

E. S. Gardner
A ketyegő gyertya
esete

Erle Stanley Gardner

A ketyegő gyertya esete

THIS IS MURDER

1935

Hungarian translation: Sárközy Elga

1977

Sam Moraine húzott két lapot, és visszahajtotta a sarkukat. Ász volt mind a kettő.

Phil Duncan, a kerületi ügyész, aki figyelte, közönyösen oda-
szólt neki: - Ha nem cipel magával kártyát, még lehetett volna va-
lami esélye is... Kettőt kérek, Barney, mindjárt onnan a tetejéről.

Barney Morden, az ügyészség nyomozó hivatalának vezetője
leemelt két lapot, felsóhajtott, aztán vett hármat magának is.

Moraine a kerületi ügyészre vigyorgott.

- Mégis én csípem el a maga piculáit, Phil.

Phil Duncan két kék zsetont lökött az asztal közepére.

- Két kékkel még nem megy sokra - jegyezte meg.

Megcsörrent a telefon. Duncan intett Mordennak.

Morden, aki jobb kezében a lapokat szorongatta, baljával mar-
kolta fel a kagylót, és beleszólt:

- Itt Morden.

Duncan Sam Moraine-hoz fordult, és lehalkította a hangját.

- Áruljon el valamit nekem, Sam. Maga, ugye, szívesen fizet
két dollárt is egy jobb fajta mozijegyért. Akkor meg mért nem szán
egyszer ennyit valami igazán izgalmas látnivalóra?

Moraine Mordenra mutatott, aki homlokát ráncolva hallgatta a
telefont.

- Barney a soros - mondta. - Lehet, hogy emelem még a tétet.

Morden lefödte kezével a kagylót, és Phil Duncanhoz fordult.

- Ez az utolsó parti, főnök - dünnyögte. - Bob Trent jelenti,
hogy a Hartwell-ügyben, amelyet személyesen maga vett át, újabb
fejlemények vannak. Mit mondjak neki?

Duncan ábrázata elkomorodott.

- Már megmondta: ez az utolsó parti.

Morden, még mindig a kagylón tartva a kezét, mintegy mellékesen megjegyezte:

- Oké, részemről két dollárt teszek, már pusztán kíváncsiságból is. Maguk ketten játsszanak csak tovább. Én majd kiszedem Bobból a részleteket.

A kártyalapokat az asztalra tette, a telefon mellé, rátámaszkodott a bal könyökére, s a zsebéből papírt meg ceruzát kotort elő.

- Rajta, Bob! - mondta. - Jöhet a szöveg.

Sam Moraine tűnődve pöccintgette a kék zsetonokat.

- Igazán rászánhatnák már magukat, hogy csak a hivatalos órák alatt foglalkozzanak az eseteik kiderítésével - morogta. - Valahányszor leülünk pókerezni, és véletlenül jó lapot kapok, megszólal a telefon, és valaki nyaggatni kezdi magukat, hogy kerítsék elő az elbitangolt macskáját.

- Maga bezzeg megoldana minden problémát reggel kilenc és délután öt között - jegyezte meg gunyorosan Duncan. - Ha teszem azt, háromkor beállítana az irodájába egy lány, és közölné, hogy a nővérét meggyilkolták, ötre már el is boronálná az ügyet, hogy pontban csöngetéskor letehesse a napi melót.

Barney Morden jegyezgetés közben hátraszólt a válla fölött:

- Nyomás, Sam, elő a zsetonokkal, hadd nyerhessek vagy hat dollárt, ha már egyszer végig kel hallgatnom itt ezt a nyavalyát.

Moraine a fejét csóválta.

- Ha csakugyan ez az utolsó parti, legyen valami értelme is legalább.

Hét kék zsetont csúsztatott végig az asztalon.

Barney nagyot nyögött.

- Jól van, Bob, majd elintézzük - szólt bele a kagylóba, aztán letette, és székestül visszalódult a kártyaasztalhoz. - Remélem, főnök, maga is beszáll, már csak azért is, hogy ez a pasas tisztességesen viselkedjen. Él ugyanis valami homályos gyanú bennem, lévén ez az utolsó parti...

Phil Duncan töprengve csörgette a zsetonjait.

- Sam, drága gyermekem, én ugyebár közhivatalt töltök be, és fő feladatomban, hogy vigyázzak állampolgáraink tisztességére és erkölcsökre. Fájón érintene, ha ki akarna fosztani, pusztán mert azt hiszi, sürgős a dolgom. Roppantul sajnálom, de tisztességre kell kényszerítenem.

Lassú egymásutánban öt zsetont pergetett az asztal közepére.

Mikor már az utolsó is ott hevert, Barney Morden ajkához emelte lapjait, megcsókolgatta, aztán kiterítette őket.

- Hát itt nem megy semmire a szegény ember - illetve két ilyen nyamvadt párocskával nem megy semmire...

Sam Moraine is felmutatta a lapjait.

- Két kilences, három ász.

Phil Duncannál három dáma, egy tízes meg egy hatos volt.

- Oké - mondta -, vigye a pénzt, Sam! Kinél van a bank?

- Nálam - közölte Morden, és fizetett, miközben Phil Duncan magára rántotta könnyű felöltőjét.

- Már útban van értünk a kocsis, főnök - mondta Morden. - Mrs. Bender telefonált az irodába. Azt mondta, azonnal beszélnie kell magával. Senki mással nem akar szóba állni.

- Ki az a Mrs. Bender, és mi az a Hartwell-ügy? - érdeklődött Sam, és rágyújtott egy cigarettára.

- Doris Bender - világosította fel a kerületi ügyész - hozzávetőleg huszonkilenc éves, osztályon felüli darab. Van egy féltestvére, Ann Hartwell, aki Saxonville-ban lakik. Valami fogorvos felesége, csak hogy nyoma veszett. Doris Bender véleménye szerint a férje meggyilkolta, a holttestét pedig eltüntette valahová. Rendes körülmények közt fütyülnék az egészre, de hát a nőnek politikus barátai vannak.

- Hol lakik?

- Kinn a Washington Streeten. Mi a házsám, Barney?

- 4390 - felelte Morden.

- És mi volna - kérdezte Sam Moraine -, ha kimennének, meghallgatnák a mondanivalóját, vacakolnának vele egy kicsit, és utána feljönnének hozzám? Kenek néhány szendvicset, behútok egy üveg pezsgőt, maguknak meg lehetőségük nyílna visszanyerni a veszteséget. És ha mindjárt magukkal vinnének utána, meg hazafuvaroznának, még a Washington Street-i látogatással együtt is gyorsabban menne az egész, mint ha most felhívnám a sofőrömet, hogy jöjjön értem a kocsival. Maguk elkövethetnek szabálysértést, én nem. És amúgy is imádok szirénával száguldani.

- Mi csak végszükségben nyúlunk a szirénához - jegyezte meg mogorván Morden. - Az emberek panaszt emeltek közlekedési módszereink ellen. Állításuk szerint arra használjuk a szirénát, hogy idejében hazaérjünk ebédre.

- Igaz volna ez? - kérdezte vigyorogva Moraine.

Phil Duncan visszavigyorgott rá.

- Világos. Csak nem kívánja, hogy egy tisztviselő elkéssen az ebédről, vagy igen?

Sziréna fojtott nyüszítése hallatszott.

- Itt a kocsi - mondta Morden. Előrement a lifthez, s amikor a kocsihoz értek, beült a vezető mellé, míg az ügyész és Sam Moraine hátul foglaltak helyet.

A kocsi elindult; Moraine Duncanhoz fordult.

- Mi lenne, ha én is magukkal tartanék, Phil? Soha életemben nem volt még dolgom gyilkossággal. Szörnyen izgalmasnak képzelem.

- Hát ez nemigen lesz izgalmas - jegyezte meg Duncan, miközben szivarra gyújtott. - Csak amolyan rutineset. Valószínű, hogy még gyilkosság sincs mögötte. De a nő politikailag fontos. Nem volna ínyére, ha maga ott sündörögne és kíváncsiskodna.

- Mutasson be, mint technikai szakértőt.

- És ugyan milyen szakterületen adhatna maga tanácsot nekünk - kérdezte Duncan -, leszámítva persze a pókert?

- Ó, hiszen egész rakás mindenfélét tudok. Konyítok valamicskét a pszichológiához, a papírhoz, de még sokkal többet a fotózáshoz, a festékekhez...

- És rohadtul keveset a gyilkosságokhoz - vágott a szavába Duncan.

- Akkor hát mégis gyilkosságról van szó?

- Fogalmam sincs. A nő azt állítja, de a magam részéről kétkellem. Alighanem csak afféle családi balhé tört ki, de hát kénytelenek vagyunk meghallgatni.

Duncan hátradőlt az ülésen, és pöfékelt.

- De most komolyan, Sam, honnan szedte azt a három ász? - kérdezte.

- Ez az én titkom - magyarázta Moraine. - Soha nem tartok meg lapot, ha nem tudom halálbiztosan, hogy kapok-e hozzá megfelelőt.

- Süket duma! - jelentette ki az ügyész, aztán hangját kissé felemelve a sofőrhez fordult. - Kapcsolja be a szirénát, és taposson a gázra. Halaszthatatlan megbeszélésem lesz egy revánspóker ügyében.

A sziréna fültépő crescendóval felvijjogott, s a sofőr mámorosan fokozta a sebességet.

- Ez az igazi - helyeselt Moraine. - De mit szólnának a választópolgárok, ha sejtenék, hogy a sziréna azért kényszeríti őket az elsőbbség megadására, mert a kerületi ügyész úr vissza szeretné nyerni a tetves hat dollárját, amit elveszített pókeren?

A kocsi megfarolt, Moraine görcsösen megkapaszkodott. Felcsikordultak a kerekek.

Morden, akinek arcizma sem rándult, megjegyezte:

- Mért nem tér ki az ütődött, mikor hallja a szirénát?

Az ügyész még ennyit sem szólt. Békésen füstölt, nem is fogódzkodott, úgy megszokta már az ilyesfajta száguldozást.

- Elfogadnám az idegeit - sóhajtott Moraine.

- Pedig ez csak az unalom - világosította fel Duncan. - Valaha tébolyultan féltem. Most már csak untat az egész. Amilyen szakmám van, engem ugyan nem zaklat fel többé semmi.

- Megint jelölteti magát a választásokon?

- Persze, ahogy magával is leállok újra pókerezni. Túl sokat fektettem már a dologba, nem engedhetem meg magamnak, hogy abbahagyjam.

- Mit fektetett bele?

- Időt és karriert.

- Magánirodával nem keresne többet, mint az államügyészségnél?

- Dehogyanem, csakhogyan ez ugródeszka!

- Mihez?

- Nem tudom, őszintén beszélek magával, Sam, tán még őszintebben, mint önmagammal, mert maga a barátom, ráadásul pszichológus is, és gyakorlati ember, önmagamnak talán megjátszhatnám, hogy a közjóért áldozom fel az életemet, sőt, esetleg még hinni is tudnék ebben... De ha magának próbálnék bemesélni ilyesmit, csak röhögne. Ezért vagyok őszinte magához. Nem, Sam, én azért vállaltam ezt az állást, mert jövőt látok benne, mármint nem magában az állásban, hanem ahová vezethet. Sokszor megesett már, hogy egy rátermett közvádoló a kormányba is került.

Duncan lehalkította hangját, és Sam füléhez hajolt, hogy más ne hallja a szavait.

- Ki a legveszedelmesebb ellenfele a választáson? - kérdezte Moraine.

- Johnny Fairfield. Őt Pete Dixon támogatja.

- És ezért támogatja Carl Thorne magát, ugye? - tűnődött Moraine.

- Igen. Az utóbbi tíz évben Carl Thorne és Pete Dixon szakadatlan harcot folytattak a város uralmáért. Egyikük sem pályázik semmiféle tisztségre. Egyikük sem tart beszédeket. Amennyire csak

lehetséges, elhatárolják magukat az újságoktól is. De nehogy azt képzelje, hogy akadt olyan politikai hadjárat, amelyekben nem volt benne a kezük.

- Egyformán gazember mindkettő? - kérdezte Moraine.

- Ezt nem állítanám. Dixon gátlástalan. Thorne a barátom. - Duncan még közelebb hajolt Moraine-hoz. - Az igazat megvallva, Sam, örömet állnék a saját lábamra, de nem tehetem. Ezt az államot egy politikai gépezet irányítja, amely túlságosan szervezett, semhogy egy szál magában is megbirkózhasson vele valaki. Pillanatszerűen Carl Thorne tartja a markában a várost meg az államot is. Dixon a háttérben tartózkodik, és megpróbál kiszimatolni valami jó kis botrányt, amelyet a választások idején aztán kihasználhat. Magunk közt szólva, azt hiszem, Thorne szívesebben látna a helyemen valaki mást, aki egy kicsit elnézőbb. De mivel Dixon jelöltje John Fairfield, és fennáll a lehetőség, hogy egy esetleges reformpárt szintén Fairfieldet fogja támogatni, Thorne kitart mellettem. Nem engedheti meg magának ugyanis, hogy a kerületi ügyész hivatala Dixon ellenőrzése alá kerüljön... Egyébként ezt az esetet is Carl Thorne kedvéért vettem kézbe személyesen, ahelyett hogy valamilyen hivatalnokomat küldtem volna ki. Thorne jó barátságban van Doris Benderrel.

Az autó bekanyarodott egy sarkon. Barney felmordult, és fejével az egyik ház felé intett.

- Ez az - mondta.

A sofőr lassított, aztán megállt.

- No, nem vinne magával? - kérdezte Moraine.

Duncan egy pillanatig tétovázott.

- Csakugyan velünk akar tartani, Sam? - szólalt meg aztán.

- Ha nem okoz magának különösebb nehézséget. Még mindig jobb, mint ha itt rostokolok a kocsiban, és a hüvelykujjaimmal malmozok.

- Hát jöjjön - döntött az ügyész. - Azt mondom majd a nőnek, hogy maga papír- és írásszakértő, és azért jött velünk, hogy amennyiben maradt néhány levél a hűgától, megvizsgálja őket.

Moraine jóváhagyóan biccentett.

Benyitottak a házba, beszálltak a liftbe, amely felvitte őket a második emeletre, ahol döngő léptekkel végigmentek a folyosón. Morden be akart kopogni az egyik lakásba, de mielőtt sikerült volna, az ajtó kivágódott, és egy bájos nő mosolygott rájuk.

- Jaj, de örülök, hogy eljöttek! - mondta Phil Duncannak.

Duncan magatartása méltóságteli volt, és hivatalos.

- Mrs. Bender, engedelmével bemutatom Sam Moraine-t. Moraine úr egy közvetítő és reklámügynökség tulajdonosa. Talán már hallott róla. Bizonyos speciális technikai kérdések szakértője, és mivel éppen elérhető volt, magammal hoztam, mert esetleg segítségünkre lehet.

Doris Bender kezét nyújtott Moraine-nak. Ujjainak hegye egészen hideg volt.

- Köszönöm - mondta. - Jöjjenek be, kérem.

A férfiak beléptek a lakásba. Az ablakokat súlyos függönyök takarták. Vas-tag szőnyegek borították a padlót. Sápadt fényű olvasólámpák között mély, dúsan kárpitozott fotelok csoportosultak hívogatóan. A szoba közepén két karosszék közt egy kisasztalon szóda- és vízes szifon, whiskysüveg, jegesedény és két pohár állt.

Szmokingkabátos, roppant egyenes tartású férfi fogadta a belépőket. Harmincéves lehetett, talán valamivel több. Homloka magas volt, halántékán enyhén őszült a haj. Nem szólalt meg, míg Duncan feléje nem fordult.

- Hogy van, Mr. Duncan? - mondta ekkor, és derékből meghajolt. - Talán emlékszik még rám. Wickes vagyok, Thomas W. Wickes. Carl Thorne mutatott be önnek, több mint egy évvel ezelőtt.

- Igen, ismerős az arca - mondta Duncan készségesen, de nem túl melegen. - Ez itt Sam Moraine. Talán hallott már róla.

A férfi kiegyensúlyozottan, atlétára valló kecsességgel mozgott.

- Örülök, hogy megismerhettem - mondta, és izmos ujjaival megszorította Moraine kezét. - Doris, vagyis Mrs. Bender hívott ide, hogy tanácsot kérjen tőlem. Megmagyaráztam, hogy az egyetlen helyes eljárás, ha azonnal kapcsolatba lép a kerületi ügyésszel.

Duncan leült, és keresztbe vetette a lábát.

- Mi történt? - tudakolta.

Wickes Doris Benderre pillantott. Doris beszélni kezdett.

- Nyíltan tárgyalhatunk - mondta. - Tom Wickes mindenről tud. Az első perctől kezdve bizalmamba avattam. Mint emlékszik, ügyész úr, azt mondtam önnek, hogy Annt valószínűleg meggyilkolták... - Félbehagyta a mondatot, és magyarázkodva Moraine-hoz fordult. - Ann a testvérem, pontosabban a féltestvérem. A férjével, dr. Richard Hartwell fogorvossal együtt Saxonville-ban lakik. Ann eltűnt, én pedig azt hittem, meggyilkolták. Hogy őszinte legyek, úgy véltem, Richard ölte meg. Richard borzasztó furán viselkedett, és azt állította, Ann már többször fenyegetőzött szökéssel. Láthatólag nem izgatta fel különösebben a dolog; bár ami azt illeti, elég ideges volt.

Szünetet tartott, és hallgatóinak arcát fürkészte. Moraine szeme leplezetlen érdeklődést tükrözött.

Mrs. Bender huszonnyolc-harminc éves, roppant eleven természetű volt. Keze szüntelenül mozgott. Szeme és haja sötét volt, ajka nagyon piros.

Cigaretára gyújtott, a füstöt mélyen leszívta, és tágra nyílt szemét ismét a kerületi ügyészre szegezte.

- Körülbelül egy órával ezelőtt - folytatta - ajánlott levelet kaptam. Már első pillantásra is különösnek látszott, úgy értem, a címzés és a többi. A levélben azt írták, hogy fizessek tízezer dollár váltságdíjat Annért. Ha nem teszem meg, soha többé nem látom viszont, ha pedig értesítem a rendőrséget, megölik.

Duncan kivette szájából a szivart. Szemében hirtelen érdeklődés villant fel.

- Hol a levél? - kérdezte.

Doris Tom Wickensre nézett, aki előhúzott zsebéből egy borítékot, és átnyújtotta az ügyésznek.

Duncan csak a boríték csücskét fogta meg, és kirázogatta belőle az összehajtott papírlapot.

- Óvatosan kell bánnom vele, nehogy letöröljem az ujjlenyomatokat - mondta, miközben szétnyitotta a levelet. Úgy tartotta, hogy Moraine és Barney Morden is elolvashassák.

- Mi a véleménye, Sam? - kérdezte.

- Bélyegzővel nyomtatták - állapította meg Moraine. - Tömérdek bajlódással jár. Afféle nyomdajátékot használtak hozzá, amilyennel a gyerekek szórakoznak.

Kétsoronként lehet csak kiszedni vele a szöveget.

A levél így szólt:

MRS. BENDER,

HA VISZONT AKARJA LÁTNI VALAHA IS ANN HARTWELLT, GONDOSKODJON TÍZEZER DOLLÁRRÓL, HASZNÁLT HÚSZDOLLÁROS BANKJEGYEBEN, ÉS VÁRJA MEG A KÖVETKEZŐ HÍRADÁSUNKAT. A PÉNZT VIGYE ARRA A HELYRE, AMELYET MAJD MEGJELÖLÜNK, ÉS AKKOR ANN HARTWELL ÉPSÉGBEN VISSZATÉR MAGÁHOZ, AMENNYIBEN ÉRTESÍTI A RENDŐRSÉGET VAGY AZ ÚJSÁGOKAT, ANN HARTWELL MEGHAL.

Aláírás helyett négy X állt egy sorban.

- Mi a véleménye, Barney? - kérdezte Phil Duncan.

- Valahogy nem az igazi - morogta Morden.

- Hogyhogy?

- Nem tudom meghatározni. Érdeklődjünk a postánál, hátha utána tudnának nyomozni a levélnek. Ez az otrombán nyomtatott címzés elég szembetűnő. Valamelyik postatisztviselő talán emlékszik rá.

- De hát nem szabad figyelmeztetnünk senkit - vetette közbe Doris Bender. - Megtiltották, hogy értesítsük a hatóságokat.

- Engem például már értesítettek - jegyezte meg Duncan. - És én a kerületi ügyész vagyok.

- Tudom - legyintett Doris Bender -, de maga nem számít.

- Köszönöm - vágott vissza gunyorosan Duncan.

- Jaj, nem úgy értettem, Mr. Duncan. Magát nem mint hivatalnokot hívtam ide, hanem mint barátomat. Úgy érzem, hogy Carl Thorne révén szinte személyesen ismerem magát, vagyis hát nem hivatalból.

- Tisztázni szeretnék valamit - mondta Duncan nyugodtan és határozottan. - Kerületi ügyészi minőségemben hívott ide?

- Igen, természetesen.

- Akkor máris eldőlt, mi a teendőm. Értesítenem kell a Szövetségi Nyomozó Irodát, és esetleg a rendőrséget is.

- De hát akkor a lapok is megtudnak mindent.

- A rendőrségtől talán igen, de az FBI-tól semmi szín alatt. Nekik is átadhatjuk az ügyet. Illetve maga átadhatja nekik. De ebben az esetben én szeretnék visszavonulni.

- Miért?

- Mert ez még feszültebbé tenné a viszonyt köztem és a rendőrség között. Amúgy sem állunk valami jó lábon egymással.

- Csakhogy nekem eszem ágában sincs értesíteni a Szövetségi Nyomozó Irodát - jelentette ki Doris Bender.

- Hát mit akar tenni?

- Kifizetni a pénzt.

Phil Duncan kifejezéstelen arccal vizsgálta a szivarját.

- Akkor meg miért nem fizette ki anélkül, hogy engem idehívott volna? Nyilván megfordult a fejében, hogy a banda valószínűleg megfigyelés alatt tartja ezt a házat. Tehát láthattak engem.

- Erre nem is gondoltam. Most mit csináljak?

- Hivatalosan csak egyetlen tanácsot adhatok: értesítse a hatóságokat.

- De én éppen ezt nem akarom.

- Amennyiben nem óhajtja megfogadni a tanácsomat, nem lehetek segítségére a továbbiakban - mondta Duncan, és felállt.

Doris Bender az ügyész karjába kapaszkodott.

- De segítenie kell! - sikította.

Duncan kiszabadította magát.

- Maga kis oktondi! - magyarázta kissé ingerülten. - Hát nem veszi észre, mit teszek? Módot adok magának, hogy kifizesse a váltságdíjat, ha éppenséggel akarja. Lehet, hogy csak valami ocsmány trükk az egész. Nem tudom, maga sem tudja. Hivatalosan én csupán azt tanácsolhatom, hogy ne álljon le egyezkedni a bűnözőkkel. De az is elképzelhető, hogy ez rossz tanács. Talán okosabb, ha kifizeti a váltságdíjat, és visszahozza a testvérét. De mint hivatalnok, nem javasolhatok magának ilyesmit. Éppen ezért távozom, és magára bízom a döntést.

Wickes lelkesen bólogatott.

- Agyafúrt! - állapította meg. - Fenemód agyafúrt! Tökéletesen igaza van neki, Doris. Engedd csak elmenni. Nagyszerű pasas.

Duncan Wickeshez fordult.

- Még egy ötletet adok - mondta. - Mielőtt bármit is fizetnének, bizonyosodjanak meg, hogy nem csalókkal tárgyalnak-e. Lehet, hogy szélhámosságról van szó. Talán neszét vette valaki, hogy Ann Hartwell eltűnt, és maga aggódik miatta. És az illető most megpróbál tízezer dollárt kicsiholni a dologból. Érti?

Wickes bólintott.

- Igen, értem.

Duncan az ajtóhoz lépett. Sam Moraine követte. Barney Morden szemlátomást habozott, de már csak akkor szólalt meg, amikor beültek a kocsiba.

- Nézetem szerint ez a dolog valahol bűzlik.

Duncan vállat vont.

- Ne felejtse el - vetette oda -, Doris Bender egyértelműen kijelentette, hogy nem hivatalos minőségben hívott magához.

- Bocsásson meg, hogy beavatkozom a dolgába - szólalt meg Moraine -, de a maga helyében én bizony végigkövetném Mrs. Hartwell nyomát attól a pillanattól kezdve, hogy Saxonville-ban kitette a lábát a házukból.

Duncan rámeredt.

- Ej, ördög vigye az egészset! - dünnyögte aztán. - Fejezzük csak be a póker-partinkat.

2

Natalie Rice hangja a tökéletes titkárnőkre jellemző hűvös közönnyel csengett az asztali beszélőkészülékből.

- Bizonyos Mr. Thomas Wickes kíván beszélni önnel. Nem közölte, milyen ügyben.

Sam Moraine az órájára pillantott.

- Mondja neki, hogy még öt perc dolgom van, maga pedig jöjjön be hozzám.

Moraine alig várta, hogy Natalie belépjen az irodába. A lány külseje tökéletes ellentétben állt az iménti hanggal. A legkevésbé sem volt holmi precíz irodagép, sőt, egyéniségéből csak úgy sugárzott az élet. Szája körül szinte örökösen mosolygás bujkált, amelyet azonban igyekezett elnyomni. Szeme valósággal kihívásként hatott volna, mármint, ha engedi.

- Fogalmam sincs, hogyan alakul majd ez a beszélgetés, Miss Rice, de szeretném, ha gyorsírással lejegyezné.

A lány szája zugából nem tűnt el a mosoly. De a hangja nem árult el meglepetést, továbbra is tárgyilagos, szakszerű és közönyös maradt.

- Igen, meglesz. Gépeljem le aztán?

- Csak ha szólok.

- Rendben van. Vezessem most be?

- Igen.

Natalie úgy állította be a diktafon kapcsolóját, hogy előszobájában mindent hallhasson, amit Sam Moraine íróasztala mellett beszélnek, aztán ajtót nyitott, és kiszólt: - Parancsoljon, Mr. Wickes.

Wickes, jóllehet ideges volt, hátramosolygott a lányra, mielőtt az becsukta volna mögötte az ajtót, aztán besietett az irodába, és kezet nyújtott Moraine-nak.

- Iszonyúan nehéz küldetéssel jöttem magához - kezdte. - De tudom, meg fog nekem bocsátani.

Moraine kezet rázott vele, és egy székre mutatott.

- Miről van szó? - kérdezte szenvtelenül.

Wickes nyugtalanul fészkelődött a helyén.

- Valami kiszivárgott.

- Hogyan?

- Attól félek, hogy a kerületi ügyész révén.

- Azt egyszerűen elképzelni sem tudom - jelentette ki Moraine. - De miért jön emiatt hozzám? Semmi közöm a dologhoz. Duncan engem csak azért vitt magával, hogy az esetleg felmerülő technikai kérdésekben tanácsot adjak.

- Tökéletesen értem az álláspontját - robbant ki Wickes -, de maga az egyetlen, aki segíthet rajtunk.

- Nagyon sajnálom - felelte Moraine, de ilyesféle ügyekkel egyáltalán nem foglalkozom.

- Emberéletről van szó, ne felejtse el. - makacskodott Wickes. - Azonfelül magának van egy jachtja, ami lényeges szempont.

- Miért?

Wickes cigarettára gyújtott. A gyufa remegett a kezében.

- Teljesen kikészültek már az idegeim - mentegetőzött, aztán higgadtan, óvatosan megválogatott szavakkal folytatta: - Miután maguk elmentek, újabb értesítést kaptunk. Bár meggyőződé-

sünk szerint nem csalókkal állunk szemben, százszázalékos biztosítékot követeltünk. Azt mondták, fogjuk a pénzt, hajózzunk ki ma éjszaka egy jachttal az öbölbe, és horgonyozzunk le egy bizonyos meghatározott helyen. Motorcsónakot küldenek a közvetítőnkért, akinek bebizonyítják majd, hogy szó sincs csalásról. Aztán pedig, amint kifizetjük a váltságdíjat, azonnal szabadon engedik Mrs. Hartwellt. Mármost én a következőt szeretném kérni magától: vigye el maga a tízezer dollárt. És ha látja, hogy nem csalókkal tárgyal, adja át nekik a pénzt.

- Rossz helyre fordult - tiltakozott Moraine. - Ilyen ügyben én nem vállalom közvetítő szerepet. Ráadásul jó barátságban vagyok a kerületi ügyésszel. Az ő tudta nélkül nem ártom magam effélébe. Azonkívül...

- És ha a kerületi ügyész hozzájárulását adná, hajlandó volna rá? - kérdezte vontatottan Wickes.

- Nem tudom. Esetleg.

- Igazán megkérdezhetné tőle legalább.

- Mért nem bízzák az egészet az ügyész valamelyik beosztottjára?

- Mert az ipsék nem egyeznek bele. Tegnap megfigyelték a házat. Tudják, hogy kinn járt a kerületi ügyész, és maga is vele tartott. Azt mondták, hogy magát szívesen elfogadnák közvetítőnek. Ezért vagyok itt.

Moraine néhány másodpercig töprengett, fújta a füstöt, aztán kelletlenül elismerte: - Ez talán változtat a helyzeten. De ami azt illeti, nem repesek az örömtől.

- Pedig ez úgyszólván kötelessége - magyarázta Wickes.

- De átkozottul terhes - vágott vissza Moraine.

Néhány perccel később megszólalt a telefon. Moraine felvette a kagylót, és meghallotta Miss Rice hűvös, tárgyilagos hangját:

- Felhívtam a kerületi ügyészt, és kapcsolhatom, ha meg akarja beszélni vele az ajánlatot.

Moraine kezével gyorsan letakarta a hallgatót, és odaszólt Wickesnek: - Micsoda véletlen! Éppen a kerületi ügyész telefonál. Megtárgyalom vele a dolgot. - Levette kezét a kagylóról, és beleszólt: - Halló, Phil, gondolom, abban az ingatlan-ügyben hívtott, ugye? De azzal még ráérünk egy kicsit, nem? Pillanatnyilag valami egyebet szeretnék megbeszélni magával. Mr. Wickes van itt nálam. Tudja, akivel tegnap este találkoztunk. Úgy látszik, azok a bizonyos emberek megfigyelték a házat, és látták, amint kijöttünk. Úgy nyilatkoztak, hogy maga maradjon ki a játékból, én pedig vállaljam a közvetítést. Wickes azt szeretné, hogy vegyem fel a kapcsolatot velük, és fizessem ki a pénzt.

Egy pillanatra csend támadt.

- Wickes idegesnek, felindultnak látszik?

- Igen.

- Úgy fest, mint aki keveset aludt?

- Igen.

- Mikor bonyolítanák le a históriát?

- Ma éjjel, azt hiszem.

- Van pisztolya?

- Nincs.

- Úgy véli, hasznát vehetné egynek?

- Igen.

- Hivatalosan nem tudok semmit az egészből - mondta Duncan.

- Felőlem csináljon, amit akar, én mindenestre a hivatalsegéddel átküldök az irodájába egy pisztolyt, meg a hozzátartozó fegyverviselési engedélyt.

- Hálás köszönetem - válaszolt Moraine, és a kagylót vissza sem téve Wickeshez fordult.

- Rendben van, Wickes, belevágok.

Wickes megkönnyebbült mosolyra húzta a száját, aztán a zsebébe nyúlt, és kivett vagy fél tucat fényképet.

- Ezek a felvételek Ann Hartwellről készültek - magyarázta. - Elég élethűen ábrázolják. Nézze meg őket alaposan. Biztosnak kell lennie abban, hogy csakugyan azt a személyt adják-e át magának, akiért a váltságdíjat fizeti.

3

Az öbölben csak úgy üvöltött a szél, és magasra korbácsolta a fehér tarajos hullámokat, amelyek vadul táncoltatták Moraine karcú, finom építésű jachtját.

A kormányházban két alak mozgott nesztelenül, körvonalaik élesen kirajzolódtak a tájoló fényében.

Moraine meghatározta a hajó helyzetét, és halkán odaszólt kapitányának, Sid Bromleynak:

- Körülbelül a jelzett helyen vagyunk. Egy motorcsónakra várunk. Nézzen körül, feltűnt-e már.

- Balra elöl fényeket látok - jelentette Bromley.

Moraine kitárta a kormányház ajtaját, nekifeszült a szélnek, és kilépett a fedélzetre.

A fények közeledtek. Motor dohogása hallatszott. Moraine be dugta fejét az ajtón.

- Gondolom, ez lesz az, Sid.

Visszament a kormányházba, és magára dobott egy viharkabátot. Fényszóró villant fel, végigpásztázta a jacht nevét. Az eredmény nyilván kielégítette a motorcsónak kormányosát, mert kikapcsolta a fényszórót, és oldalazva közeledett.

- Forduljon meg, Sid, hogy szélárnyékba kerüljünk - adta ki a parancsot Moraine, és visszament a fedélzetre. Fél lábát átvetette a korláton. A motorcsónak közeledett, az egyik hullám taraja megbucskáztatta, visszacsúszott, majd ismét előbukkant.

- Ugorjon már! - kurjantott fel egy férfi Moraine-nak.

Valaki megmarkolta a karját. A sötétből még egy férfi tűnt elő, az a másikat ragadta meg.

- Minden rendben? - kérdezte az első.

- Oké! - mondta Moraine.

A második férfi végighúzta kezét Moraine testén, és kitapintotta csípőjén a revolvvert.

- Egy pillanat - mondta Moraine, és vissza akart húzódni. A férfi azonban erősen lefogta a karját. A másik a viharkabát alá nyúlt, és lecsatolta a pisztolyt.

- Na, nézd csak, a kis illetlen! - mondta.

- Adja vissza a pisztolyomat! - förmedt rá Moraine.

A férfi felnyitotta a tárat, kirázta, és a vízbe dobta a töltényeket. Aztán visszanyújtotta Moraine-nak az üres pisztolyt.

- Persze hogy visszaadom. A fenének se kell - jelentette ki megnyugtatóan.

A motorcsónak kanyart írt le, a hullámok egy faltörő kos erejével csapkodták az orrát.

- Pocsék egy idő ilyen apró csónaknak - dünnyögte Moraine.

- Bizony - helyeselt az egyik férfi. - És magának is mindjárt a szemébe fröccsen a víz, ha nem húzza le a tökfödőjét.

Elkapta Moraine vízhatlan kalapját, és úgy lehúzta, hogy a karimája eltakarta Moraine szemét.

Moraine káromkodott egyet, és hátralökte a kalapot. Csuklójára kezek kulcsolódtak, és a kalapot újra a szemébe húzták.

- Mit ugrál itt! - mondta egy hang. - Ne akarjon túllsokat látni.

A motorcsónak gyorsított, és időnként, ha nagyobb hullámnak ütközött, veszedelmesen billegett. Aztán lassabban berregett a motor. Valaki hátratolta Moraine kalapját. Moraine felismerte egy vitorlás jacht körvonalait. A motorcsónak a hajótesthez simult.

- Másszon át a fedélzetre - utasította Moraine-t az egyik férfi.

A kormányos szorosan a kis vitorlás mellé manőverezett. Moraine várt, míg egy kedvező hullám megemelte a csónakot, és átvette magát a hajóra. A sötétből előbukkant egy alak.

- Erre - irányította.

- Meg akarok bizonyosodni, hogy nem csalókkal tárgyalok-e - jelentette ki Moraine.

- Módja lesz rá - felelt a mellette álló férfi. - Jöjjön velünk.

A hajó orrába vezették. Az egyik ablak fedelét visszacsapták, és benézhetett egy kivilágított kis utasfülkébe. Az egyik priccsen fiatal nő hevert. Arca sajátosan zöldes színű volt. Miközben Moraine nézegette, a nőt iszonyú hányinger fogta el. Hátrahanyatlott a priccsen, s ekkor Moraine-nak alkalma nyílt alaposabban szemügyre venni az arcát.

- Úgy látszik, ez csakugyan Ann Hartwell - állapította meg.

- Persze hogy ő - bizonygatta a férfi. - Atyaisten, csak nem képzeled, hogy a hasonmását akarjuk magára sózni. Nekünk nem a csajra van szükségünk, csak a dohányra. Tízezerre, használt húszasokban, sorozatok nélkül. Ha magával hozta, oké. Ha nem, a csaj repül a vízbe.

Moraine kigombolta viharkabátját, aztán a zakóját meg a mellényét is, és lecsatolta magáról a pénzes övet.

- Itt van - mondta.

Újabb alakokat vett észre a fedélzeten, a motorcsónakból kiugró férfiakon kívül mások is előkerültek, nyilván a nagy kabinból. Mindnyájan Moraine köré csődültek.

A mellette álló férfi az öv után kapott.

- Oké, Louie - vetette oda -, eridj le a csajért. De nyomás. Hajítsd a csónakba a cuccával együtt.

Egy pillanatig még lógatta kezében az övet, hogy csak úgy lobogtatta a szél. Aztán felemelte, hogy rávetődjön a kabin lámpájának a fénye. Kinyitotta az egyik zsebet, megnézte a használt bankjegyek elrongyolódott szélét, biccentett, és begombolta a zsebet.

- Magaé a csaj, haverom - jelentette ki végül. - Nekünk amúgy se kellett soha. Csak a lóvé. Vigye a francba, de táguljon vele, amilyen gyorsan csak tud. Szálljon be a csónakba. Mindjárt berámoljuk a csajt is.

- Nem - csökönyösködött Moraine. - Itt maradok, míg ki nem hozzák.

A férfi gúnyosan röhögött.

- Te jószagú Úristen, ha át akarjuk verni magát, rögtön a tengerbe potyogtathattuk volna, mikor ideadta a pénzt. Nyomás, Louie, csipkedd magad! Hozd fel a lányt.

A fülke ajtajánál mozgolódás támadt. Néhány árnyék közeledett a korláthoz. A csónak hosszában a hajótesthez ütközött. Valaki áthajított a korlát fölött egy emberformájú batyut.

- Oké, haverom, most már elhúzhatja a csíkot - mordult rá Moraine-ra a mellette álló férfi.

Előretaszigálta Moraine-t, aki átugrott a himbálózó motorcsónakba. Szinte ugyanabban a szempillantásban felbőgött a motor, s a csónak olyan iramban száguldott tova, hogy Moraine elvágódott.

Feltápászkodott, és a csónak aljában görnyedező alak fölé hajolt.

- Mrs. Hartwell? - kérdezte.

A nő igenlően nyögdecselt.

Az út folyamán Annt kétszer gyötörte meg a tengeribetegség. Moraine tartotta a fejét, és vigyázott, nehogy a petyhüdt testet elsodorják a hullámok. Végre felbukkant mellettük a saját hajója.

Két férfi megragadta Ann Hartwellt, és felhajították a jacht fedélzetére. Hajszálhíján a vízbe zuhant, de Moraine, miközben átugrott, és balkézével a korlátba fogózkodott, még idejében elkapta.

Dühöngve fordult a motorcsónak utasai felé. Ugyanabban a pillanatban a melléhez vágódott egy tárgy, amely tompa koppanással a fedélzetre esett. A felerősödő motorbögés elnyelte Moraine szitkait.

- Álljon fel! - üvöltött végül Ann fülébe.

A fedélzeten a legénység rohant feléjük. Sid Bromley felemelte Annt, aki élettelenül roskadt a vállára.

Moraine-nak eszébe jutott a tárgy, amelyet a motorcsónakról utána dobtak. Addig tapogatózott körös-körül, míg megtalálta, és magával vitte a fülkéjébe.

Egy női táska volt.

Moraine bedugta a retikült az egyik szekrényfiókba, kibújt a viharkabátból, és átment a nagy kabinba, ahol Bromley éppen egy pohár pezsgőt töltött vendégüknek.

- Jót fog tenni, meglátja - mondta. - Ez a legjobb gyógyszer tengeribetegség ellen.

Moraine odalépett hozzájuk. Ann rámosolygott a pohár fölött.

- Egyéb parancs? - érdeklődött Bromley.

- Semmi. Hajózzon be a kikötőbe.

Bromley bólintott és kiment.

- Jobban van? - kérdezte Moraine.

- Sokkal jobban. Úgy látszik, a pezsgő nyugtatóan hatott a gyomromra.

- Mennyi időt töltött a vitorláson?

- Négy napot.

- Hol?

- Sejtelmem sincs. Valahol kinn a tengeren.

- Mikor ment el hazulról? - tudakolta Moraine tűnődő pillanattal.

- Nem mentem el, elhurcoltak.

- Mikor?

- Azt hiszem, két hete. Tökéletesen elveszítettem minden időérzékemet.

- Miért nem követelték ezek az emberek már korábban is a váltságdíjat?

- Nem tudom, de nyilván hiba csúszott a számításukba. Féltek valamitől. Nem tudtak kapcsolatba lépni a férjemmel.

- Mért nem?

- Fogalmam sincs. Én csak azt tudom, amit előttem mondtak.

- És hol volt, amikor erről beszéltek?

- A vitorlásán.

- Mindvégig a hajón tartózkodott, mióta csak elhurcolták hazulról?

- Igen, vagy legalábbis feltételezem. Körülbelül két hétig. Egy napra valami kunyhóba zártak. Aztán a hajóra cipeltek.

- Láttá, milyen irányban haladnak?

- Nem, csak a hullámozást éreztem állandóan.

- Erősen hullámozott?

- De még mennyire. Iszonyúan pocsék volt.

Ann elfintorította arcát, és visszahanyatlott a párnára.

- Ez a pezsgő csakugyan jót tett. Bárcsak tudtam volna hamarabb is!

- Tengeribetegség ellen nincs ennél jobb a földkerekségen - mondta Moraine. - Most pedig csak feküdjön, és pihenje ki magát.

- A férjem a kikötőben vár?

- Azt hiszem, igen - vélte Moraine. - Ne beszéljen most többet, pihenjen csak.

Betakargatta Annt, egy kivételével eloltotta a lámpákat, és átment a kor-mányházba.

- Mit mesélt? - kérdezte Bromley.

- Nem sokat - felelte Moraine, és rágyújtott.

- Tesz róla jelentést a rendőrségnek?

- Alig hiszem.

- Felismerte a hajót, amelyen a nőt tartották?

- Nem. Ahogy néztem, átalakított halászhajó lehet. Erősen krejcolt, de amúgy jó építésűnek látszott.

Moraine szótlanul cigarettázott. A jókora hajótest elegánsan hasította a hullámokat.

Besiklott a kikötő keskeny bejáratán, s a tükröződő vízen lassan haladt horgonyzóhelye felé. Az egyik matróz partra ugrott a kötéllal. Egy másodperccel később Bromley leállította a motort.

Moraine begombolta kabátját, a kalapot homlokába húzta.

- Elviszem innen Annt, mielőtt bármi történnék - magyarázta Bromleynak. - Ne felejtse el figyelmeztetni a legénységet, hogy bárki találna kíváncsiskodni, egyetlen kérdésre se válaszoljanak.

Moraine lement az utasfülkébe, kabátot segített a fiatal nőre, és feltámogatta a fedélzetre. Ann egyik lábával már a mólóra vezető létra után tapogatózott, amikor fényszóró sugarai hasítottak a sötétségbe. Férfihang csattant fel:

- Mindkettőjüket letartóztatom. Ne próbálkozzanak ellenállni! Kezeket fel!

4

Natalie Rice benyitott Sam Moraine irodájába. Hóna alatt egy halom újságot, kezében egy köteg levelet szorongatott. Mikor megpillantotta Moraine-t, aki íróasztala mögött cigarettázott, hökkenően megtorpant.

- Nem is tudtam, hogy itt van - mondta.

Moraine szórakozottan biccentett.

- Azt hitte, a dutyiban ülök, ugye? - kérdezte.

- Igen.

- Az újságok feltehetőleg másról sem karattyolnak, mi?

- Igen. Igaz, hogy a nevét nem írják le, csak úgy emlegetik, mint egy neves reklámcég vezetőjét.

- Mily megható - jegyezte meg Moraine. - Csakhogy ennek senki sem dől be, legalábbis nem sokáig.

Natalie a behúzott függönyökre nézett, aztán a falhoz lépett, és eloltotta a villanyt.

- Mióta van itt? - kérdezte, miközben félrevonta a függönyöket.

Moraine hunyorgott kicsit az ablakon betörő napfényben.

- Nem is tudom. Reggel három vagy négy óra óta.

- Minden nehézség nélkül kiengedték?

- Igen. Phil Duncan intézkedett.

- Barney Mordennak része volt a letartóztatásban?

- Nem. Barneyval nem volt zűr, de azt gyanítom, többet fecsegett a kelleténél. Valahol kiszivárgott valami, mégpedig, véleményem szerint, a kerületi ügyész hivatalából.

- Semmi bizalmam nincs Mr. Mordenban - jelentette ki Natalie. - Bármit tesz Mr. Duncan, ő mindent buzgón helyesel, és szörnyen nyájasan meg tisztelettudóan viselkedik vele, mert pillanatnyilag ezt véli előnyösnek. De mihelyt lehetősége nyílik, ellene fog dolgozni.

- Valószínűleg - bólintott szórakozottan Moraine. - Az emberek többsége általában így viselkedik.

- Hogy maga milyen cinikus!

- Nem vagyok cinikus, csak szembenézek a tényekkel. Ilyesmit igazán sűrűn tapasztalhatott maga is.

Natalie arcából kifutott a vér. Letette a postát, és két kézzel megfogózkodott az íróasztal peremében, mint akinek támaszra van szüksége.

- Bocsásson meg - dadogta -, ezt személyes célzásnak szánta?

Moraine hüledezve bámult rá.

- Hogyhogy? Nem, dehogyis! Mért, történt valami baj?

- Semmi. Fogad ma ügyfeleket?

- Nem. Sőt, ha lehetne, legszívesebben senkivel sem találkoznék. Az újságírók nyilván csóstül özönlenek majd ide. Talán nyomozók is jönnek.

Natalie egy karosszékbe roskadt.

- Bocsásson meg, Mr. Moraine, kissé rosszul vagyok.

- Adhatok egy kis konyakot? - ugrott fel Moraine, és máris kihúzta az íróasztal egyik fiókját.

Natalie egy másodpercig habozott, aztán bólintott.

- Nekem sem ártana egy korty - állapította meg Moraine, s miután átnyújtotta Natalie-nak a poharat, magának is töltött. - Talán attól tudok majd aludni valamicskét. Ledőlök itt a heverőre, szundítok egyet. Míg alszom, ne engedjen be hozzám senkit.

- Mit mondjak, ha keresik?

- Akármit. Hogy elutaztam Timbukuba, hogy megszóktettem valakinek a nejét, bánom is én. Ilyen körülmények közt nem bűn a hazugság. Egyedül akarok lenni, aludni akarok, gondolkozni akarok.

- Remélem, nem tekinti kotnyeleskedésnek, de én már azt hittem, hogy végleg lezárta ezt az ügyet - mondta Natalie.

- Igen is, nem is - válaszolt Moraine vontatottan. - Lappang mögötte valami, ami érdekel.

- Hogyan vették őrizetbe voltaképpen?

- Elvittem az emberrablóknak a pénzt. Valaki leadhatta a drótot a Szövetségi Nyomozó Irodának. Amikor partra szálltunk, már vártak bennünket. Egyébként nem hiszem, hogy komolyan őrizetben akartak tartani. Valószínűleg az volt a szándékuk, hogy alaposan rám ijesztenek, és példát statuálnak, hogy lám, milyen csúnya dolog váltságdíjakat kifizetni anélkül, hogy értesítenénk a rendőrséget.

- És mi van a nővel?

- Mrs. Hartwellre gondol? Á, annak arany sora lesz. Kifésülik a sztoriját szép könnyfakasztóra.

- Abból, amit a lapokban olvastam, sehogy sem értem az egészet.

- Hisztérika - legyintett Moraine.

- És a bünyügyi hatóságok nem próbálnak a végére járni a történetnek?

Moraine elképedten nézett a lányra.

- Mért tennék?

Natalie már-már szóra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát.

- Folytassa csak! Mit akart mondani? - bátorította Moraine.

- Semmit - visszakozott Natalie. - Utóvégre semmi közöm az egész dologhoz. Mrs. Grantland megint telefonált, hogy ki kellene dolgozni a Johnson-féle szerződést.

- Álljunk meg egy pillanatra - szakította félbe Moraine. - Mért van az, hogy valahányszor személyesebb hangon szeretnék beszélgetni magával, rögtön takarodót fúj, és a szorgos titkárnőt játssza?

- De hiszen maga pontosan ezt a magatartást várja el tőlem, nem?

- Nem - vágta rá Moraine nyíltan. - Ez nem áll. Maga mindent tud rólam, én az égvilágon semmit nem tudok magáról. Egyetlen ajánlást sem hozott, amikor beállított hozzám. Erre az állásra tíz lány jelentkezett. Az intelligencia-vizsgán maga érte el a legmagasabb pontszámot, de mikor a referenciái felől érdeklődtem, kibúvókat keresett. Én azonban nem adok sokat holmi ajánlólevelekre, inkább az embert veszem szemügyre. Azért mondtam magának, hogy ajánlás nélküllis megfelel.

Natalie bátran a szemébe nézett.

- Hogy aztán később a szememre vethesse?

- Nem, de ha mindenáron tudni akarja, elárulhatom, miért. Magának van valami a múltjában. Maga fél ettől a szöktetési histó-

riától. Talán valaha kapcsolatban állt emberrablókkal, és most úgy véli, esetleg ismeri az eset szereplőit.

Natalie felállt.

- Szeretem az állásomat. A munka, amit végzek, pontosan a kedvemre való, már ameddig a cég reklámügyekkel foglalkozik. De ha maga úgy melleleg ilyen dolgokba is beleártja magát, akkor bizony ideje, hogy szedjem a sátorfámat.

- Azért kíván felmondani, mert belebonyolódtam egy emberrablási ügybe?

- Részben.

- Mi az igazi oka? Bökje ki szépen! - nevette ellmagát Moraine.
- Előttem úgysem tudja megjátszani magát.

- Én senki színe előtt nem akarom megjátszani magam - foryant fel Natalie villámló szemmel. - Nincs joga ilyesmire célozgatni!

- Már hogyne lenne - ellenkezett Moraine. - Ne felejtse el, hogy félig-meddig pszichológus vagyok. Nagyon is jól észrevettem, milyen zavarba jött, amikor megemlítettem, hogy ma esetleg nyomozók is beállítanak hozzám. Körülbelül akkor döntötte el, hogy felmond. Egyszóval, Miss Natalie Rice, mi volna, ha most az egyszer őszintén kiöntené a lelkét, és megmagyarázná nekem, miért akar elillanni, ha jön a rendőrség?

Natalie arca hamuszürke volt, tágra nyílt szeme döbbent és tanácstalan. Lassan visszaereszkedett a székre.

Moraine megkínálta egy cigarettával, és nyugodtan, türelmesen, minden elfogultság nélkül figyelte.

- Hallott már valaha Alton G. Rice-ról? - szólalt meg végül a lány.

Moraine összeráncolta a homlokát.

- Igen. De ne adj isten, hogy emlékeznék, milyen összefüggésben. Nem volt valami köze a politikához, vagy nem keveredett bele valami...

- Sikkasztásba - fejezte be a lány.

- Ez az! - kiáltott fel Moraine. - Ő volt a városi főszámvevő vagy valami ehhez hasonló. Így van?

- Igen. Ő az édesapám.

- És ő most nincs... Illetve... - dadogta részvétellel Moraine.

- Igen, börtönben van. Nemsokára szabadulni fog.

Moraine kifújta a füstöt, várta a folytatást, s közben a lány arcának egyetlen rezzenése sem kerülte el a figyelmét.

- Amikor apámat elítélték - beszélt tovább Natalie Rice -, az ügyészség tisztviselői azzal gyanúsították, hogy elrejtett ötvenezer dollár készpénzt. Felajánlották neki, hogy enyhítik az ítéletet, ha előadja ezt a pénzt. Apám kijelentette, hogy nem teheti, mert sejtelve sincs, hol van.

- Már akkor is Duncan volt a kerületi ügyész? - kérdezte Moraine.

- Nem. Az elődjéről van szó.

- Folytassa, kérem. Ne haragudjon, hogy félbeszakítottam.

- Aztán a fejükbe vették, hogy én bizonyára tudom, hol a pénz - folytatta Natalie. - Azt hitték, apu nekem adta. Detektíveket küldtek a nyakamra, akik éjjel-nappal követték minden lépésemet.

- És maga tudta, hol a pénz? - kérdezte Moraine fürkésző tekintettel.

- Nem tudtam, persze hogy nem. Hiszen az apám egy fillért sem sikkasztott. Politikai csapda volt az egész. Apu egy régebbi közigazgatási korszak maradványa volt, és gondosan ügyelt arra, hogy a városrendezési terveknél ne forduljanak elő vesztegetések. Ezért Dixon meg a barátai el akarták tenni az útból. És miután másként nem forgathatták ki a hivatalából, kiagyalták ezt a sikkasztási históriát.

- De azt a pénzt mégiscsak elsikkasztották, nem?

- El hát, természetesen.

- Ki tehetette?

- Feltételezésem szerint Dixon. Vagy az ő valamelyik embere.

- Ezt honnan veszi?

- Én csak azt mondom, amit aputól hallottam, ő erre gyanakodott, de bizo-nyítani soha nem tudta.

- És aztán?

- Maga az előbb álnok barátokról beszélt, de sejtelve sincs, mit jelent ez a valóságban. Hiszen soha nem tapasztalta, amit én átéltem. Azt hittem, szerelmes vagyok, és megesküdtem volna, hogy a fiú, akivel jegyben jártam, szintén szeret engem. De túl nagy volt számára a nyomás: a detektívek, akik szüntelenül lestek minket, a barátok, akik megvetően bántak velem és később vele is... így aztán felhasználtam az első alkalmat, megszöktem a nyomozók elől, és soha többé nem tértem haza. Elölről kezdtem az életet. Voltam már minden, tányérmosogató, pincérlány, kiszolgáló...

- De hát ragyogó titkárnői képzettsége van - értetlenkedett Moraine.

- Próbálkozzon csak meg egyszer maga - mosolygott keserűen a lány. - Azok az emberek, akik titkárnőt alkalmaznak, tudni is akarnak róla valamit. Referenciákat követelnek, és seregestül teszik fel a kérdéseket. Ha valaki tányért mosogat, nem firtatják róla, ki fia-borja.

Moraine a cigarettafüstöt bámulta.

- Úgy gondolja, hogy az FBI emberei felismernék magát?

- Erősen valószínű.

- És most azon töpreng, hogy a rendőrség miért nem iparkodik a végére járni Mrs. Hartwell históriájának?

- Véleményem szerint ezt a históriát valahogy a hajánál fogva ráncigálták elő - mondta a lány. - Az újságok majd elolvadnak a részvéttől, de én bizony meglehetősen homályosnak vélem ezt az egész emberrablást.

- Mrs. Hartwell idegei összeroppantak.

- De nem annyira, hogy elfelejtett volna kitérő vallomást tenni.

Moraine lassan bólintott.

- Azt hiszem, megbízom magát egy feladattal, ami megsétáltatja majd egy kicsit, úgyhogy itt sem lesz, amikor beállít a rendőrség.

- Miféle feladatról van szó?

- Némi kis nyomozói munkát kellene végeznie ebben az emberablási históriában.

- Nagy ég! - kiáltott fel a lány. - Hát még mindig nem tett le róla? Pedig annyi a munkánk, hogy ki sem látszunk belőle. Ráadásul maga talpon volt egész éjjel, sőt órákat töltött a börtönben!

Moraine elvigyorodott.

- Őszintén megvallva, még soha életemben nem élveztem ennyire valamit. Nem is álmodtam, micsoda izgalmas dolog bűntényekkel foglalkozni.

- A végén még megéri, hogy valaki pisztolyt nyom a bordái közé, és piff-puff... - nevetett idegesen a lány.

- Tudja mit, még akkor is muris volna. Értse meg, halálosan unom már a szerződéseket, a hirdetéseket meg a többi ilyesmit. Vessződjenek most az üzlettel az alkalmazottaim! Magát meg arra kérem, hogy szimatoljon ki nekem valamit.

Natalie kurta kiruccanása a magánélet területeire egyértelműen véget ért. Arca ismét kifejezéstelenné vált, hangja hivatalosan csengett.

- Igenis, Mr. Moraine - mondta. - Mi az óhaja?

Moraine félig elfojtott mosollyal nézte.

- Hallotta, ugye, a beszélgetésemet Wickessel. Wickes azt kívánta, hogy én fizessem ki a tízezer dollár váltságdíjat Mrs. Hartwellért. Átadta nekem a pénzt, én pedig kihajóztam a jachttal az öbölbe. A hajómról motorcsónakkal szállítottak el egy vitorlás-hoz. Tegnap este meglehetősen viharos szél fújt, és a vitorlás elég takarosán himbálódzott. Mrs. Hartwell az utasfülkében hevert ten-

geribetegséggel. Én kifizettem a pénzt, ők átadták nekem a hölgyet. De a váltságdíj odaadásánál volt valami furaság. Éppen az illetők voltak, akik ragaszkodtak ahhoz, hogy csupa húszdolláros bankjegyet hozzunk, sorozatok és minden egyéb jelzés nélkül. De amikor odaadtam a pénzt, az emberrablók jóformán rá sem hederítettek a bankjegyekre. Meg sem számolták őket, csak egy pillantást vetettek rájuk, és rögvest kiadták áldozatukat. Aztán, amikor a nőt már átvittük az én hajómra, és a csónak visszaindult, valaki hozzám vágott valamit. Mégpedig egy női retikült. Ezt én bedugtam a fülkémbe egy szekrényfiókba, és amikor az FBI emberei olyan nagy melénnel őrizetbe vettek minket, egyszerűen megfeledkeztem róla.

Natalie szeméből csak úgy sugárzott az érdeklődés, de hangja továbbra is szigorúan tárgyilagos maradt:

- Igen, Mr. Moraine, értem.

- Ha emlékszik, Mrs. Hartwellnek két hétig nyoma sem volt. Azt állítja, hogy az idő nagy részét egy aprócska hajón töltötte odakinn a tengeren, hogy időnként kábítószerrel adtak be neki, és az egész hajóból csak a fülkét látta. Csakhogy két hét alatt feltétlenül megszokta volna a hullámozást. És akkor az öbölben nem kapott volna tengeribetegséget még jócskán erősebb hinta-palintától sem. Ez az egyik megfontolandó pont. A másik a következő: miután kieresztettek a fogdából, eszembe jutott a retikül, és úgy döntöttem, hogy előbb megsejlelem egy kicsit, és csak aztán jelentem be a rendőrségnek. Így hát visszaloholtam a hajóra, és előszedtem. A szokásos női vicik-vacak volt benne, vagyis rúzs, púder, zsebkendő, némi aprópénz satöbbi. Továbbá néhány kulcs meg egy boríték, amelyet Ann Hartwellnek címeztek, Saxonville-ba.

- Csak a boríték volt ott? - érdeklődött Natalie.

- Igen, levél nélkül.

- Különös, hogy a borítékot megőrizte, a levelet meg nem. Tulajdonképpen fordítva volna rendjén.

Moraine lassan bólintott, aztán kivett a zsebéből egy kártyát, és átnyújtotta a lánynak.

Egy taxi vállalat cégkártyája volt, s a hátára ezt írták ceruzával: „Sam 13”.

- Ezt is a táskában találta?

- Igen. Az újságokban meglehetősen jó kép jelent meg Mrs. Hartwellről. Annak alapján össze lehetne fabrikálni valami túrhető személyleírást, megkeresni a sofőrt, akinek a neve a kártyán áll, és kifaggatni egy kicsit. De az újságban közölt fotót persze nem volna tanácsos megmutatni, mert a sofőr esetleg szagot fog, és jelentést tesz a rendőrségnek.

- Azt szeretné, hogy a rendőrség ne értesüljön a dologról?

- Igen, még ne.

- Mért ne, ha szabad kérdeznem?

- Magam sem tudom - vallotta be Moraine vigyorogva. - Ha csak nem azért, mert olyan érzésem támadt, hogy ebben az ügyben valaki paprikajancsit próbált csinálni belőlem, és meg akarom mutatni az illetőnek, hogy eltévesztette a házszámot.

- De ha ebben az emberrablási históriában nem stimmel valami, az a rendőrség figyelmét sem kerülhette el. Nyilván felmerült már bizonyos gyanú, még ha az újságok nem említik is. Maga már amúgy is gyanús. Ha újra beleüti az orrát a dologba, csúnya helyzetbe kerülhet. Bocsásson meg, ha olyasmiről fecsegek, amihez voltaképpen semmi közöm.

- Nincs oka mentegetőzésre - nyugtatta meg Moraine. - Igazság szerint számomra az egész ügyben épp az a gondolat a legcsábítóbb, hogy egy orrhosszal megelőzhetem a rendőrséget. Maga tudja, mennyire szeretek pókerezni. Nos, ez az ügy engem a pókerre emlékeztet, csak még annál is sokkal izgalmasabb. Nagyobb a tét, amiért játszom. Meggyőződésesem ugyanis, hogy engem itt kihasználtak, mégpedig vagy Tom Wickes, vagy Mrs. Hartwell. Még nem tudom biztosan, melyik a kettő közül. Először Phil Duncannál próbálkoztak, de őt meg Barney Mordent túl nehéz lett volna az ujjuk köré csavarni. Tisztelt személyemet viszont alkalmasint gügyébbnek nézték, és ezért határoztak úgy, hogy engem használnak fel. Lehet, hogy csak a sértett hiúság ösztökél, de eszeveszetten szeretném ki-

deríteni az eset hátterét, még mielőtt a rendőrségnek sikerülne, és lehetőleg úgy, hogy azok, akik visszaéltek velem, keservesen megbánják.

- Egyéb elintézni való nincs? - kérdezte Natalie zárkózottan.

- No, hát amennyiben nem ért egyet a szándékaimmal - méregette Moraine a lány arcát -, igazán nagyszerűen uralkodik az érzelmein.

- Igyekezni fogok a jövőben is hasonló magatartást tanúsítani - mondta Natalie, kezével már a kilincsen. - Mr. Moraine, nagyon köszönöm a lehetőséget, hogy elmehetek most az irodából. És köszönöm a... a megértését.

És gyorsan kisurrant az ajtón. Moraine hosszú másodpercekig nézett utána.

Gondolataiból az asztali beszélő zümmögése zökkenett ki. Lenyomta a billentyűt, és beleszólt a készülékbe.

- Mi van?

Natalie hangja nyugtalanságra vallott.

- Bizonyos dr. Richard Hartwell keresi. Nem akarja közölni, milyen ügyben. De azt mondja, betöri az ajtót, ha nem engedem be, és...

A hang elnémult, Moraine irodájának ajtaja sarkig kivágódott.

Magas, szikár arcú férfi állt a küszöbön, szája idegesen vonaglott, izzó szemét mereven Moraine-ra szegezte.

Natalie Rice sápadtan, elszánt arccal rángatta a karját. Moraine felállt.

- Kihez van szerencsém?

Natalie még mindig szorosan fogta a kabátujját.

- Vigyázzon! - sikoltotta. - Pisztoly van nála!

Dr. Hartwell haragosan fordult Natalie felé. Moraine odarohant hozzájuk, és bal kezével elkapta Hartwell nyakkendőjét. Natalie nekitántorodott az ajtófélfának.

Hartwell Moraine-ra bámult, aztán a tulajdon öklére.

- Eszemben sincs lövöldözni - mondta végül.

- Fene okos magától - jelentette ki Moraine, de még nem eresztette el. - Hol a revolver?

Hartwell nem válaszolt

Moraine megperdítette, villámgyorsan a farzsebébe nyúlt, kihúzta a pisz-tolyt, aztán ellökte magától a fogorvost.

- Adja vissza a fegyveremet! - fortyogott Hartwell. - Nem akarom én bántani magát! Csak egy felvilágosításért jöttem, semmi másért De először nekem esik ez a házsártos boszorka, és majd leráncigálja a zakómat, utána meg maga ront rám. Mit képzol volta-képpen, kicsoda maga?

- Mutatok magának egy trükköt - mondta Moraine. - Hadd lássuk, tudja-e, hol tanultam?!

Kinyitotta a tárat, a tenyerébe rázta a töltényeket, bedobta őket a papírkosárba, aztán odanyújtotta a pisztolyt Hartwellnek.

Hartwell megmarkolta s egy pillanatnyi habozás után visszacsüllyesztette a farzsebébe.

Moraine Natalie-ra pillantott.

- Megütötte magát? - kérdezte részvevően.

Natalie megrázta a fejét

- Én... én csak attól féltem, hogy... lelövi magát.

- Elő se vettem azt a pisztolyt - morgott Hartwell. - Honnan tudta, hogy nálam van?

- A zakóján keresztül tapintottam ki, amikor vissza akartam tartani.

- És mit jelentsen egyáltalán, hogy csak úgy berobban ide? - tudakolta Moraine.

- Nincs most időm ostoba kérdésekre. Tudja maga jól, hogy ki vagyok és mit akarok.

Moraine intett Natalie-nak.

- Az urak, akiket várunk, bármelyik pillanatban betoppanhatnak. Jó volna, ha most elmenne, és végrehajtaná, amivel megbíztam.

Natalie bólintott, és már csaknem mondott valamit, de aztán Hartwellre nézett és hallgatott.

- Át tudja adni a munkáját valamelyik gépíróőnek? - kérdezte Moraine.

- Igen - felelte Natalie. - Thelma Smithnek.

- Akkor induljon, kérem. - Moraine Hartwellhez fordult. - Nos, szóval, mit óhajt?

- Mindent meg akarok tudni a feleségemről. Hol van?

- Fogalmam sincs. Akkor láttam utoljára, mikor a rendőrség kihallgatta.

- Mióta ismeri a feleségemet?

- Nem egészen huszonnégy órája.

- Állítja maga!

- Ide figyeljen! - förmedt rá fenyegetően Moraine. - Maga végképp megkótyagosodott, ráadásul pisztollyal játszadozik. Ebből csak baja lehet. Nem lehetne okosabbat tenni az érdekében, mint felhívni a rendőrséget, és feljelenteni magát tiltott fegyverviselésért, hogy csukják be egy kis időre valahova, ahol lehiggadhatna.

- Maga csak ne törje a fejét azon, hogy az én érdekemben mi a legokosabb; az már az én gondom.

Moraine sóhajtott egyet, leült a forgószékére, és intett Hartwell doktornak, hogy foglaljon helyet ő is.

- Mire kíváncsi, doktor úr? - kérdezte.

- Hogy hol volt a feleségem.

- Ezt elolvashatja az újságban - közölte Moraine.

- Marhaság! A feleségemet egyáltalán nem rabolták el.
- Miből gondolja?
- Miért Doris Bendertől követeltek tízezer dollárt, és miért nem fordultak hozzám?
- Magának van tízezer dollárja?
- Nincs.
- Doris Bendernek viszont nyilvánvalóan volt. Legalábbis összekaparta valahonnan.
- Ahhoz nagyon ért.
- Úgy beszél róla, mintha nem becsülné valami sokra.
- Hallgasson ide! - mondta Hartwell, és csontos bütykeivel megkopogtatta az íróasztalt. - Valamiféleképpen magának is része van ebben az ügyben, és maga meg Doris Bender megpróbálnak a nyakamba varrni egy gyilkosságot. De csak ne higgye, hogy én olyan ütődött vagyok. Pontosan tudom, mi a helyzet. A feleségem túl sokat járt össze Doris Benderrel. Aztán nyoma vészett. Nem akartam nagy ricsajt csapni emiatt, hogy ne kürtöljem szét országvilág előtt a családi nehézségeimet. Borzasztóan ártott volna a praxisomnak is. És most maga meg Doris Bender azon iparkodnak, hogy börtönbe juttassanak gyilkosságért.

Moraine ásított, négy ujjával udvariasan eltakarva száját.

- Vegyen be egy altatót, doktor úr, vagy igya le magát alaposan. Ámbár, ha inkább inni akar, jobb, ha a pisztolyt előzőleg letétbe helyezi valahol. Itt rossz helyen kereskedik.
- Tudni akarom, hogyan találta meg a feleségemet.
- A lapok megírták már az egész históriát.
- Maga többet tud a lapoknál.
- Nos, elmondom az igazat, de csak így magunk közt - jelentette ki Moraine. - Phil Duncan, a kerületi ügyész jó barátom. Miután Doris Bendert felszólították, hogy fizessen váltságdíjat, Duncan elment hozzá. Én elkísértem. Ez tegnapelőtt este történt. Tegnap délelőtt beállított hozzám egy illető, és azt mesélte nekem, hogy az

emberrablók engem választottak ki közvetítőnek. Rájöttek ugyanis, hogy a kerületi ügyész is értesült az ügyről, és azzal fenyegetőztek, hogy meg fogják ölni a maga feleségét. Az említett illető átadott nekem tízezer dollárt, és elmagyarázta, milyen úton-módon lépjek kapcsolatba az emberrablókkal, azonkívül egy csomó fényképet is mutatott a maga feleségéről, hogy felismerhessem. Elhajókáztam a megjelölt helyre, találkoztam az emberrablókkal, meglettem a maga feleségét, kifizettem a váltságdíjat, átszállítottam Annt a hajómra, és amint kivettem a lábam a partra, abban a minutában letartóztatottak. Fél éjszaka vallattak, aztán szabadon eresztettek. Nem aludtam egy szemhunyasnyit sem, és nem sok híja, hogy ugyanúgy beguruljak, mint maga. Márpedig ha én begurulok, rendszerint verekedős leszek. Jobban tenné tehát, ha távozna, mert még valami baja talál esni.

- És maga előzőleg nem is ismerte Annt? - folytatta rendületlenül Hartwell.

- Életemben nem láttam. Fényképet kellett mutatni róla, hogy felismerjem.

- De a tízezer dollárt maga fizette ki?

- Igen, ahogy kívánták. Használt húszdolláros bankjegyekben.

- Ez a história nem hangzik valami túl meggyőzően.

- Egy másodpercig sem állítottam az ellenkezőjét - vágott vissza Moraine. - És most, miután mindent elmondtam, amit tudok, maga is eltűnhet.

- Szeretnék beszélni a feleségemmel.

- Megpróbált már Doris Bender révén kapcsolatba kerülni vele?

- Nem akarom, hogy bármi dolgom is legyen Doris Benderrel - fortyant fel Hartwell. - Az a nő egy kígyó.

Moraine nyújtózott egyet, és megint ásítózni kezdett.

- De milyen csinos.

- Egy álnok, mocskos kis ribanc! Ő vitte rossz útra Annt. Doris nélkül Ann meg én boldogan élnénk együtt máig is.

- Mért traktál engem a családi problémáival? - kérdezte Moraine.

- Eszemben sincs ilyesmi, csak néhány részletet akarok megtudni. Meg kell találnom a feleségemet, beszélnem kell vele, de négyszemközt.

- Vagy a dutyiban ül még, vagy nincs már ott, de Doris Bender biztosan tudja, hol lehet - magyarázta Moraine. - Ez az egyetlen, amit mondhatok magának.

- Gondolom, maga is Carl Thorne haverja - jegyezte meg fanyarul Hartwell.

- Megint mellétalált, doktor úr. Folyton elhamarkodottan vonja le a következtetéseket. Soha életemben nem láttam még Thorne-t.

- Doris meg Thorne összetartoznak - mondta Hartwell. - Három hónapja használják ki Annt, vele íratják le a bizalmas leveleiket.

Moraine felvonta a szemöldökét.

- Ann ugyanis képzett titkárnő - folytatta Hartwell. - Doris Bender három vagy négy hónapja megkérdezte, nem akar-e munkát vállalni. Ann beleegyezett, és én sem elleneztem, hogy legyen egy kis külön keresete. Itt követtem el a hibát. Kiderült, hogy Ann Carl Thorne-nak dolgozik, mégpedig főként Doris lakásán. A feleségem hirtelen egyre többször mászkált be a városba, és attól a perctől kezdve egyébként is tökéletesen megváltozott.

- Én viszont abban a percben változtam meg, amikor maga be-robant az irodámba, és rátámadt a titkárnőmre - jelentette ki Moraine. - Már első látásra sem kedveltem magát, és a helyzet azóta sem javult. Ha emlékszik, kétszer is felszólítottam már, hogy hordja el magát, miután mindent elmondtam, amit tudok.

- Ne locsogjon! - mordult fel Hartwell. - Maga is részt vesz a dologban azzal a rohadt bandával együtt. Maga...

Moraine elszántan felállt. Hartwell a farzsebéhez kapott.

- Nehogy közelebb merészkedjen - kiabálta. - Védekezni fogok...

Kirántotta az üres pisztolyt, és megcélozta Moraine-t.

- Elfelejteti, hogy nincs benne töltény - vigyorgott Moraine.

Hartwell arca rémülten eltorzult. Moraine egy villámgyors mozdulattal elkapta a gallérját, kitárta az ajtót, kipenderítette a fogorvost az előszobába, megmarkolta hátul a nadrágját, és kidaszította a folyosóra.

- És még maga akar pisztollyal fenyegetni engem, mi? - ripakodott rá, Hartwell hasztalan védekezett. Moraine bevágta a folyosó egyik sarkába, eleresztette, aztán még rúgott egyet feléje, alig tévesztve célt. Hartwell, aki még egyre szorongatta a revolvert, káromkodva elkotródott.

Natalie Rice rémült szemmel állt az ajtóban.

- Mi történt? - kérdezte Moraine. - Mért nem ment még el? A rendőrök minden pillanatban itt lehetnek.

- Félttem.

- Mitől?

- Hogy maga meg az a pasas összeverekszenek.

- Meg is történt - tudatta vigyorogva Moraine. - És most már lényegesen jobban érzem magam. Kivágtam, mint a rongyot, és ettől visszanyertem a jókedvem.

- Mi baja ennek a pasasnak? - kérdezte Natalie.

- Dilis az istenadta - magyarázta vidáman Moraine. - De most aztán táguljon innen, és intézze el, amire kértem.

- Maga itt marad az irodában? - kérdezte Natalie.

- Nem. Pusztán a maga személyes tájékoztatására közlöm, hogy a Washington Street 4390. számú házba megyek, ahol is Mrs. Doris Benderrel készítek interjút. Elárulhatom ugyanis, hogy Mrs. Bender alkalmasint tudna rebegni az ügyről egy-két apróságot.

Doris Bender személyesen nyitott ajtót. Csak egy lengeteg pongyolát viselt. Arcán sugárzó mosoly jelent meg, amikor felismerte Moraine-t. Az ablakon beáradó reggeli napfény átsütött a vékony köntösön úgy, hogy teste minden domborulata világosan kirajzolódott.

- Ó, Mr. Moraine! - szólalt meg mosolyogva. - Lám, milyen sok bajt okoztunk magának! Igazán nem sejtettem, hogy ez lesz a vége. De borzasztóan hálás vagyok, és örülök, hogy meglátogatott. Már éppen fel akartam hívni.

Moraine ügyet sem vetett a fellengzős szóáradatra.

- Hol a barátja? - tért a lényegre.

Doris Bender szeméből eltűnt a mosoly. Fürkészve méregette Moraine-t.

- A barátom?

- Wickes.

- Mr. Wickes nincs itt.

- És Mrs. Hartwell? Beszélni szeretnék vele.

Doris Bender egy másodpercig tétovázott, aztán oldalt lépett, és kezét Moraine karjára tette.

- Jöj ön beljebb - szólította fel. - Ann fürdik éppen.

- Nagyon keményen rámászott a rendőrség?

- Meglehetősen.

- Mért?

- Nem tudom. Feltehetőleg további nyomokat keresnek, és a legkülönbözőbb kérdésekkel nyaggatták, többek közt magával kapcsolatban is. Nem akarták elhinni, hogy Ann még soha nem látta magát.

- A férje sem hitte el.

- A férje? Mikor beszélt vele?

- Néhány perccel ezelőtt.
- És mit mondott Hartwell?
- Rengeteg mindenfélét.

Doris Bender szorosán Sam Moraine mellé lépett.

- Jöj ön, ülünk le- mondta -, és meséljen el mindent.

Két széles ablak közt egy kerevet állt. Doris leült Moraine mellé, lábát behúzta a pongyola alá, és szemét a férfira szegezte.

- Hogy került Hartwell éppen magához? - kérdezte.
- Sejtelmem sincs.
- Dühöngött?
- De még mennyire. Pisztoly is volt nála.
- Atyaisten! És maga mit csinált?

- Kivettem a tárból a töltényeket, a pukkantót pedig visszaadtam neki. Aztán kihajítottam a doktor urat. Jól tettem?

Doris Bender elgondolkodott.

- Nem tudom - mondta kételkedve. - De hát voltaképpen mi köze magának az egész üggyhöz?

Moraine elhúlt képet vágott.

- Hogyhogy? Hiszen a maga barátja keresett fel, hogy adjam át én azt a váltságdíjat.

- Kérem, ne nevezze folyton a barátomnak.
- Hát nem az?
- Attól függ, mit ért baráton.
- Őt például barátnak nevezem.

Doris Bender a homlokát ráncolta.

- Maga roppant önfejű, Mr. Moraine.
- Minden férfi az.

Doris kissé csodálkozva nézegette.

- No, mi baj? - kérdezte Moraine.

- Azon töprengök - válaszolt lassan a nő -, hogy soha nem ismertem magához hasonló férfit, és nem értem, hogy mért törődik még mindig ezzel az ügyel.

- A maga barátja kért meg rá. Azonkívül világéletemben imádtam krimet olvasni, és most végre nyakig benne ülök egyben. Kezdtetszeni nekem.

- Csakhogy ez már megoldódott - mondta Doris Bender, és tovább méregette Moraine-t. - Ann újra itthon van.

- De az emberrablókat még nem csípték nyakon.

- A mi szempontunkból ez teljesen mindegy, a többi már a rendőrség dolga.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy maguk szívesebben vennék, ha nem is csípnék el őket?

- Nem, nem, dehogyis!

- Mert ilyesformán mégsem tekinthetjük megoldottnak az ügyet - jegyezte meg nyájasan Moraine.

- De minket nemigen érdekel már közvetlenül.

- Ó, téved, nagyon is.

- Arra céloz - kérdezte Doris Bender vontatott hangon -, hogy maga személyesen is megpróbálkozik azzal, hogy kinyomozza az emberrablók kilétét?

- Mért ne? Már csak kíváncsiságból is.

- Puff neki! - gúnyolódott Doris Bender. - De hát úgysem megy semmire. Hiszen fel sem ismerné őket.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte Moraine. - Ebből igyekeznek bátorságot meríteni? Igenis, felismerném őket.

- Nem is látta az arcukat.

- De a hangjukat hallottam. Elképesztően jó fülem van a hangokhoz.

- A rendőrség viszont nem tekinti az ilyesmit bizonyítéknak - vitatkozott Doris Bender. - És maga esetleg kellemetlen helyzetbe hozza magát. Ha jól tudom, maga üzletember. Mi volna, ha inkább a vállalatával törődne?

Elharapta a szót, mert kinyílt az ajtó, és a résben Ann Hartwell sápadt arca jelent meg.

- Rólam beszéltek? - kérdezte.

- Hello! - kiáltott fel Moraine. - Jöjjön csak be. Jobban van már?

- Igen, sokkal jobban, köszönöm. Nem, nem jövök be, fel kell még öltöznöm.

- Az úr detektívesdit óhajt játszani, Ann - mondta Doris Bender.

- Meglátogatott a férje - közölte Moraine, oda sem figyelve Doris Bender megjegyzésére.

- Mit akart? Mért nem hozzám jön el?

- Jön még, ne féljen. Mindenáron beszélni akar magával. Meglehetősen felindult állapotban van, és pisztolyt hord magánál. Úgy látszik, azt gondolja, hogy ebben az emberrablási históriában nem stimmel valami.

- Mire céloz?

- A férje nem hiszi el, hogy emberrablóktól szabadítottam meg magát.

- Mért, hát mit gondol, honnan hozott vissza?

- Nem bocsátkozott részletekbe, de alkalmasint úgy véli, hogy a történet java részét saját kútfejemből merítettem.

- És miért?

- Mert valamiféle kalandom volt magával, vagy éppenséggel holmi gyilkosságot akarok az ő nyakába varrni. Nem fejezte ki magát egészen világosan.

Ann sarkig tárta az ajtót, és csak állt a küszöbön, bugyiban, melltartóban.

Szemlátomást teljesen megfélekedezett erről, csak a Moraine-tól hallott hír foglalkoztatta.

Könyörgő pillantást vetett Doris Benderre.

- Látod, Dorry, ugye, megmondtam. Csinálnunk kell valamit Dickkel.

- Öltözz fel, Ann - szólt rá lassan, határozottan a nénje.

Ann Hartwell végignézett magán, egy másodpercig habozott, aztán kirohant, és becsapta maga után az ajtót.

- Talán nem viselkednék olyan kellemetlenül, ha a továbbiakban nem bána velem úgy, mint egy félkegyelművel - mondta fesztelenül Moraine.

Doris Bender hunyorgott, elmosolyodott, és közelebb húzódott hozzá.

- Voltaképpen mit akar?

- Néhány felvilágosítást.

- Milyen célból?

- Nevezze kíváncsiságnak, ha úgy tetszik.

Doris Bender az ajtóra pillantott, és még közelebb csusszant. Keze Moraine karján pihent, tekintete meleg volt és gyengéd.

- Kérem szépen - szólalt meg lágyan -, ha maga úriember...

Hangja elfulladt. Belesimult Moraine karjába, aki érezte keble gömbölyűségét, teste melegét. Doris szeme most is rátapadt.

A bejárati ajtón megcsörrent a zár. Egy férfi köhécselt.

Doris Bender úgy szökött fel Moraine mellől, mint egy kígyótól, aztán pongyoláját összemarkolva talpra ugrott.

Moraine kíváncsian nézett hátra a válla fölött.

A küszöbön egy férfi állt. Negyvenes évei vége felé járt, arca sápadt volt, kifejezéstelen. Szeme alatt sötét karikák. Roppant feszültség áradt belőle, mintha várt volna valamire.

Doris Bender boldog mosollyal rohant feléje.

- Carl! - kiáltotta.

Már csak egy méter választotta el őket, amikor a férfi megmozdult, félretolta Doris tárt karját, és belépett a szobába.

- Ki ez itt? - szólalt meg.

Moraine cigarettát vett elő.

- Kaphatnék tüzet valakitől? - kérdezte hanyagul.

Doris Bender folyékonyan csevegett.

- Bemutatom neked Sam Moraine-t, Phil Duncan egyik barátját. Mr. Moraine, ez itt Carl Thorne. Duncan bizonyára mesélt róla magának. - Egy utolsó, kétségbeesett gesztussal Thorne felé fordult. - Te pedig az újságban olvashattál Mr. Moraine-ról, Carl. Ő adta át a váltságdíjat, ő... ő... Ann barátja.

Mióta az ajtó kinyílt, először engedett Thorne arcának feszültsége. Mélyet sóhajtott.

- Ó, Ann barátja?

Doris Bender bólintott, és könnyörgő pillantást vetett Samre.

Carl Thorne jobb kezével a zsebébe nyúlt, és egy skatulya gyufát vett elő.

- Örülök, hogy megismerhettem - mondta, és meggyújtott egy szál gyufát.

Moraine a láng fölé hajolt. Doris Bender ellibeggett mellette, kinyitotta a szomszéd szoba ajtaját, és bekiáltott: - Ann, minden rendben van, nem kell elszaladnod. Carl Thorne jött meg. - Egy pillanatig állt az ajtóban, aztán sebesen hozzáfűzte: - Gyere ki, siess.

Egy másodperccel később selyem zizzent, és Ann Hartwell futott be, aki közben pongyolába bújt. Kisírt volt a szeme.

- Hello, Ann! - üdvözölte Thorne. - Mi baj van? Csak nem pityeregtél?

Ann némán bólintott.

Doris átölelte Ann derekát, a fülébe súgott valamit, és odavezette Sam Moraine-hoz.

Ann kelleetlenül Moraine vállára dőlt.

- Nem is nézel ki olyan rosszul, ahhoz képest, amit végigcsináltál - állapította meg Thorne.

- Miért nem engem értesítettél, amikor felszólítottak, hogy fizess váltságdíjat? - kérdezte.

- Először Mr. Duncannak szóltam. De olyan furán viselkedett, hogy úgy gondoltam, jobb, ha neked nem is mondom el semmit. Úgy látszik, a kerületi ügyésznek tilos tudomásul venni, hogy valaki váltságdíjat fizet.

- Phil Duncan ilyesmit éreztetett veled?

Doris ijedt tekintetet vetett Sam Moraine felé.

- Nekem úgy rémlett.

- Csakugyan tízezer dollárt fizettél?

- Igen.

- Honnan volt pénzed?

- Kérlek, engedd meg, hogy ezt később magyarázzam el, amikor majd négyszemközt leszünk.

Thorne hangja higgadt volt és határozott.

- Honnan volt pénzed?

- Ann egyik barátjától - mondta Doris Bender.

Thorne kérdően intett fejével Moraine felé.

- Nem - sikította szinte hisztérikusan Doris. - Keverek neked egy italt. Később is beszélgethetünk.

Carl Thorne leült, kinyújtotta a lábát, zsebéből cigarettatárcát vett elő, kinyitotta, és félig felhúzott szemöldökkel odakínálta Ann Hartwellnek. Ann a fejét rázta, kezét Sam Moraine vállára tette, és ránézett rémült, vörösre sírt szemével.

- Igazán sajnálom - mondta egyszerűen.

- Mit sajnálsz? - kérdezte Thorne, aztán elnevette magát. - Jaj, bocsánat. Elfeledkeztem róla. Tudja, Moraine, én már évek óta ismerem Dorist, és egy kicsit úgy érzem, mintha Ann bátyja volnék.

Ann Hartwell leült egy szék szélére, Moraine a kerevetre telepedett. Thorne Annre szegezte a szemét.

- Ide figyelj, kislány! - mondta. - Az a benyomásom, hogy ebben az emberrablási históriában nincs rendjén valami.

- Mért gondolod?

- A fickók miatt, akik az egészséget művelték.

- Mi van velük?

- Azt én is szeretném tudni.

- Csak nem... csak nem fogta el őket a rendőrség?

- Nem hiszem, de rábukkantak bizonyos nyomokra, és azok bizony meglehetősen különösek.

Ann Hartwell lesütötte a szemét.

- Borzasztóan bánt, hogy nem tudtam több segítséget nyújtani a rendőrségnek - mondta halkán.

Carl Thorne csak nézte.

- Igazi emberrablás volt ez, Ann? - kérdezte.

- Igen - vágta rá Ann. - Persze hogy igazi emberrablás volt. De kérlek, ne beszéljünk most erről. Rettentően fáradt vagyok.

Thorne a cigarettájából felszálló füst útját figyelte. Arca kemény volt és komor.

Fülsértő csengéssel megszólalt a telefon. Ann Hartwell átment a szobán, bágyadtan felvette a kagylót.

- Halló... Nem, nem Doris beszél. Rögtön hívom... Igen, ő is itt van... - Odaszólt Thorne-nak. - Téged keresnek.

Mihelyt Thorne átvette a kagylót, Ann gyorsan az ajtóhoz sietett, amely mögött Doris eltűnt, könnyörgő pillantást vetett Moraine-ra, és kisurrant.

Carl Thorne beleszólt a telefonba:

- Halló... Nem, még nem, de én majd... Igen... Oké, beszéljen csak!

Némán figyelt.

Doris Bender futott be a szobába, egyenesen Moraine-hoz.

- Az isten szerelmére - suttogta halkan -, tűnjön el innen! Nem látja, mi a helyzet?

Moraine rávigyorgott.

- Ennyire féltékeny Thorne?

Doris az ajtó felé taszigálta.

- Kérem - mondta -, nagyon kérem, menjen el!

Moraine elnevette magát, majdnem mondott is valamit, de aztán csak megveregette Doris vállát.

Thorne még akkor is a telefonra figyelt, amikor Doris becsukta és bereteszelte Moraine után az ajtót.

7

Az éjszakai szél metszően hideg volt. Csak úgy süvöltött az irodaház körül, amelyben Moraine ügynöksége működött. Hangja szüntelen jajveszékelésre emlékeztetett.

Moraine keresztbe vetett lábbal gubbasztott a széles bőrkana-pén. Natalie Rice az íróasztalnál ült, olyan egyenesen, mint aki nyársat nyelt.

- Bonyodalmas volt? - kérdezte Moraine.

- Egy csöppet sem. Pontosan emlékezett a nőre.

- Megmutatta neki a fényképet?

- Nem, nem kellett. Mihelyt előhozakodtam a cégkártyával, nyomban tudta, miről van szó.

- Kapott tőle személyleírást?

- Igen. Kétségtelenül ugyanarról a nőről van szó.

- Na és mi az ábra? - tudakolta Morain.

- Tegnap este nyolc óra tájt szállt be a kocsijába, a Sixth Avenue és a Maplehurst Street sarkán.

- Tegnap este? - kapta fel a fejét Moraine.

- Igen. Egyedül volt, idegesnek és izgatottnak látszott. A 34-es kikötőpallóhoz vitette magát. Ott egy motorcsónak várta. Az indítás hangjából a sofőr versenycsónaknak ítélte.

- Mért adta oda a nőnek a cégkártyáját?

Natalie Rice elmosolyodott.

- Mint tudja, a taxisofőrök nemegyszer százalékot kapnak kerítésért az éj-szakai mulatóktól meg egyebektől...

- Igen, de mi köze ennek a dologhoz?

- A sofőr azt hitte, hogy Ann Hartwellt az egyik jachtról rendelték meg valami bulira, mert pontosan olyan lány benyomását keltette. „Útközben csevegni kezdett vele, odaadta neki a kártyáját, és kifejtette, hogy ő is épp elég pasast ismer, akik ilyen magányos csinibabákat keresnek, tehát ha egyszer kedve támadna egy kis szórakozásra...

- És erre mi történt?

- A nő belement a játékba - mesélte Natalie Rice. - Nyilván roppant szórakoztatónak találta, mert afelől érdeklődött, hogy a sofőr hány százalékot szokott kapni, meg hogy neki mi volna a teendője. Úgy viselkedett, mint aki meglépett a férjétől, és most mindenre kapható.

- És amikor maga megjelent, a taxisofőr azt hitte, hogy a nő átrázta?

- Valószínűleg. Mikor az orra alá dugtam a cégkártyát, elfogta a bizalmatlanság, és azt gondolta, hogy az erkölcsrendészettől vagy honnan jöttem. Meglehetősen nehéz is volt szóra bírni az elején.

- Ann bőröndöt is vitt magával?

- Nem, csak a retikül volt nála.

- Tehát a Sixth Avenue és a Maplehurst Street sarkán? - mormolta Moraine.

Natalie a szemébe nézett.

- Eleinte úgy gondoltam, hogy talán valamelyik vonatról ugrott le. A vasútvonal a Maplehurst Street mentén vezet el, és a vonatok arrafelé lassítani szoktak, kivált a Sixth Avenue keresztezésénél, mivel ott lakónegyeden haladnak át.

Moraine biccentett.

- Aztán eszembe - ötlött - folytatta Natalie -, hogy esetleg kérdezősködhetnék a környékbeli lakosoktól. Az adóhivatalban meg is néztem a negyed térképét. Láttam egy nevet, amely érdekelni fogja magát.

- Miféle név az?

- Peter R. Dixon - tagolta lassan Natalie.

Moraine felhúzta a szemöldökét, és halkan füttyentett egyet.

- No, nézd csak! - mondta vontatottan. - Carl Thorne és Peter Dixon, a politikai ellenfelek. Az ügyben két nő szerepel, és Mrs. Hartwell Thorne titkárnője volt. Ha összevetjük ezeket a tényeket...

- Meglátogatta Doris Bendert? - kérdezte Natalie, mivel Moraine szándékosan függőben hagyta a mondatot.

- Igen. Csevegni akartam vele egy kicsit, hátha megtudok tőle még valamit.

Natalie egy pillanatig hallgatott, aztán halkan megszólalt.

- Elmesélné nekem is, mi történt?

- Érdekli magát?

- Természetesen. Minden érdekel, ami Peter Dixonnal kapcsolatos.

Sam Moraine az órájára nézett.

- Figyeljen ide - kezdte -, szerintem a rendőrséget korántsem fogja kielégíteni a dolgok jelenlegi állása. Nyomást gyakorolnak majd Mrs. Hartwellre, és a Magasságos tudja, mire jönnek rá. Mi volna a véleménye, ha faggatóra vennénk egy kicsit Peter Dixont, feltennénk neki néhány kérdést a nőről, hogy lássuk, milyen képet vág?

- Úgysem fog beleegyezni ilyesmibe.

- Dehogyan, ha úgyesen látunk hozzá. Bebeszélhetnénk neki például, hogy egy újságtól jöttünk, mert Mrs. Hartwellt az ő lakása környékén látták. Abból, ahogyan válaszol a kérdésekre, már sok mindenre következtethetnénk. De iparkodnunk kell. Úgy sejtem, Phil Duncan nem fog tréfálni a nyomozással, mert itt Carl Thorne is érdekelve van.

- Maga beszélt Thorne-nal is?

- Igen. Mint mondtam, elmentem Doris Bender lakására, és megpróbáltam feltenni néhány kérdést. A hölgy úgy vélte, a legügyesebb, ha szépen behálóz, és már éppen az első közeledési kísérleteknél tartott, amikor Carl Thorne betoppant. Érdekes a dologban, hogy alkalmasint kulcsa van a lakáshoz. Mindenesetre benyitott az ajtón, és egyszerűen besétált.

- És maga mit csinált erre?

Moraine elnevette magát.

- Valószínűleg meglehetősen bárgyú képet vágtam. De Mrs. Bender gyorsan reagált. Azonmód kinevezett Ann Hartwell barátjának, és ennél is maradt.

- Hogy Thorne össze ne vesszen vele?

- Igen.

Natalie Rice elgondolkodott egy pillanatra.

- Ez viszont kínos helyzetbe hozza magát Hartwell doktorral szemben. A doktor bizonyára értesülni fog minderről. És maga azt állította neki, hogy soha nem is ismerte a feleségét.

Moraine elfintorította az arcát.

- Már az én fejemben is megfordult ilyesmi. Persze hogy elmondhatják neki. Lám, így jár az ember, ha jószívű, és szívességet akar tenni egy nőnek. Mindjárt ott helyben tisztáznom kellett volna a dolgot, ehelyett ráhagytam, hogy megkíméljem a kellemetlenségektől.

- No, tessék - nevetett idegesen Natalie -, maga mondta, hogy izgalomra vágyik. Úgy látszik, most megkapja.

Moraine lassan bólintott.

- Nem is élveztem még soha semmit ennyire. Akkor hát jöjjön; ha csakugyan meg akarjuk látogatni Dixont, legjobb nem halogatni.

- És mivel szándékozik megindokolni neki a látogatást?

- Azt fogom mondani neki, hogy egy újságtól jöttem, illetve inkább azt, hogy szabadúszó újságíró vagyok, és nyilatkozatot szeretnék kérni tőle. Először hazudozni fog, aztán pedig feltehetőleg pénzt ajánl fel nekünk, hogy tussoljuk el az ügyet. Mindenképpen mi vagyunk előnyben. Pillanatnyilag egyedül mi tudunk a taxisofőr-ről, még ha Ann Hartwell később fecsegni talál is. Márpedig ha mi kirukkolunk a sofőrrel, és ő azonosítja Ann Hartwellt, Dixon nyakig ül a pácban.

- Mármint, ha Ann Hartwell csakugyan Dixon házából jött ki, és Dixon csakugyan ismeri is őt.

- Fél óra múlva már tudjuk a választ.

Valaki kopogott az előszoba ajtaján. Moraine kérdő pillantást vetett Natalie-ra.

- Bezárta?

- Igen.

A folyosóról Phil Duncan hangja hallatszott.

- Hello, Sam! Itt van?

- Ó - könnyebbült meg Moraine -, csak Phil jött. Néhány perc alatt lerázom, és aztán megyünk.

Az ajtóhoz lépett és kinyitotta.

Phil Duncan belépett. Arca kivörösödött a szélről. Lehúzta kesztyűjét, visszahajtotta kabátján a gallért.

- Brrr, de ocsmány este, szinte vág a szél, olyan hideg.

- Jöjjön csak beljebb, Phil, foglaljon helyet. Néhány perc múlva el kell mennem, de addig is ihatunk egy kortyot.

Moraine az íróasztal fiókjából egy üveg konyakot meg két poharat vett elő.

- Egyelőre nem mehet sehová, Sam - mondta Duncan.

- Hogy érti ezt?

- Mert én itt ülök magánál.

Moraine nevetett.

- Próbáljon csak meg itt tartani. Egy lánnyal van randevúm.

- Hiába - felelte Duncan, és a kezét dörzsölte, hogy átmelegedjen. - Komolyan beszélek, Sam. Hivatalosan jöttem.

Moraine felhúzta a szemöldökét.

- Azonkívül - folytatta Duncan - valószínűleg tudja, hogy a ház előtt egy kocsiban nyomozó várja, akinek az a feladata, hogy kövesse magát mindenhová.

Moraine kitöltötte a konyakot, gondosan bedugaszolta az üveget, sokatmondó pillantást vetett Natalie-ra, és visszatette az üveget az íróasztalba.

- Igaz volna ez, Phil?

- Igaz. Talán nem lett volna szabad elárulnom magának, de nem hiszem, hogy ezzel megszegtem a hivatali titoktartást. Közvetlenül az illető kocsija mögött parkoltam, és ő roppant érdeklődést tanúsított irántam, míg fel nem ismert. Ha jól sejtem, pontos nyilvántartást vezet minden egyes látogatójáról.

Moraine ismét egy beszédes tekintetet vetett Natalie-ra.

- Hát bizony, ez az este nem a legmegfelelőbb arra, hogy a barátnőmmel találkozzam.

Natalie a szemével jelezte, hogy mindent ért.

- Nem intézhetném el a dolgot maga helyett, Mr. Moraine? - kérdezte. - Ne keressem fel az illetőt, akivel beszélni akart? Nagyjából tudom, mit szándékozott megtárgyalni vele, és bizonyára nekem is sikerül tisztáznom bizonyos alapkérdéseket, sőt feljegyzéseket is készíthetek a beszélgetésről. Talán így is tisztázhatjuk a helyzetet.

Moraine koccintott Duncannal, és felhajtotta a konyakot.

- Igazán hivatalosan jött hozzám, Phil?

- Igen. Ebben az emberrablási históriában valami nincs rendjén. Mődfőlött homályos nekem az egész.

- De hát én már mindent elmondtam magának, amit csak tudok.

- Nem vagyok olyan nagyon biztos ebben - jegyezte meg Duncan.

- Magasságos egek! Hiszen jelen volt, amikor megismerkedtem azzal a társasággal! Aztán értesítettem magát Wickes kívánságáról, átvettem a pénzt, és elmentem...

- Nem erről van szó - szakította félbe Duncan -, hanem arról, hogy maga továbbra sem ejtette el az ügyet. Ma elment Doris Bender lakására, nem?

- Igen. Na és?

- És ott volt Carl Thorne is. Előzőleg pedig dr. Hartwell látogatta meg magát.

Moraine elfintorította ábrázatát.

- Mit jelentsen ez, Phil? - kérdezte. - Tekintsem vallatásnak?

- Nem. De minthogy az esetnek igencsak furcsa vonatkozásai derültek ki, felvilágosításokra van szükségem.

- Mit akar tudni?

- Amikor Carl Thorne megérkezett a lakásba, magát úgy mutatták be, mint Ann Hartwell barátját. Igaz ez?

Moraine elvigyorodott.

- Csakugyan ebben a megtiszteltetésben részesítettek.

- Mindenesetre maga vállalta is ezt a szerepet.

- Így is mondhatjuk. De mit akar mindezzel?

Az államügyész letette üres poharát.

- Ezt az ügyet rendkívül sok szempontból vizsgálják.

- Jaj, ne legyen már ilyen rémítően titokzatos! Miféle szempontok ezek?

- Akad közöttük egypár, amelyet a Szövetségi Nyomozó Iroda közreműködésével dolgozok fel. Erről azonban pillanatnyilag nem nyilatkozhatok, mert várok még néhány telefonhívást. Intézkedtem, hogy ide kapcsolják őket.

- És addig itt fog rostokolni, és pocsékolja az időmet?

- Addig pókerezni fogunk kettesben - jelentette ki Phil Duncan -, így az időt is eltöltjük, és maga is revánsot ad nekem.

- Csakhogy én roppant elfoglalt ember vagyok ám.

- Félre a tréfával, Sam! - mondta Duncan. - Ha Miss Rice el tudja intézni az ügyet maga helyett, intézze el. Értse meg, hogy magára rászállt a bűnügyi rendőrség. Érzésem szerint azt a pasast odalenn felhatalmazták, hogy azonnal tartóztassa le magát, ha valami gyanús lépést tesz. A pasas tudja, hogy én idejöttem magához, és itt kell maradnom, mert ide kapcsolják a telefonhívásokat. De ha maga most elmegy innen, még jobban összekuszál mindent. És ha őrizetbe veszik, aligha tudom megint kivakarni, vagy legalábbis nem rögtön.

- És milyen jogon akarnak letartóztatni? - tudakolta Moraine. - Tegnap éjszaka már amúgy sem hagytak aludni. Nem elég ez nekik?

Duncan vigyorgott.

- Eddig a fene majd megette a vágyakozástól, hogy köze legyen egy bűntényhez, Sam. Holott én óva intettem magát. Nosza, kotorja csak elő a kártyát, és bízsa Miss Rice-ra a megbeszélést, már amennyiben megbeszéléstről van szó.

Moraine tűnődve ráncolta a homlokát.

- Úgy véli, megbirkózik a helyzettel? - kérdezte Natalie-tól.

- Megpróbálni megpróbálhatom - mondta a lány.

Moraine egy pakli kártyát meg egy zsetonokkal teli dobozt vett ki az íróasztal fiókjából.

- Tegyen le öt dollárt, Phil, kiosztom a zsetonokat - mondta.

- Volna előbb még egy kérdésem, Sam. Mit csinált ma délután?

- Kialudtam magam - felelte Moraine. - Itt az irodában. Miss Rice bizonyíthatja. Legalább fél tucat előre bejelentett ügyfelemet kellett elküldenie, mivel ma „rengeteg dolgom” volt. Valójában itt feküdtem a heverőn, a jó meleg takaró alatt, és iparkodtam pótolni odavesztett éjjeli nyugodalmamat.

Duncan Natalie Rice-hoz fordult.

- Dr. Richard Hartwell is a látogatók közt volt ma délután?

- Nem, nem volt itt ma délután.

- A délelőtti látogatásáról tudok - jegyezte meg a kerületi ügyész.

- Hogyan értesült róla?

- Ó, nekem is megvannak a magam útjai.

- Elég sokat mászkálhat - mondta Moraine, miközben kevert és osztott.

Natalie kiemelte kabátját a szekrényből, hóna alá csapott egy jegyzetfüzetet, és jelentőségteljes pillantást vetett Moraine-ra.

- Megteszek mindent, ami telik tőlem - mondta.

- Menjen csak - vetette oda Moraine. - Ahogy a helyzet fordult, sok kárt nem okozhat. Csak az időtényezőről ne feledkezzék meg semmiképpen.

- Idekapcsoltam kintről a telefont - intett Natalie, kiment, és halkán becsukta maga után az ajtót.

8

Az öt dollárból, amivel Duncan a játékot kezdte, már csak hat cent hevert előtte, amikor hevesen kopogtattak a bejárati ajtón.

- Ez alighanem Barney Morden lesz - mondta Duncan.

Moraine hátratolta a székét, és az ajtóhoz ment.

- Ne játszunk most a teljes összegben? - kérdezte közben. - Akkor hármásban elkezdhetnénk előlről, és esetleg Barney pénzéből is forgalomba hozhatunk valamicskét.

A kerületi ügyész bólintott.

Moraine elfordította a csapózárat, és ajtót nyitott. Morden bejött, és fázósan csapkodta össze a kezét.

- A fene vinné el - morogta -, de pizok hideg szél van.

- Jöjjön csak beljebb, Barney! - mondta Moraine. - Éppen fejőstehenet keresünk.

Barney előrehajolt, és gyanakodva szimatolt.

- Kiből dől itt úgy a pálinkabűz?

- Mind a kettőnkből - felelte Phil Duncan. - Az üveget ott találja az íróasztal jobb alsó fiókjában.

- Nagy Isten! Maguknak már a tulajdonjogot sem kell tiszteletben tartani? - méltatlankodott Moraine.

- Ne marhászkodjon, fizetünk érte - vágott vissza vigyorogva Barney, és már nyitotta is az asztalfiókot. - Akár rögtön átadhatom magának a fizetési borítékomat.

Öntött magának egy pohár konyakot. Phil Duncan figyelmesen nézte, várt, míg Morden felpillantott, és találkozott a szemük.

- Van valami újság? - kérdezte.

Morden a fejét rázta.

- Hallott már valamit az FBI-tól?

- Igen. Ott sem tudnak semmit.

Barney kiitta a konyakot, és Moraine-hoz fordult.

- Tud róla, hogy a rendőrség megfigyelteti?

- Igen. Phil már említette. Roppant hízelgőnek érzem.

- Így jár, aki bűntényekbe üti az orrát - mondta Morden. - Bár úgy látszik, miután Duncan idejött, beszüntették a megfigyelést. Most legalábbis senki nincs már az utcán, de eddig bizony figyelték. Na, jó, azért még maradjunk egy darabig.

- A jószágos istenit! - berzenkedett Moraine. - Mért nem látják el magukat az adófizetők egy irodával, ahol dolgozhatnak?

Duncan kelletlen képet vágott.

Barney Morden megpróbált szellemeskedni.

- Jesszuská, hát maga talán nem adófizető?

A kerületi ügyész idegesen felállt, és járkálni kezdett a szobában.

- Hány emberrel beszélt a listán szereplők közül, Barney? - kérdezte.

- Csak egyel, a baráttal.

- A többi nem érte el?

- Nem, képtelen voltam megállapítani, hol vannak.

Moraine a megkevert paklit Barney felé tolta az asztalon.

- Osszon, Barney, és kívánjon magának valamit! - mondta. - Tegyen tíz dollárt a bankba, és gondoljon arra, hogy az osztónak módjában áll az egész tétösszeget bezsebelni.

- Várjon egy pillanatig, Sam - fordult hozzá az ügyész. - Mielőtt játszania kezdünk, szeretnék még egy kicsit beszélgetni magával.

- Mindig szívesen meghallgatom, bármit mond, Phil.

- Milyen viszonyban áll Ann Hartwell-lel?

- De hát ezt maga is tudja.

- Rajta, Sam, beszéljen! Ha csávába került, öntse ki a lelkét, és bízza ránk, hogy tisztázzunk mindent. Az esettel kapcsolatban rendkívül súlyos dolgokra derült fény.

- Például?

- Az FBI emberei egy csöppet sem elégedettek.

- Tegnap éjszaka láttam először életemben Annt - jelentette ki Moraine. - Azóta is csak egyszer. Mégpedig amikor Doris Bender lakásán jártam.

Morden hangjából hirtelen eltűnt minden tréfás árnyalat. Odahajolt Moraine-hoz.

- Ezt ugyan senkivel nem eteti meg. Maga nyakig belemászott ebbe az ügybe, és most vonakodik felvilágosítást adni. Nyomás, nyissa ki végre a száját!

Phil Duncan felkapta a fejét.

- Barney, ne felejtse el, hogy Sam a barátunk.

Barney Morden hangja semmit sem enyhült.

- Egy nyavalyát a barátunk, ha ilyen körülmények közt elhallgat bármit is.

- Részletezze talán, hogy voltaképpen mire kíváncsi? - szólította fel Moraine.

- A teljes igazságra, hogy milyen viszony áll fenn maga és Ann Hartwell között.

Moraine őszinte szemmel bámult Mordenra.

- Ettől félttem a legjobban, Barney. Rögtön gondoltam, hogy magának nem sikerül majd beadni holmi link dumát. Nos, az igazság az, hogy Ann faképnél hagyott az oltár előtt, és feleségül ment doktor Hartwellhez. Bosszút esküdtem, és detektíveket fogadtam fel, hogy megfigyeljék. Ilyesformán kiismertem a szokásait, hogy mikor, hová megy, mit csinál. Aztán mikor titkárnő lett itt a városban, váratlanul rajtaütöttem és elraboltam. Két hétig tartottam fogóságban egy hajón, de ő ellenállt erkölcstelen ajánlataimnak. Végül így szóltam magamhoz: „A fenébe a spinével! Amúgy is jobban örülnék tízezer dollárnak.” Hiába, mióta férjhez ment, már az alakja sem a régi, és sokat veszített a vonzerejéből, így hát zsebre vágtam a tízezer dollárt, és keresztet vetettem egy regényre.

Morden ábrázata elsötétült a dühtől.

Phil Duncan előrelépett, és barátian átkarolta Moraine vállát.

- Hagyja a zöldségedet, Sam - mondta. - Ez most nem a legjobb időpont ilyesmihez. Barney meg én meglehetősen nehéz helyzetben vagyunk pillanatnyilag.

- Érzem - jegyezte meg Moraine. - De hát maguk nemigen vonnak be a bizalmukba. Pedig én mindent elmondtam, amit az esetről tudok - mostanáig.

- Úgy érti, hogy többet is ki akar deríteni?

- Őszintén megvallva, igen.

- Mit?

- Talán elmondom, ha már én is tudom. De talán nem. Voltaképpen mért gurultak be ennyire ettől az ügytől?

- Mert esetleg politikai háttere van - felelte lassan Duncan. - Ann Hartwell Carl Thorne titkárnöje volt. Carl Thorne-nak olyasvalakire volt szüksége, akiben maradéktalanul megbízhatott. A munka csupa erősen magántermészetű és bizalmas dologgal állt kapcsolatban. Thorne arra gyanakszik, hogy e mögött az állítólagos emberablás mögött valami egészen más lappang. Nagyon sok minden függ Ann Hartwelltől. Az FBI emberei módfelett kevésbé meggyőzőnek találták a sztoriját, de mivel maga is szerepelt benne, én pedig kezességet vállaltam magáért, nem nyúltak olyan kemény kézzel az ügyhöz, mint egyébként tették volna. Úgy gondolták, ha maga azt állítja, hogy kifizette a tízezer dollár váltságdíjat, akkor az ügy is van. Hasonlóképpen az az állítása is, hogy a nő csakugyan emberablók kezében volt.

- Na és? - tudakolta Moraine.

Morden fenyegetően Moraine felé bökött.

- Sam, igazán átadta maga azt a tízezer dollárt?

Sam néhány másodpercig csak nézte Mordent, aztán lassan megszólalt.

- Megmondtam már, hogy átadtam. És ha én maguknak, kopóknak valamit mondok, akkor az igaz is. Egyébként egy csöppet sem tetszik nekem a viselkedése ebben az ügyben, Barney.

- Köpök rá, hogy tetszik-e magának vagy sem - morogta. Morden.

- Álljon meg a menet, Barney - szólt közbe Duncan. - Így nem vergődünk zöld ágra. Mi volna, ha türtőztetné magát, és rám bízna a kérdezősködést?

- Mit akarnak tulajdonképpen? - kérdezte növekvő ingerültséggel Moraine.

- Valószínűleg sok minden múlik majd Ann Hartwell becsületességén - folytatta Duncan.

- Na és? - kérdezte Moraine.

- Az FBI szeretne beszélni vele, meg én is szívesen feltennék neki néhány rendkívül fontos kérdést.

- És mi akadályozza meg ebben?

- Maga nem tudja, Sam?

- Nem én.

- Ann Hartwell eltűnt.

- Eltűnt? Úgy érti, olajra lépett?

- Nem tudjuk.

- Talán a doktor adhatna magának némi felvilágosítást.

- Dr. Hartwellnek is nyoma veszett.

- És Mrs. Bendernek?

- Úgyszintén. Ma déltájban beszéltünk vele mi is, Carl Thorne is. Mármost vagy igazat mondott, vagy ő a legrafináltabb hazudozó, akivel valaha is találkoztam. Esküdözött, hogy világéletében gyanakodott doktor Hartwellre, és soha nem tartotta egészen normálisnak. Ann Hartwell Mrs. Bender lakásán dolgozott, és két héttel ezelőtt hazautazott hétvégére, Saxonville-be a férjéhez. Aztán nyoma veszett. Hartwell doktort ez szemlátomást nem rendítette meg. Doris Bender viszont tudta, hogy nagyon rosszul élnek. Miután Ann nem került elő, Doris Bender kapcsolatba lépett Carl Thorne-nal, és az ő révén jutott el hozzám. Időközben ugyanis az a meggyőződése támadt, hogy dr. Hartwell meggyilkolta a feleségét. Aztán megkapta a felszólítást a váltságdíj kifizetésére, és hogy azt követően mi

történt, maga is tudja, illetve maga is tud annyit, amennyit mi, sőt esetleg még többet.

- Mért csapnak most ekkora ricsajt Ann eltűnése körül? És maga miért akar egyszerre okvetlenül beszélni vele? Tegnap este, még korántsem tanúsított ilyen roppant érdeklődést, ráadásul az egész mai nap a rendelkezésére állt.

- El ne áruljon mindent - mordult fel Barney Morden.

Duncan lassan folytatta:

- Mindössze annyit mesélhetek el magának, Sam, hogy Ann Hartwell szigorúan magánjellegű dolgokat másolt Carl Thorne számára. Hogy miről van szó, nem árulhatom el. Gyorsírással vette fel a szöveget, és aztán legépelte. Thorne természetesen nagyon vigyázott arra, hogy másolatok ne készüljenek. A munkát Doris Bender ellenőrizte, hogy minden Carl kívánsága szerint történjen.

- És most mi a baj? - tudakolta Moraine.

- A jegyzettömbökkel van valami zűr - felelte Duncan.

- Mennyiben?

- Ezeket Doris Bender lakásán őrizték. Doris ma elővette a tömböket, mert Thorne érdeklődött felőlük. Thorne úgy gondolta, okosabb, ha megsemmisíti valamennyit. Amikor Doris be akarta dobni őket a kandallóba, Thorne hirtelen észrevette, hogy a tömbök osztott lapokból állnak, vagyis a gyorsírónő közepén egy vonalat húzott, és a két részt külön-külön írta tele. Ez efféle segédeszköz, számos titkárnő használja, Ann Hartwell azonban soha. Thorne erre minden egyes tömböt átvizsgált, és megállapította, hogy ezek egyáltalán nem Ann jegyzetei. Ki tudja, honnan származnak, és csak becsempészték őket az eredetiek helyére.

- Maga tehát azért nyomoz most az emberrablás ügyében, hogy kiderítse, van-e valami köze Ann Hartwellnek a jegyzettömbök eltűnéséhez?

- Hogy teljesen nyíltan beszéljek magával, Sam, feltétlenül szeretném megtalálni Ann Hartwellt, még mielőtt az FBI emberei ráteszik a kezüket - mondta Duncan. - Többek közt ez az oka annak, hogy nem merek a saját irodámban dolgozni, és itt rostokolok ma-

gánál. Minden rendelkezésünkre álló ügynökséget megbíztunk Ann felkutatásával. Itt fognak felhívni bennünket, mielőtt megtudnak valamit. Reméljük, hogy így kicselezhetjük az FBI-t.

- Mért?

- Mert tudni akarjuk, mit mond Ann, mármint, ha beszél egyáltalán.

- Úgy vélekednek, hogy Ann átejtette Thorne-t?

- Ez is lehetséges. De talán valóban emberrablók kezébe került, akkor viszont a jegyzeteket csakugyan ellopta valaki.

Csengett a telefon. Moraine gépiesen feléje nyúlt, de Barney Morden előrevetődött, akárcsak a futballkapus a labda után, és elkapta a kagylót.

- Halló, ki beszél? - kérdezte.

A kagylóból békabrekegésre emlékeztető hangok áradtak.

- Igen, itt Barney. A főnök is itt van.

A brekegés folytatódott, Barney a homlokát ráncolta.

- A nő nem távozható másként, mint magánautóval vagy taxival. Ha magánkocsi vitte, valaki nyilván felhívta, és megbeszélte vele a dolgot. Ha viszont önszántából ment el, bizonyára taxiba ült. Induljon ki ebből, és...

Újabb brekegés szakította félbe. Sötét képet vágott, és folytatta:

- Véleményem szerint ez mit sem változtat a helyzeten. Megbeszéltem majd a főnökkel, és szükség esetén megint felhívom magukat. Összpontosítsák figyelmüket a taxikra... Mennyei Atyám, hát honnan tudnám, milyen ruhát viselt! De annyi biztos, hogy eltűnt. Vagyis korántsem az ablakon repült ki, még ha csak egy szál bugyi volt is rajta!

Lecsapta a kagylót, és jelentőségteljesen pislogott Duncanra.

- Szeretnék beszélni magával egy percig, főnök.

- Óhajtják, hogy kimenjek? - kérdezte Moraine.

- Nem - jelentette ki Duncan -, maradjon csak. Mi történt, Barney?

Morden habozott egy kicsit.

- Körülnéztek a lakásban - mondta végül -, hogy megállapítsák, milyen öltözéket viselt Ann, amikor elment.

- És?

- Ha igaz, barna kis kalap, nercbunda és barna, sportos szövetruha volt rajta.

Phil Duncan nem válaszolt, csak járkált fel-alá, összeráncolt homlokkal, zsebre vágott kézzel.

Pár pillanat múlva Moraine összemarkolta a kártyát, és visszatevette az íróasztalfiókjába. Újra csengeni kezdett a telefon.

Barney Morden keze csak néhány centiméterre volt a készüléktől. Felvette a kagylót, bemondta a nevét, bizalmatlan tekintetet vetett Moraine-ra, majd Duncanra nézett.

- Moraine-t keresik - dünnyögte. - Egy hölgy.

Morden még Duncan utasítását várta, mikor Moraine is megmarkolta a kagylót. Morden azonban nem engedte át, míg Duncan ingerülten rá nem szólt:

- Hagyja ezt, Barney. Megőrült?

Mordennak már a nyelve hegyén volt a szó, de fegyelmezte magát. Moraine hallózott, mire a vonal túlsó végén felcsendült Natalie Rice izgalomtól remegő hangja: - Mr. Moraine?

- Igen.

- Kérem, jöjjön ide. Amilyen gyorsan csak tud.

- A megbeszélthelyen van? - kérdezte Moraine.

- Igen, igen.

- Várjunk csak - mondta Moraine -, nem olyan egyszerű a dolog. Zavartalanul beszélhet?

Valami dübörgést hallott, amely egyre erősödött, majd Natalie sírós, szinte hisztérikus hangját.

- Jöjjön ide! Jöjjön azonnal! Ide kell jönnie! Nem tudom, mit csináljak. Egy szót sem értek abból, amit mond. Könyörgöm, ne hagyja, hogy feltartsák, csak jöjjön! Jöjjön minél hamarabb!

Natalie hangosan zokogott, s amellet Moraine valami meghatározhatatlan zajt is hallott a telefonból. Aztán hirtelen kattánás következett, és a vonal megszakadt.

Moraine letette a kagylót, ásítva nyújtózott egyet, és az órára nézett.

- Hány hívást várnak még? - kérdezte közömbösen.

- Azt bizony nem tudjuk előre.

Moraine ismét ásított egyet.

- Igaza volt, Phil - fordult az ügyészhez.

Duncan csak a szemöldökét vonta fel.

- Mármint, amikor azt mondta, hogy bűntényekkel foglalkozni szörnyen strapás dolog - folytatta Moraine. - Tegnap éjszaka még érdekelt, de most már úgy nagyjából végképp elment a kedvem tőle. Vagy az újdonság varázsa párologott el, vagy nem aludtam eleget ahhoz, hogy egészen normális legyek. Ráadásul holnap meglehetősen nehéz napom lesz... Tudják, mit csinállok most? Hazamegyek, maguk meg nyugodtan kényelembe helyezkedhetnek itt az irodámban. A konyak fele még megvan. Ha netán maradna belőle valamicske, amikor elmennek, legyenek szívesek visszadugni a fiókba, mert nem szeretném, ha a takarítónő reggel kísértésbe esne.

Moraine egy újabb ásítással a szekrényhez lépett, és magára dobta kabátját.

Miközben megigazította nyakkendőjét, megpillantotta a tükörben Barney Morden arcát, amint némán, különböző grimaszokkal próbált az ügyész tudomására hozni valamit.

Moraine villámsebessen megfordult: Barney Morden rezzenés nélkül ült a helyén.

- Igazán el akar menni? - kérdezte Duncan.

- Érzésem szerint ez a legokosabb, Phil.

- Belátom, túlzott követelmény részünkről, hogy a maga irodáját vesszük igénybe - mentegetőzött Duncan -, de egyszerűen szükségem van egy helyre, ahol zavartalanul dolgozhatunk. Ha megtaláljuk Ann Hartwellt, esetleg idehozatom kihallgatásra.

Moraine kinyitott egy kis íróasztalfiókot, és kivett belőle egy kulcsot.

- Ez a bejárati ajtó kulcsa.

- Köszönöm, Sam.

Moraine fölhúzta a kesztyűjét.

- Nos, viselkedjenek jól, és érezzék otthon magukat.

- És maga is vigyázzon magára - szólt utána aggódva Duncan.

Moraine kinyitotta a folyosóra vezető ajtót, kilépett, és észrevette, hogy tőle balra hirtelen megmoccan valami. Egy férfi lapult a falhoz.

- Mocskos gazember - csattant fel egy idegességtől megbicsakló hang. - Most nem ússza meg szárazon!

Acél villanása látszott, s a következő másodpercben egy pisztolyt döftek Moraine gyomrába. Moraine bal keze vadul előrelenyúlt. Az ütés állkapcsán találta a férfit, és kissé kibillentette egyensúlyából.

Moraine, bár kabátja némileg gátolta a mozgásban, beadott egy jobbhorgot is. Hallotta a férfi zihálását, és látta, hogy előre-
ront. A fény egy eltorzult, sápadt, borotvátlan arcra, vörös karkás, vérbe borult szempárra vetődött: Richard Hartwell ábrázatára.

Moraine elkapta Hartwell csuklóját, és lefelé csavarta. Az ajtón Barney Morden száguldott ki - nyolcvanöt kilogramm hús és izom teljes bevetésben. Jobb ökle alatt jókorát reccsent valami. Moraine érezte, amint Hartwell karja elernyed a markában, aztán a doktor lerogyott a földre.

Barney Morden lehajolt, elkapta a gallérjánál, és bevonszolta a petyhüdt testet az irodába.

A folyosó kövén nikkelezett revolver hevert, Phil Duncan fel-emelte, homlokát ráncolva vizsgálgatta, kinyitotta a tárat, majd hü-ledezve meredt Moraine-ra.

- De hát még töltény sincs benne - állapította meg.

Hartwell mocomogni kezdett a padlón, s egy sóhajjal kinyitotta a szemét. Morden megbökdöste a lábával.

- Az ördögbe is, ember, mit jelentsen ez?

Hartwell nem szólt, csak nyögött. Duncan kérdő arccal nézte Moraine-t.

- Ez dr. Richard Hartwell- világosította fel Moraine.

- Mi pedig már minden zugot tűvé tettünk érte! - ordított fel Barney Morden. - És az FBI úgyszintén! A pasas meg itt ácsorgott az ajtó mögött, és várta Samet, hogy egy kis adag ólmot eressen a bordái közé!

Lehajolt és felrántotta Hartwellt egy székre, aztán bal kézzel keményen arcul csapta.

Hartwell kinyitotta a szemét, és úgy meredt Mordenra, mint egy részeg.

- Na, mi az ábra? - ripakodott rá Morden. - Mit akart itt csinálni?

- Kinyírni ezt a rohadékot!

- Mért?

- Mert tönkretette a házasságomat.

- Ezt meg honnan veszi?

- Tudom. Ő a feleségem szeretője.

- Téved, doktor - szólalt meg Phil Duncan. - Ő csak a közvetítő szerepét töltötte be, és a tízezer dollárt vitte el az emberrablóknak.

Dr. Hartwell szeméből eltűnt az üveges merevség. Most csak úgy szikrázott belőle a gyűlölet.

- Aljas hazugság! Egész idő alatt együtt volt a feleségemmel, ő csalogatta el tőlem. Mézesheteket rendeztek maguknak. Aztán

együtt agyalták ki a tervet, hogy hogyan tehetnek szert tízezer dollárra.

- De a tízezer dollárt nem maga fizette ki, doktor, vagy igen? - kérdezte Duncan.

- Nem. Doris Bender adta. De Ann pokolian pénzsóvár. Neki tökmindegy, honnan származik a pénz, fő, hogy legyen. És ez az ember rontotta meg így.

- Mennyi ideje várakozott kinn az ajtó előtt? - kérdezte Morden.

- Nem tudom. Talán egy órája.

- Hol volt, mikor megjöttem?

- Hallottam a lépéseit, és elbújtam a folyosó egyik sarkában, míg be nem ment.

Sam Moraine Phil Duncanra pillantott.

- Biztos, hogy ezzel a revolverrel valami bajba keveredik még előbb-utóbb. Legokosabb volna vádat emelni ellene, és lakat alá tenni, mielőtt lecsillapodik egy kicsit. Maguknak nyilván módjukban állorvost hívni, hogy adjon neki valami nyugtató injekciót.

- A pasas haladéktalanul lakat alá kerül - acsarkodott Morden.
- Ebben az ügyben már nagyon is túlteng a bújócska. - Dr. Hartwellhez fordult. - Mi volt az elképzelése, amikor Moraine gyomrába nyomta a pisztolyt?

- Hogyhogy mi? Agyon akartam lőni, és utána magamat is!

- De hát a pisztoly üres volt - mondta Duncan.

- Üres... - bődült fel Hartwell.

Fel akart pattanni a székről, de Morden visszanyomta. Erre rugdalózni kezdett, csapkodott a karjával, és megpróbált beleharapni Morden kinyújtott kezébe.

- Ez begolyózott - állapította meg Morden.

Hartwell abbahagyta a rugdalózást. Káromkodni kezdett, ahogy a torkán kifért, és az öklét rázta Moraine felé.

- Isten az atyám, erről teljesen elfelejtkeztem! - dühöngött. - Ez a disznó tényleg elkaparintotta a töltényeimet, ott vannak a papírkosárban. Azonnal adják vissza őket!

Phil Duncan kérdő pillantást vetett Moraine-ra, aztán felemelte és megrázogatta a papírkosarat. Valami csörgött benne. Duncan kimarkolt némi papírt, belenézett a kosárba, és odaszólt Mordennak: - Ezúttal igazat mond az ürge.

- Persze - helyeselt Moraine. - Beviharzott ugyanis az irodámba, és Natalie Rice észrevette, hogy revolver van nála. Azt hitte, hogy a doktor engem akar agyonlőni velem. Ámbár talán csakugyan ez volt a szándéka.

- Akkor még nem - jelentette ki Hartwell. - Akkor még csak a feleségem elrablóját akartam megtalálni. De ő elkaparintotta a töltényeimet. Azonnal újakat akartam venni, de olyan rettenetesen izgatott voltam, hogy kiment a fejemből. És mikor aztán megtudtam, hogy ő tette tönkre a házasságomat, teljesen elborult az agyam. Egyetlen gondolatom volt csak, hogy megölöm. Minden egyébről megfeledkeztem.

- Tisztában van egyáltalán a helyzetével? - figyelmeztette szigorúan Duncan. - Magát kizárólag azért nem akasztják fel gyilkosságért, mert ez az ember kiszedte a töltényeket a pisztolyából.

- Engem ugyan nem akasztottak volna fel - morogta Hartwell. - Rögtön utána végeztem volna magammal is.

- Ki mesélte magának, doktor, hogy viszonyom van a feleségével? - tudakolta Moraine.

- Semmi köze hozzá!

Moraine tűnődve nézett Phil Duncanra.

- Mint tudja, elmentem Doris Benderhez látogatóba - mondta. - A hölgy észrevehetően éppen elszánta magát, hogy egy kis szexműsorral elcsavarja a fejemet, amikor egy illető, akinek kulcsa volt a lakáshoz, kinyitotta az ajtót, és besétált. A hölgy úgy akarta elsimítani a dolgot, hogy hirtelenében kinevezett Ann Hartwell barátjának. Egyébként sejti, kit értek a kulcs tulajdonoson?

- Nem - mondta Duncan.

- Nos, akkor mindenekelőtt talán ezt tisztázza - javasolta Moraine. - Mert a téves információ, amit Hartwell doktor kapott rólam, feltehetőleg ugyanebből a forrásból származik.

- Vagy pedig - szólalt meg halkán Duncan - valaki tudatosan be akarja ugratni magát.

- És az is lehet - fűzte hozzá Morden fenyegetően -, hogy ez a fickó akar átrázni mindkettőnket, főnök.

Moraine felpaprikázva megfordult, de Duncan lefogta a karját.

- Nyugi, Sam! - mondta. - Pillanatnyilag mindnyájan idegesek vagyunk.

Moraine egy másodpercig habozott, aztán ismét elindult az ajtó felé.

- Várjon még egy percig, Sam. Velünk kell jönnie, hogy feljelentést tegyen a pasas ellen.

- Én ugyan senki fia ellen nem teszek feljelentést - jelentette ki Moraine. - És egyébként is más dolgom van. Megyek. Jó éjszakát!

Morden mondani akart valamit, de Duncan tekintete a torkára forrasztotta a szót.

Moraine becsukta maga után a nyitva felejtett bejárati ajtót. Miközben lefelé ment a liften, eszébe jutott, amit Duncan mondott a ház előtt leskelődő FBI-nyomozóról. A falhoz lapult, és óvatosan körülnézett. Semmilyen autó nem állt a közelben.

Moraine kilépett, nekifeszült a szélnek, és elsietett a legközelebbi sarokig. Senki sem követte.

Intett egy taxinak.

- A Sixth Avenue és a Maplehurst Street kereszteződéséhez - utasította a sofőrt. - Mégpedig teljes gázzal.

A taxi átzötyögött a Maplehurst Streeten vezető vasúti síneken. A sofőr kérdő tekintettel fordult hátra Moraine-hoz.

- Itt megfelel - vetette oda Moraine, és pénzt nyomott a vezető kezébe. Szorosabbra vonta magán a kabátot, és kilépett az éjszakába.

Balra tőle egy háromemeletes, a járdától kissé beljebb fekvő ház körvonalai rajzolódtak ki a sötétben. A házat régimódi vaskerítés vette körül. Moraine a metsző széllel szembeszegülve elindult a kapu felé, amely alig sejlett fel egy utcai lámpa bizonytalan fényében.

Moraine kissé elképedve mustrálta a jókora épületet. A szomszédos házak-ban imitt-amott világítottak még az ablakok, de ez a három emelet komor sötétségbe borulva emelkedett ki a fekete éjszakai égbolt háttéréből.

Moraine belépett a kapun, és tapogatózva indult tovább, amikor ziháláshoz hasonló neszt hallott. Valaki megbotlott egy kőben. A nevét suttogták, majd egy karcsú alak bukkant elő a sötétből: Natalie Rice ragadta meg a karját.

- Mi baj? - kérdezte Moraine.

Natalie úgy csimpaszkodott belé, mint egy kisgyerek, aki retteg a sötétségtől.

- De hát mi történt, kislány?

- Képtelen vagyok elmondani - zokogott Natalie. - Menjünk el innen!

Moraine megfogta Natalie vállát.

- Térjen magához - mondta, és egy lépést hátrált, hogy láthassa a lány arcának elmosódó oválisát.

Natalie utána lépett, és arcát Moraine kabátgallérjához szorította. Moraine érezte, hogy a lány egész testében reszket.

- Meghalt - suttogta Natalie. - Meggyilkolták!

- Kicsodát? - döbönt meg Moraine.

- Dixont.

- Honnan tudja?
- Benn voltam a szobájában.
- Mikor?
- Amikor telefonáltam.
- Ki gyilkolta meg?
- Azt nem tudom.
- Mikor halhatott meg?
- Azt sem tudom. De nem sokkal régebben. Iszonyatos volt.
- Maga hogy került be hozzá?

Natalie megborzongott, és még erősebben szorongatta Moraine karját.

- Nagyon kérem, nem mehetnénk el innen valahová? - sírt fel újra. - Nem bírok itt maradni!

Moraine szorosán tartotta a lányt.

- Most szedje össze magát szépen - mondta. - Maga tehát benn volt a szobában, Dixont pedig meggyilkolták. Így van?

- Igen.
- Nem felejtett ott valamit?
- Hogy érti ezt?
- Egy zsebkendőt, a retiküljét vagy más effélét?
- Nem tudom...
- Majd megállapítjuk. Volt kesztyű a kezén?
- Nem.
- Hol a retikülje? Itt van magánál? És a zsebkendője is?
- Igen, azt hiszem. Nem, egyik sincs nálam.
- Hogy hagyta el a holmiját?
- Fogalmam sincs.
- Mért nem értesítette a rendőrséget?

- Mert sejtelmem sem volt, mit csináljak. Úgy gondoltam, maga jobban tudja, mit kell tenni.

- Riasztották már a rendőrséget? Tudja egyáltalán valaki, hogy Dixont meggyilkolták?

- Nem.

- És maga hol volt egész idő alatt?

- Itt vártam magára.

- Hagyja már abba a bőgést - rázta meg egy kicsit Moraine a lányt. - Üljön le ide.

Leterítette kabátját a járda szélére, és az ölébe vonta Natalie-t. A lány Moraine vállára hajtotta a fejét, és kétségbeesetten zokogott. Néhány másodperc múlva egy hosszú, remegő sóhajjal elhalt a zokogás, Natalie felegyenesedett, és kotorászni kezdett a kabátzsebében.

- Legyen szíves, adjon kölcsön egy zsebkendőt.

- Ez már valamivel jobban hangzik - jelentette ki Moraine, elővette a zsebkendőjét, és nézte, amint a lány az orrát törölgette. - Maga túlságosan talpraesett teremtés, semhogy ennyire erőt vehessen magán egy megrázkódtatás.

- Igazán nem tehetek róla - nyöszörögte Natalie, de most már nyugodtabban. - Mióta a világon vagyok, nem vágyakoztam még senki után úgy, mint most maga után. Soha életemben nem láttam még ilyen borzalmat.

- Most aztán meséljen el szépen mindent.

- Dixon a padlón hever, holtan.

- Látott körülötte fegyvert?

- A lakásban vaksötét volt, egyetlen lámpa sem égett. Gyufákat gyújtottam meg, és csak egy kurta pillantást vetettem rá.

- Hogy került be hozzá?

- Nyitva volt az ajtó.

Moraine ingerülten ráncolta össze a homlokát.

- No, mesélje csak el az egész históriát a kezdet kezdetétől. Hajoljon a fülemhez, mert nem szeretném, ha kiabálna, de ebben a szélben másként egy kukkot sem érteni. Nos, rajta!

Natalie még egyszer megtörölgette az orrát, és szemlátomást csak ekkor vette észre, hogy Moraine ölében ül. Gyorsan felállt. A szél belekapott a szoknyájába úgy, hogy két kézzel kellett leszorítania. Aztán letelepedett Moraine mellé, és a füléhez hajolt.

- Taxival jöttem idáig. Aztán becsengettem a kapun. Egy inas nyitotta ki, kezében gyertyával, amelyet elfújta a szél, igaz, csak azután, hogy szemügyre vett engem. Azt mondtam neki, hogy riporter vagyok, és haladéktalanul beszélnem kell Dixonnal, mivel vádat emeltek ellene Mrs. Hartwell elrablásával kapcsolatban.

- És aztán mi történt?

- Hát elaludt a gyertya, és az egész házban vaksötét volt. Az inas megkérdezte, hogy hajlandó volnék-e a hallban várakozni, mert a villanással valami baj történt. Bementem. Az inas becsukta a kaput, ismét meggyújtotta a gyertyát, és felment egy lépcsőn. Tudtam, hogy Dixon aligha fog szívesen fogadni, és riporter mivoltomban igazán megengedhettem magamnak némi pimaszságot. Felosontam tehát az inas után a lépcsőn. Az inas bement odafenn egy szobába, és hallottam, amint jelentette Mr. Dixonnak, hogy egy újságíró kíván beszélni vele, valami emberrablás ügyében. Dixon megkérdezte, melyik laptól jöttem. Az inas azt felelte, hogy nem tudja, mire Dixon lehordta a sárga földig, kontárnak nevezte, és utasította, közölje velem, hogy holnap jelentkezhetek nála.

- És ekkor maga mégis bemerészkedett hozzá? - képedt el Moraine.

- Dehogyan! - válaszolta Natalie. - Dixon tovább beszélt az inasához, én meg hallgatóztam. Elmagyarázta az inasnak, hogy egy fiatal nőt vár, aki az oldalbejáraton jön majd be, azt tehát nem kell bezárnia. Így az is fölösleges, hogy tovább fennmaradjon, nyugodtan lefekhet aludni.

- A szobában is égett gyertya? - kérdezte Moraine.

- Igen.

- És azután?

- Elhatároztam, hogy ha az inas már ágyban lesz, egyszerűen visszajövök azon a bizonyos oldalkapun. És akkor majd Dixon nem dobhat ki olyan könnyűszerrel. Miközben ők tovább beszélgettek, szép csendben visszalopakodtam a lépcsőn, és lent várakoztam a sötét hallban, míg végül megjelent az inas, és közölte, hogy Mr. Dixon, sajnos, nem fogadhat most, és szíveskedjek holnap reggel telefonon megállapodni egy időpontban a titkárnőjével. Aztán kinyitott a kapu. Kinn pedig sündörögtem a ház körül, míg meg nem találtam az oldalbejáratot. Csakugyan nyitva volt. Vártam, vártam, míg biztosra nem vettem, hogy az inas lefeküdt.

- Láta valaki? - kérdezte Moraine.

- Nem tudom. Jött egy vonat, a fényszórói éppen rám világítottak, a mozdonyról esetleg észrevehettek.

- Ez módfelett valószínűtlen - vélte Moraine. - Személy- vagy tehervonat volt?

- Tehervonat.

- Mennyi ideig várakozott?

- Meglehetősen sokáig. Azt akartam, hogy teljes legyen a nyugalom, no meg arra is számítottam, hogy hátha megjön az a másik nő.

- Csakugyan meg is jött?

- Nem, legalábbis én nem láttam.

- És aztán mit csinált?

- Végül bementem, és tapogatózva haladtam előre. Volt ugyan gyufa is a táskámban, de nem mertem egy szálat sem meggyújtani. Mégis sikerült feltalálnom az emeletre, végigóvakodtam a folyosón, és füleltem. Nem hallatszott sehonnan zaj. Valahol nyitva lehetett egy ablak, mert a szél csak úgy fütyült a folyosón. Aztán papírzizegést hallottam. Végre odaértem a szobához; tárva-nyitva állt az ajtó. Besurrantam, és hangosan megszólaltam: „Jó estét, Mr. Dixon!” Nem válaszolt senki, mire meggyújtottam egy szál gyufát. A szobában iszonyú összevisszaság volt, az ablak betörve, és a padlón ott

hevert Dixon, holtan. Körös-körül csak úgy ragadt minden a vértől. A szél besüvített a törött ablakon, mindenfelé papírlapok szálldos-
tak. A holttestre csak egy röpke pillantást vethettem, mert a huzat
rögtön eloltotta a gyufát.

- Második szálat már nem is gyújtott? - kérdezte Moraine.

- Akkor még nem. Ide-oda tapogatóztam, míg végül megtalál-
tam az íróasztalon a telefont, és felemeltem a kagylót. Ekkor gyúj-
tottam meg a második gyufaszálat, mert világosságra volt szüksé-
gem, hogy tárcsázni tudjam a maga számát. Kétszer kísérleteztem
eredménytelenül, mert úgy elvesztettem a fejem, hogy rossz számot
hívtam. Csak harmadszorra sikerült megkapni az irodánkat.

- Mért nem értesítette a rendőrséget?

- Mert nem tudtam, mivel magyarázzam meg az otléteemet,
meg attól is félttem, hogy talán kellemetlen helyzetbe hozom magát.

- És mért nem jelezte legalább nekem, hogy mi történt?

- Nem mertem, mert Barney Morden vette fel a telefont. Rá-
adásul éppen egy vonat dübörgött el a ház mellett, és olyankor az
ember még a saját szavát sem érti abban a szobában.

Moraine töprengve bámult a sötétségbe, Natalie néhány má-
sodpercig hallgatott, aztán megkérdezte:

- Nagy butaságot csináltam?

- Nem, dehogyis! De hol a retikülje?

- Biztosan akkor tettem le, amikor felhívtam magát. Hiszen az
egyik kezemmel a gyufát kellett tartanom, a másikkal meg tárcsáz-
tam.

- Eszerint ott felejtette?

- Igen, valószínűleg.

Moraine talpra ugrott.

- Jöjjön! - mondta. - Vissza kell mennünk!

- Jaj, nem, képtelen vagyok.

- Muszáj - jelentette ki ellentmondást nem tűrően Moraine. - Visszamegyünk, és elhozzuk a retiküljét. Maga súlyos veszélybe keveredett. Phil Duncan és Barney Morden az irodában ültek, amikor telefonált. Morden gondolkodás nélkül kihasználna minden alkalmat, hogy rám kenjen valamit. Nem lehetetlen, hogy felismerte a maga hangját a telefonban. Most már túl késő értesíteni a rendőrséget, mert nyilván furcsállnák, hogy ilyen sokáig halogattuk. Mindössze két lehetőségünk van: hogy felhívjuk a házból a rendőrséget, és úgy teszünk, mintha éppen most fedeztük volna fel a holttestet, vagy pedig eltüntetjük a szobából a maga összes nyomait, és megvárjuk, hogy valamelyik alkalmazottja találja meg Dixont.

- Nem mehetne be egyedül?

- Nem - mondta Moraine. - Maga is velem jön. Meg kell mutatni a szobát és az odavezető utat.

Natalie felállt, és igyekezett összeszedni minden bátorságát.

- Helyes, Mr. Moraine - nyögte ki végül. - Erre jöjjön.

Befordult a hatalmas, sötét ház bal sarkánál, lábujjhegyen felosont a verandához vezető lépcsőfokokon, és az ajtóra mutatott.

- Egy pillanat - mormolta Moraine. Az ajtóhoz lépett, elővette zsebkezdőjét, és gondosan megtörölgette a kilincset. Aztán kinyitotta az ajtót, bement, és a belső kilinccsel is megtette ugyanezt.

- Oda fog találni ebben a sötétben? - suttogta.

- Azt hiszem. Van gyufája?

- Igen.

Moraine meggyújtott egy szál gyufát, amelynek fényénél Natalie előresietett.

- Vigyázzon, ne érintsen meg semmit - figyelmeztette Moraine, és utánament. Újabb gyufaszálat kellett gyújtania, ekkor pillantotta meg a lépcsőt, amely felvezetett a sötétbe borult emeletre. Natalie nesztelenül elindult felfelé, Moraine követte.

Fenn a folyosón szinte süvített a szél. A szobában, ahonnan fújt, papír zizegett.

Moraine ismét gyufát gyújtott. Egy nyitott ajtót látott, és szer-
teszét a folyosón papírlapokat.

- Ez az a szoba? - kérdezte.

Natalie iszonyodva bújt hozzá, de Moraine eltolta magától, és
halkan rászólt: - Szedje össze magát! Ocsmány helyzetben vagyunk.

Átvette a vezetést.

Az ablak északra nyílt. A törött üvegen besüvöltött a szél, fel-
kavarta és a padlóra söpörte az íróasztalon heverő papírokat. A
szobában kellemetlen szag terjengett.

Moraine kilépett a huzatból, és újabb gyufát gyújtott. A láng
megvilágította a kitört ablakot, amelynek keretéből szilánkok me-
redeztek ki. Közvetlenül az ablak előtt egy körülbelül negyvennyolc
éves férfi feküdt a hátán.

Moraine halkán felkiáltott és lehajolt. A mozdulattól meglib-
bent és kialudt a láng.

- Az íróasztalon egy gyertya áll - szólalt meg mögötte Natalie a
rémülettől elvékonyult hangon.

Moraine még egy gyufát gyújtott, és behajlított ujjaival védte a
lángot, körülnézett a szobában. Natalie éppen a gyertya felé nyúlt.

- Várjon csak - intette Moraine, és szemét a gyertyára szegez-
te. - Ez még fontos lehet.

- Mért?

- Mert nyilván akkor aludt el, amikor az ablak kitört. Elkép-
zelhető, hogy valaki tudja, mikor gyújtották meg, következésképpen
erről a gyertyáról úgy olvashatják le a gyilkosság időpontját, akár
egy óráról.

Natalie arcára kiült az ámulat, de Moraine nem vesztegette az
időt hosszabb magyarázkodásra.

- A retikülje ott fekszik a telefon mellett - mondta. - Fogja ezt
a zsebkendőt és törölgesse le jól a telefont meg az üveglapot is alat-
ta. Aztán nézzen körül, hogy nem ejtett-e le még valamit.

A markában tartott újabb gyufa fényénél tüzetesen megvizsgálta a gyertyát. A gyertya narancsszínű volt, körülbelül tizenkét centiméter magas, és két centiméter vastag.

Moraine elfordult tőle, és fürkésző tekintettel méregette a szobát.

- Az íróasztal alatt is hever valami. Mintha a maga zsebkendője lenne. Emelje fel. És törölgessen le mindent, amiről úgy véli, hozzányúlhatott... Édes jó istenem, maga aztán igazán jócskán hagyott itt nyomokat. Csak nem akarta egyenesen a rendőrség orra alá dörgölni, hogy itt járt? Hiszen máskor nem szokta ilyen könnyen elveszíteni a fejét.

- Olyan sötét volt - mentegetőzött a lány -, és én annyira féltem, sőt még most is félek.

Moraine bólogatott.

- Ennek ellenére iparkodjon. Vegye fel a padlóról azokat a papírgyufákat is.

- Maga hová teszi a sajátjait?

- Mikor elégnek, zsebre vágom őket - magyarázta Moraine. - De lehetőleg ne társalogjunk itt sokáig. Ki kell még jutnunk innen. Hé, az a pánccsaszekrény ott nyitva van! Akkor is így állt, amikor előzőleg itt járt?

- Feltételezem - tűnődött Natalie. - De ügyet sem vettem rá.

- Úgy fest, mintha valaki papírokat vett volna ki belőle... Ne, ne, hozzá ne érjen! Szedje csak össze a holmiját!

- Mi lenne, ha mégis felhívnánk a rendőrséget, és úgy tennénk, mintha épp most találtuk volna meg a holttestet?

- Nem tudnánk megmagyarázni, hogyan kerültünk ide. Kész katasztrófa az egész. Fel sem foghatom, hogy jutott eszébe ebből a szobából telefonálni nekem.

- Bocsásson meg - suttogta halkan Natalie. - Abban a pillanatban úgy véltem, ez a legokosabb. És egyszerűen szükségem volt magára.

- Na, ezen most már úgysem változtathatunk. Menjünk.

- Igazán meghalt? - kérdezte a lány.

- Igen, persze. Kétszer lőttek bele. Látni a golyó ütötte nyílásokat: az egyik a mellén van, a másik a halántékán. A fejlövés láthatólag akkor érte, amikor már a padlón hevert. A hajszálakat mintha lőpor perzselte volna meg. Az ablakot nyilván ő törte ki, miközben a földre zuhant. Nézze, alatta egy hosszú üvegcsserép van, a zakója elején pedig apró szilánkok. Mialatt összerogyott, alighanem csak úgy röpködött körülötte az üveg... Ne, ne menjen oda, fölösleges. - Különben is alig maradt már gyufám. Induljunk!

Moraine óvatos léptekkel előrement.

- Taxiba ülünk? - kérdezte Natalie, amikor leértek a földszintre.

- De nem itt - felelte Moraine. - Amúgy is épp elég világos nyomot hagytunk magunk után.

Kinn a sötétben megálltak még egy időre, hallgatóztak, aztán kilopóztak a kert kapuján. Moraine karon fogta Natalie-t, és szaporán léptekkel bal felé vezette.

Mikor már a következő sarkot is elhagyták, Natalie megszólalt.

- Miről tudta megállapítani, hogy azt a gyertyát az ablakon behatoló szél fújta el?

- Arról, hogy a viasz egyenletesen oszlik el a gyertya tövében - felelte Moraine. - Ha a szél nem fújja el azonnal, a láng az ellenkező irányba hajlik, a viasz megolvad, és azon az oldalon csöpög le.

- Vagy úgy - dünnyögte Natalie. - És a gyilkosság időpontja csakugyan olyan fontos?

- Sosem lehet tudni. Mindenesetre azt elég pontosan meghatározhatjuk, hogy maga mikor hívott fel engem.

- Hogyan?

- Abban a percben haladt el a ház mellett egy vonat. Itt nincs túl nagy forgalom éjszakánként. Holnap majd megérdeklődöm, mikor járnak erre vonatok.

- Mért olyan fontos, hogy hánykor telefonáltam?

- Mert amennyiben a rendőrség kideríti, hogy maga Dixon lakásából hívott fel engem, egyetlen védekezési lehetőségünk, ha bizonyítjuk, hogy ő már halott volt, amikor maga a szobába lépett.

- És ez módunkban áll?

- Azt hiszem, igen. A gyertya például rendkívül fontos bizonyíték lehet. Azonkívül a szakértők más módszerekkel is képesek meghatározni a halál bekövetkezésének időpontját. És pontosan meg tudják állapítani, mennyi ideig égett a gyertya. Én csak felületesen vizsgáltam meg, mert ki akartam jutni onnan, mielőtt ott kaptak volna minket.

Natalie megszorította Moraine karját.

- Borzasztó, hogy micsoda nehézségekbe sodortam magát...

- Remélhetőleg nem. Legalábbis nem a saját hibájából.

- Ha így utólag belegondolok, nem vagyok olyan biztos efelől - szégyenkezett Natalie.

- Az a baj, hogy tökéletes titkárnök akartam lenni. Mikor meghallottam, hogy Mr. Dixon nem akar fogadni, a fejembe vettem, hogy mindenáron be kell jutnom hozzá.

Moraine megfogta Natalie karját. Éppen egy utcai lámpa alatt álltak. Moraine maga felé fordította a lányt, hogy az arcába nézhessen.

- Hallja csak - mondta -, igaz egyáltalán ez a história, amit előadott nekem?!

- Természetesen. Hogy kérdezhet ilyet?

- Nem tudom - vallotta be Moraine. - Van valami a magatartásában, amit egy kissé furcsának érzek. Maga nem az a fajta, aki csak úgy ukmukfukk hisztériás rohamokat kap és bőgni kezd. Még ha tekintetbe veszem, hogy bebotlott egy szobába, ahol egy meggyilkolt ember feküdt, akkor is sokallom magától az idegességet meg a hisztériát. Úgy viselkedik, mintha meg akarná gátolni, hogy tudomást szerezzek valamiről.

- Ugyan miről?

- Sejtelmem sincs. Mondja, nem akar maga fedezni valakit?

Natalie hátrahőkölt.

- Hogy jut eszébe ilyesmi?

- Á, hagyjuk ezt! - legyintett Moraine, előkotorta levéltárcáját, és egy bank-jegyet nyomott a lány kezébe. - Most tűnjön el innen minél hamarabb. Nem szabad, hogy együtt lássanak bennünket. Legokosabb, ha előremegy a körútig, én pedig valamivel távolabbról követem. Ha ott kap egy taxit, szálljon be, és vitesse magát a pályaudvarra. Ott vegyüljön el az emberek közé, aztán egy másik taxival menjen haza. Felejtse el, ami történt. Bízzon rám minden magyarázkodást. Ha valaki megkérdezné, hová ment az irodából, mondja, hogy Frank Maconhoz, egy reklámszöveg ügyében, de Macont nem találta a klubjában.

- De ha mégis ott tartózkodott?

Moraine elvigyorodott.

- Véletlenül tudom, hogy ma este találkája volt egy leányzóval. Holnap majd felhívom, és úgy legorombítom, amiért nem tartotta be a megegyezést, hogy azt fogja hinni, csakugyan volt ilyen. Érti?

Natalie bólintott.

Moraine kutató tekintettel még egyszer a lány szemébe nézett.

- A fene vinné el - dörögte -, még mindig nem győzött meg a históriája.

Natalie sírva fakadt.

- Jaj, hagyjuk ezt - mondta Moraine. - Induljon már!

Sam Moraine legmélyebb álmából riadt fel. A telefon állhatatos csengése rádöbentette, hogy valami szerencsétlenség fenyege-

ti. Tapogatózva a kagyló után nyúlt, bár kábulatában még azt sem tudta pontosan, hol van, és mi történik körülötte.

Miután beleszólt a készülékbe, Phil Duncan hangja ütötte meg a fülét, de eleinte fel sem ismerte, sőt szavainak értelmét sem fogta fel.

- ...sajnálom, Sam, de nagyon sürgős. Azonnal beszélnem kell magával, a maga és a saját érdekében.

Moraine megfeszített igyekezettel próbálta összpontosítani figyelmét.

- Most hol van?

- Itt a sarkon túl. Csak meg akartunk győződni arról, hogy ott-hon van-e. Jöjjön le, és nyisson kaput, ha csengetünk. Nem kell felöltöznie.

- Az ördögbe is! - tiltakozott Moraine. - Hát maguk sosem alszanak? Igénybe veszik az irodámat, és...

Egyszerre csak észrevette, hogy a levegőnek beszél. Duncan már letette a kagylót.

Moraine kiugrott az ágyból, besietett a fürdőszobába, kiöblítette a száját, hideg vízzel megmosta az arcát, és egy nedves törülközőt csavart a nyakára. Aztán ledobta magáról a pizsamát, és megmozgatta az izmait, hogy felpezsdítse kissé a vérkeringését. Tudta, hogy ezúttal minden agysejtjére szüksége lesz.

Visszabújt a pizsamába, vállára vetette a fürdőköpenyét, lement a lépcsőn, és a kapu mögött várakozott.

Amikor kintről lépéseket hallott, kinyitotta a kaput.

Hunyorogva nézett az utcai világítás fényében felbukkanó három férfira.

- Nem akartam, hogy a személyzetem felébredjen a csengetésre - mondta. - Jöjjenek be. A hálósobában elbeszélgethetünk.

Sarkon fordult, és elindult előttük a lépcsőn.

Kitárta a hálósoba ajtaját. A trió belépett. Moraine álmosan rávigyorgott Phil Duncanra meg Barney Mordenra, aztán a jól meg-

termett, talpig feketébe öltözött, kifejezéstelen arcú harmadik férfi felé fordult.

- Sam - szólalt meg Duncan -, ha megengedi, bemutatom Frank Lottot.

- Örülök, hogy megismerhetem - válaszolt gépiesen Moraine, visszafeküdt az ágyba, és hatalmasat ásított. - Voltaképpen miről van szó?

Morden az ágy szélére telepedett.

- Ide figyeljen, Sam! - kezdte. - Ez itt most nem tréfaság, hanem halálosan komoly dolog. Ami...

- Várjon csak, Barney - mondta Duncan. - Engedje meg, hogy én beszéljek.

Morden vállat vont és elhallgatott. Moraine ismét ásított egyet.

- Maguk tényleg úgy viselkednek, mintha hivatalosan jöttek volna.

- Úgy is jöttünk.

Moraine nagyot sóhajtott.

- Atyaisten, akkor legalább üljenek le, és ne ácsorogjanak itt, mint egy birkanyáj. Csukják be az ablakot, huzat van. Amott a dobozban találnak cigarettát. De persze, ha azt képzelik, hogy ilyenkor pitymallattájt is megkínálom magukat valami itallal, akkor mélységesen csalódnak. Üljenek le, és nyögjék ki végre, mi történt.

Lott méltóságteljesen leereszkedett egy karosszékre. Duncan egy másik fotel karfájára ült, cigarettára gyújtott és, a füstön keresztül méregette Moraine-t.

- Sam - szólalt meg végül -, ma este ott voltunk az irodájában.

- Ez bizony vajmi kevésbé tagadható - jegyezte meg Moraine. - És erősen remélem, nem azért rángattak ki legszebb álmomból, hogy ezt közöljék velem. Hány óra van egyébként?

- Körülbelül négy - mondta Duncan, és folytatta: - Maga nagyon sietősen távozott az irodából.

- Mondjuk, megkíséreltem. De az a hígvelejű feltartóztatott az üres pukkantójával. Mit csináltak vele végül is?

- Őrizetbe vettük - felelte Duncan. - Mielőtt távozott az irodából, Sam, egy nő hívta fel magát.

- Igen, lehetséges - ismerte el ásítva Moraine. - Mondja, nem hagyhatnának aludni? Olyan fáradt vagyok, hogy jóformán nem is tudom, miről beszél.

Morden és Duncan összenéztek.

- Az a nő a telefonban... - kezdte újra Duncan.

- A fenébe is! - fortyant fel Moraine. - Talán csak nem kíváncsiak még arra is, hogy milyen ügyben keresett?

- De bizony - felelte Duncan.

- Hát tudja mit, ássák el magukat - vigyorodott el szélesen Moraine.

- Egy nő hívta magát - vette át a szót Barney Morden -, aki nagyon, sőt, csaknem hisztérikusan izgatott volt. Azt sikította: „Jöjjön ide!”, vagy valami hasonlót, az egész irodában hallani lehetett.

Duncan mosolytalanul nézte Moraine-t.

- Maradjon veszteg, Barney - mondta. - Majd én elintézem ezt.

- Oké, főnök - morogta harapósan Morden.

Frank Lott mozdulatlanul, merev, mélabús ábrázattal üldögélt. Moraine feléje pillantott.

- Magasságos egek, ki ez az ember? Temetkezési vállalkozó?

Duncan lassan, komoran bólintott.

- Igen. Temetkezési vállalkozó. Egyszersmind a halottkém.

- Igézőbb társasággal nem is lehetne kiugratni egy embert az ágyából - vágta oda Moraine, majd Lott felé hajolt. - Elnézést, Lott, nem sértésnek szántam, csak hülyéskedek. Egyszóval mit akarnak voltaképpen?

- Erről a telefonhívásról szeretnénk egyet-mást megtudni - mondta Duncan.

- Te jószagú Úristen! - kiáltott fel Moraine. - Csak nem vagyok köteles magyarázatot adni minden telefonhívásról, pusztán, mert megengedem, hogy használják az irodámat?

- Maga roppant sietősen távozott - folytatta rendületlenül Duncan. - Úgy hiszem, taxiba ült.

- Nocsak, igazán? - dünnyögte gúnyosan Moraine. - Hát ez valóban tébolyítóan jelentőségteljes, mármint, ha igaz. Nem ártott volna, Phil, ha erre összpontosítja minden figyelmét, és kinyomozza.

- Találtunk egy taxisofőrt - mondta Duncan. - Azt állítja, hogy a maga irodája közeléből a Maplehurst Street és a Sixth Avenue kereszteződéséhez szállított egy férfit, akire nagyjából illik a maga személyleírása. Arra vagyunk kíváncsiak, hogy valóban maga volt-e az illető.

- Na és aztán?

- Mért ment oda?

- Ilyesmit egy szóval sem állítottam.

- Nem mondhatnám, hogy túlzottan segítségünkre van.

Moraine nevetett.

- Hagyja már ezt a süketelést, Phil. Mondja meg kereken, mit akar, és válaszolok a kérdéseire. De ilyen vészjósló nagyképűsködéssel egy megveszekedett szót sem húz ki belőlem.

- Akkor kénytelen leszek megkérni, hogy keljen fel - felelte Duncan.

- Mért? Át akarja kutatni az ágyamat?

- Nem, de szíveskedjék felöltözni és velünk jönni.

- Hová?

- A tetemnézőbe.

Moraine megbotránkozott képet vágott.

- Mi keresnivalóm van nekem a tetemnézőben?

- Megnézni egy tetemet - világosította fel Duncan.

- Kinek a tetemét? És mért?

- Mert nézetünk szerint maga a Sixth Avenue sarkára vitette magát a kocsival.

- És mi történik, ha nem öltözöm fel?

- Azt jelentené, sajnós, hogy maga alighanem titkolni próbál valamit. És a nyomozás érdekében kénytelenek lennénk beszállítani a rendőrparancsnokságra, és szembesíteni a taxisofőrrel.

- Mért nem hozzák őt ide?

Duncan lassan ingatta a fejét.

- Nem, Sam, kap tőlünk még egy esélyt. Sorba állítjuk tíztizenöt emberrel együtt, és megvárjuk, hogy a taxisofőr felismeri-e magát.

- De hát ezt csak olyasvalakivel szokták csinálni, akit bűntény elkövetésével gyanúsítanak! - hördült fel Moraine.

Duncan hallgatása minden szónál ékebben beszélt.

Sam Moraine ledobta magáról a takarót, a faliszekrényhez lépett, kibújt a pizsamából, és öltözni kezdett.

- Életemben nem hallottam még ilyen örültséget! - morgolódozott, miközben felvette az ingét.

Duncan hallgatott, Barney Morden szemmel kísérte Moraine minden mozdulatát.

- Szemközt a szekrényben találnak egy üveget - vetette oda Moraine. - Veszettül jó whisky lötyög benne. Szolgálják ki magukat, míg öltözködöm... Még ilyen hülyeséget, tetemnézőbe hurcolni engem!...

A férfiak kitöltötték maguknak a whiskyt.

- Maga is iszik, Sam? - kérdezte Duncan.

- Persze, mégpedig nagy adagot.

Duncan odatolt neki egy poharat. Moraine a fény felé emelte a borostyánszínű folyadékot.

- Nos, egészségünkre, fiúk! - mondta. - Igyunk a bűntényekre!

Phil Duncan letette a kiürült poharat, és begombolta a kabátját.

- Rajta, Sam! - fordult Moraine-hoz.

- Roppantul sajnálom, de most már vegye a kabátját, hogy indulhassunk.

Moraine szótlanul kabátot öltött, fejébe csapta kalapját, és intett a többieknek. Aztán kiléptek a süvítő szélbe.

A ház előtt egy autó állt. Morden a kormányhoz ült, Lott melléje, Duncan és Moraine hátra szálltak be. A kocsi elindult, és végigszáguldott a néptelen utcákon. A kereszteződéseknél megmeglódult a rázúduló szél erejétől.

Bekanyarodtak egy sötét mellékutcába, és megálltak egy komor épület előtt, amelyet csupán néhány zöldes lámpa világított meg.

A férfiak benyomakodtak a lengőajtón. A hosszú folyosón Lott előrement, megállt az egyik ajtó előtt, kinyitotta a zárat, és belépett egy helyiségbe, amely olyan vigasztalanul sivár volt, mint valami kripta belseje. Középen egy kőasztalon letakart alak feküdt.

Barney Morden előretaszigálta Moraine-t.

- Értse meg, Sam - kezdte Phil Duncan -, mi csak azt kérjük magától...

Sam Moraine észrevette, hogy Barney Morden lopva megfogja a lepedő egyik sarkát, ezért felkészült a legrosszabbakra. Morden hirtelen lerántotta a lepedőt.

Sam Moraine döbbent tekintete egy nő eltorzított arcára esett. A nő haja csupa alvadt vér volt, ragacsos, sötét tincsekben hullt a homlokába. Koponyáját szinte szétroncsolták az ütések, egyik szeme kiugrott üregéből.

- Nagy Isten! - hebegte hátrálva Sam Moraine.

Az asztalon Ann Hartwell holtteste hevert.

- Mikor találkozott vele utoljára, Sam? - kérdezte Duncan.

Moraine Duncan felé fordult. Morden megragadta a karját, és visszarángatta a holttesthez.

- Nézze csak meg alaposan - parancsolta. - Kivált az arcát, ahol az ütések érték. Mondja csak el, ki verte agyon.

Moraine dühében majdnem nekiment.

- Mit képzelsz magad? - ordította. - Mi ez itt, agyimosás? A fene essen magába, Barney! Én mindig úgy bántam magával, mintha barátom volna. Nyaklóról itta a pálinkát, folyton ott lebzelt az irodámban meg a házában, leültem magával pókerezni. Viszonzni persze sosem viszonzott semmit. Eltűrtem magát, ha már egyszer Phil barátja. De most kimutatta a foga fehérjét. Ha még egyszer hozzám mer érnival a szutykos mancsával, beverem az orrát! Megértette?

Duncan előrelépett és közéjük állt.

- Most aztán elég, Barney! - jelentette ki. - Megmondtam magának, hogy ne avatkozzon a dolgomba. Sammel nem bánhat így.

Barney Morden egy pillanatig tétovázott, aztán mogorván hátralepett.

- Tud erről valamit, Sam? - kérdezte Duncan.

- Semmit az égvilágon! - szólalt meg Moraine vontatottan, majd hevesen kitört: - Mondanom is fölösleges magának, micsoda szörnyű megrázkódtatás ez számomra! Amikor utoljára láttam Annt, éppen a fürdőszobából jött ki, szépen kicsinosítva. Hallatlanul bájos, csábító kis jelenség volt, és ezt tudta is magáról. Egyáltalán nem vagyok szent, szívesen nézegetem a nőket, és néha el is gyengülök. De Ann nem volt az én zsánerem. Akkor láttam életemben először, amikor átadtam érte a váltságdíjat az emberrablóknak. Még csak nem is sejtettem, hogy ő fekszik itt a lepedő alatt.

- A Sixth Avenue és a Maplehurst Street kereszteződésénél elhaladó vasúti sínek mellett találták meg a holttestét - mondta halkan Duncan. - De valószínűleg nem azon a helyen gyilkolták meg, hanem egy robogó vonatból, vagy autóból dobták ki oda. A menetrend szerint 22.10-kor egy tehervonat, 22 óra 47 perckor egy gyorsvonat halad el a Maplehurst Streetnél. 21 óra és hajnali 1 kö-

zött mindössze ez a két járat közlekedik a vonalon. Annt pedig este tíz és fél tizenkettő közt ölték meg. Maga tizenegy körül távozott az irodájából, és esetleg elvitette magát taxival a Sixth Avenue-ig. Körülbelül negyed tizenegykor felhívta egy nő, és arra kérte, hogy menjen el hozzá azonnal. A nő hisztérikusan izgatott volt.

Moraine nyíltan az ügyész szemébe nézett.

- Phil, becsületszavamat adom magának, hogy a telefonhívásnak semmi köze nem volt Ann Hartwell halálához. Nem tudom, hol tartózkodott Ann Hartwell, sem azt, hogy mi történt vele.

Phil Duncan fáradtan sóhajtott.

- Rendben van, Sam, nem tartóztatjuk itt tovább. Elmehet haza.

11

Moraine tövig nyomta a gázpedált, és a kerekek csak úgy csikorogtak, valahányszor befordult egy-egy sarkon. Időnként a visszapillantó tükörbe nézett.

Sehol nem látott autót. Még két utcán száguldott végig, fékezett, bekanyarodott balra, az ellenkező irányban is körüljárta a tömböt, aztán megállt, öt percig várakozott. Az utca teljesen kihalt volt. Semerről nem jött kocsi, gyalogosnak nyoma sem látszott.

Moraine kiszállt, elsétált egy valamivel távolabb fekvő bérházig, egy darabig a névtáblákat tanulmányozta, majd hüvelykujjával lenyomta a gombot Natalie Rice neve mellett, és kitartóan csengett.

Csaknem egy perc telt el, mire Natalie hangja felcsendült a készülékben.

- Ki az? - kérdezte.

- Sam Moraine. Feltétlenül beszélnem kell magával.

- Várjon egy percig, míg felöltözöm és leszaladok.

- Nem - mondta Moraine. - Odafenn kell beszélnem magával. Nagyon fontos. Nyissa ki a kaput.

Tíz-tizenöt másodperc csend következett, majd zümmögés hallatszott, és Moraine benyithatott.

Belépett a gyéren megvilágított lépcsőházba, megtalálta a liftet, felment a harmadik emeletre, és látta, hogy a folyosó végén óvatosan kinyitják az egyik ajtót.

Natalie Rice egy selyemkimonót vett közben magára, alatta pizsamát, papucsot viselt.

Moraine bement a lakásba.

A szekrényágyle volt hajtva, szemlátomást használták. A szobában nedves és hűvös volt a levegő, mint azokban a lakásokban szokott lenni, ahol kevés a napsütés.

- Valami baj van? - kérdezte Natalie.

Moraine becsukta az ajtót, a heverőhöz lépett, leült, és egy párnának dőlt.

- Újabb fejlemények következtek be - közölte. - Úgy gondolom jobb, ha maga is értesül róluk.

- Miféle fejlemények?

- A kerületi ügyész meg Barney Morden kirángattak az ágyból, hogy megkérdezzenek, mit műveltem tizenegy és tizenkettő közt a Maplehurst Street környékén.

- Honnan tudják, hogy ott járt?

- Megtalálták a taxisofőrt, aki odaszállított.

- Eszerint tudomásuk van a... a...

- Úgy látszik, nem - felelte Moraine. - Magukkal vittek, hogy megmutassák Ann Hartwell holttestét. Meggyilkolták.

- Meggyilkolták! - visszhangozta Natalie.

- Igen. A holttestet a sínek mellett találták meg, és véleményük szerint vagy egy vonatból, vagy autóból hajították oda.

Natalie szeme óriásira tágult a rémülettől.

- Roppant drámai körülmények közt mutatták be a holttestet - folytatta Moraine. - Nem lehetetlen, hogy magát is kérdőre vonják, vagy odaviszik a holttest elé. Szeretném, ha felkészülne rá...

Moraine furcsa arckifejezéssel félbehagyta a mondatot, és mustrálni kezdte az ágyat, aztán a heverőt. Az ágy végén összehengerített lepedő feküdt. Moraine felállt és megfogta.

- Mit csinál? - kérdezte Natalie.

Moraine végigsimított a lepedőn, aztán visszament a heverőhöz, és megtapogatta a párnát.

- A heverő meleg - jelentette ki. - Valaki aludt rajta.

- Hogyhogy... Mire céloz?

Moraine tekintete megkeményedett.

- Figyeljen ide! - váltott hangot. - Ahhoz semmi közöm, hogy mivel tölti a szabad idejét; de ha most kihallgatja a beszélgetésünket valaki, arról azért mégis szeretnék tudni.

- Igazán nem értem, mire...

Moraine a faliszekrényhez lépett, és felrántotta az ajtaját.

Odabenn mocorgott valami.

- Jöjjön ki! - mondta Moraine ökölbe szorult kézzel.

Valami kaparászás hallatszott, majd a ruhák sűrű sora mögül előbukkant egy alak. Ősz hajú, szálfá egyenes, sápadt férfi lépett ki a szekrényből, szomorú tekintettel.

Moraine ránézett, aztán Natalie-hez fordult.

- Az édesapja?

A lány bólintott.

Az idős férfi a heverőhöz ment, és könyökét térdére támasztva némán leült.

- Mikor szabadult? - kérdezte tőle Moraine.

- Tegnap - válaszolta az öreg színtelenül.

Moraine az ágy szélére telepedett, szeme ide-oda járt apa és lánya közt.

- Gondolkozzunk egy kicsit - szólalt meg végül. - Maga és Pete Dixon közt bizonyos kapcsolat állt fenn. Maga úgy véli, hogy Dixon juttatta börtönbe. Igaz?

Az öreg nem válaszolt.

Moraine felállt, az ablakhoz lépett, és hátat fordítva nekik, a szemközti falat bámulta.

Egy másodperccel később leengedte a redőnyt, és visszafordult.

- Na, jó. Beszéljenek - mondta.

- Apu - szólalt meg néhány másodperc hallgatás után Natalie -, elmondom neki. - Odalépett Moraine-hoz, és a karjára tette a kezét. - Borzalmas volt, hogy hazudnom kellett magának.

- Éreztem is valami effélét - mondta Moraine. - Olyan benyomást keltett, mint aki mindenáron védelmez valakit. De most végre mesélje el, mi történt, és lehetőleg pontosan.

Natalie halkán beszélni kezdett:

- Az eleje szó szerint úgy zajlott le, ahogy beszámoltam magának, egészen addig, míg az inas kiengedett a házból. De azután nem a ház körül sompolyogtam, hanem kimentem a kapun, és gyorsan elindultam az utcán bal felé. A körút közelében egyszerre csak hallottam, hogy megál egy autó, és becsapódik az ajtaja. Egy férfi mondott valamit, és egy nevető női hang válaszolt rá. Nem akartam, hogy meglássanak, ezért Dixon kerítésének végénél besurrantam a mellékutcába. Az úton egy fiatal nő jött a vasúti sínek felé, aztán befordult Dixon kertjébe.

- Világosan látta a nőt? - tudakolta Moraine.

- Nem, sürgősen hátat fordítottam neki. Csak azt jegyeztem meg, hogy kalapot és bundát viselt.

- Barnát?

- Nehezen tudnám megmondani, olyan rossz volt a világítás, de azt hiszem, igen. Először azt gondoltam, legokosabb volna most rögtön beállítani Dixonhoz. De aztán fontolóra vettem, hogy a nő talán üzleti ügyben keresi fel, és akkor hamarosan el is fog menni. Így hát várakozni kezdtem a sínek mellett.

- Nem tudja pontosan, hány óra volt?

- Amikor odaértem, épp egy tehervonat haladt el - gondolkozott el Natalie. - Ebből talán megállapíthatjuk az időpontot.

- Aztán mi történt?

- Elmentem a sarokig, és befordultam jobbra. Néhány perc elteltével eszembe jutott, hogy a nő nemcsak az útkereszteződés felé mehet, amelyet figyelek, hanem a sínek irányába is. Ezért visszafordultam.

- Láta valaki?

- Éppen, amint a sarokhoz érkeztem, egy autó fordult meg a sínpár mellett. Mielőtt elhaladt volna mellettem, beugrottam egy telefonfülke mögé. Biztos, hogy senki nem látott meg.

- Folytassa.

- Újra elkezdtem járkálni fel-alá, és vártam, hogy kijöjjön a nő. De hiába, nem jött és nem jött, így aztán végül elhatároztam, hogy mégis bemegyek. Az oldalajtóhoz lopakodtam. Nyitva volt, ahogy Mr. Dixon mondta. Benn a szobában ismét úgy történt minden, ahogy elmeséltem magának. Csakhogy miután felhívtam magát, és lejutottam a földszintre...

- Mi volt ott? - kérdezte Moraine, mert a lány elharapta a szót, és láthatólag könnyeivel küszködött.

- Megláttam az apámat.

- Hol? - firtatta Moraine.

Az ősz hajú férfi felállt a heverőről, mozdulatában volt némi méltóság.

- Engedje, hogy ezt én mondjam el - szólalt meg fakó hangon, amelyben azonban ott csengett még a régi tekintély maradéka. -

Benn voltam a szobában, amikor hallottam, hogy valaki feljön a lépcsőn. Bemenedültem egy ajtón valami hálósobába. Aztán hallottam, hogy az illető belép, gyufát gyújt, aztán egy telefonszámot tárcsáz. Résre nyitottam az ajtót, hogy halljam, kit hív fel. Elképzelheti, mit éreztem, amikor a tulajdon lányom hangját ismertem fel. Hónapok óta nem hallottam, utoljára akkor, amikor meglátogatott a börtönben, és megkértem, hogy ne keressen fel ott többé. Nem akartam, hogy bűnözőkkel érintkezzen, hogy a börtön rányomja a pecsétjét.

Moraine megértően bólintott.

- Megszólította? - kérdezte.

- Ott még nem. A nyomába szegődtem, és csak lenn beszéltem vele. Natalie elmondta, hogy magát várja, amit már tudtam, hiszen én is hallottam a beszélgetést.

- És miért gyilkolta meg Dixont? - kérdezte Moraine.

Alton Rice nyugodtan viszonzta Moraine pillantását.

- Nem - felelte -, a gyilkosságot nem én követtem el.

- Mit keresett nála?

- Beszélni akartam vele. Tudtam, hogy úgysem fogadna, így hát elhatároztam, hogy bejelentés nélkül fogom felkeresni.

- Mért akart beszélni vele?

- Hogy rehabilitáljon, és gondoskodjék arról, hogy nyilvánosságra kerüljön, ami valójában történt. Az az ember, akit eszközül használt fel a sikkasztáshoz, időközben meghalt. Dixon úgy is intézhette volna a dolgot, hogy neki semmi kára ne legyen.

- Miből gondolta, hogy Dixon megteszi magának ezt a szíveséget?

- Kényszeríteni akartam rá, mert tudomásom van valamiről, amit semmiképpen sem tagadhatott volna le.

- Magyarán, meg akarta zsarolni?

- Így is megfogalmazhatja.

- Mikor érkezett oda?

- Csak néhány perccel Natalie előtt.

Sam Moraine lekuporodott az ágy szélére, és szemügyre vette Natalie-t.

- Tudja, ugye, hogy ez a sztori a bíróság előtt rohadtul pocsek hatást keltene.

A lány némán bólintott.

- Odáig el sem jutna - jelentette ki Alton Rice méltóságteljesen -, mert abban az esetben vallomást teszek, minden felelősséget magamra vállalok, és utána öngyilkosságot követek el. Soha nem engedném, hogy Natalie-t ilyesmivel rágalmazzák!

- De Dixont nem maga ölte meg? - kérdezte Moraine.

- Nem. Amikor beléptem, már halott volt.

Alton Rice tekintete most bizonytalanodott el először.

- Viszont loptam tőle... különféle okmányokat, nyilatkozatokat meg hasonlókat...

- Hol vannak?

Rice fejévélla szekrény felé intett.

- Értsen meg, kérem - magyarázta -, én azzal az elképzeléssel mentem oda, hogy valamilyen módon kiharcolom az igazolásomat. Nem is magam miatt, hanem Natalie kedvéért.

- A pénzt nem maga sikkasztotta el?

- Nem. Dixon állt a háttérben. Számára egyébként nem volt lényeges, hogy börtönbe kerüljek, csak azt akarta, hogy az ő cinkosai közül üljön be valaki az állásomba, mivel azon a poszton módomban állt meggátolni bizonyos terveit. Mikor aztán a választások alkalmával nem sikerült fölém kerekednie, megrágalmazott és lecsukott. Így felszabadult a hivatalom, és beültethette a saját emberét. Dixon csak ezt követően lépett amúgy istenigazából működésbe, és söpörte be a nyereségeit.

- És ezt bizonyítják az említett dokumentumok? Felmentést jelentenek magának? - kérdezte Moraine.

- Azt hiszem nem, bár eleinte úgy gondoltam.

- Miféle írások ezek?

- A páncélszekrény nyitva volt - magyarázta Alton Rice. - A szobában minden úgy állt, ahogy maga is látta. Meggyújtottam egy szál gyufát, és körülnéztem. Az asztalon egy bőrönd feküdt. Kinyitottam, és megállapítottam, hogy különféle iratokkal van teli. A rossz világításnál nem láthattam sokat, de ahhoz eleget, hogy felismerjem, micsoda politikai robbanóanyaggal tömték meg.

Natalie Rice gyorsan közbeszólt:

- Olyan robbanóanyaggal, amelytől az egész jelenlegi közigazgatás a levegőbe repülhet. Tömegével vannak benne okmányok az útépitési szerződésekkel meg a rendőrkapitányság működésével kapcsolatban. És hatalmas anyag a maga barátja, Phil Duncan ellen.

- Miről van szó tulajdonképpen?

- Ugye, emlékszik még arra, hogy a „Szép Otthon” építési vállalatnál történt sikkasztás aktái nyomtalanul eltűntek az ügyészségről, és az ügy soha nem is került tárgyalásra?

- Igen.

- Megvolt az oka - mondta Natalie. - Szép összegek vándoroltak ott kézből kézbe.

- Képtelenség! - csattant fel Moraine. - Duncan soha nem vetemedne ilyes-mire, sőt, még a gondolat sem fordulna meg a fejében.

- Nem is Duncan tette - csillapította türelmesen Alton Rice -, hanem bizonyos egyének a környezetéből, őt kijátszották. Fogalma sincs semmiről, legalábbis egyelőre. A táskában viszont hiánytalanul megtalálható minden bizonyíték: névvel aláírt hamis tanúvallomások, bizonyos szerződések és levelek fotókópiái, sőt az ügyészségről eltűnt okmányok fénymásolatai is.

Moraine hangja hirtelen szkeptikussá vált:

- Azt akarja nekem bemesélni, hogy Pete Dixon az összes dokumentumot nyájas előzékenységgel bőröndbe készítette, hogy maga könnyűszerrel elvihesse, aztán meggyilkoltatta magát, és nyitva hagyta a hátsó ajtót, hogy maga nyugodtan eltűnhessen?

Rice felsóhajtott.

- Szakasztott így történt, de hát ezt emberfia nem hiszi ellnekem.

- Én elhiszem - jelentette ki Natalie -, és igazán elhiheti maga is.

Moraine néhány másodpercig farkasszemet nézett a lánnyal, aztán megszólalt: - Mutassák azt a bőröndöt!

Alton Rice kiemelt a faliszekrényből egy súlyos bőröndöt, az ágyra dobta, és felnyitotta a fedelét. Moraine vizsgálgatni kezdte a tartalmát, végül halkán füttyentett egyet. Aztán felegyenesedett, és átható tekintetet vetett Natalie-re.

- Tudja, mi jár az eszemben? - kérdezte. - Azt hiszem, Dixon éppen hozzálátott, hogy összerakosgassa az iratokat, mégpedig valami pontosan meghatározott céllal. Talán nyilvánosságra akarta hozni az egészet, mármint, ha az édesapja históriájának hitelt adhatunk. Mindent a bőröndbe csomagolt, hogy aztán elszállíthassa valahová.

Natalie lassan bólintott.

- És aztán valaki belopakodott hozzá, és meggyilkolta - folytatta Moraine. - A gyilkos csak akkor jöhetett be, amikor Dixon és az inas beszélgetése, amelyet maga is végighallgatott, már lezajlott, de az édesapja még nem érkezett meg. Márpedig a két esemény között igencsak rövid idő telt el.

- Ott volt még az az autó is - töprengett Natalie. - Tudja, amelyik megfordult a síneknél, és visszament.

- Milyen kocsit volt?

- Ha jól emlékszem, egy coupé. Nem láttam pontosan.

- El kell még mondanom maguknak valamit - szólt halkán Moraine. - Ann Hartwell-lel kapcsolatban. A holttestét a sín pár közelében találták meg. Csakhogy nem ott ölték meg, hanem vagy Dixon házában, vagy amikor kijött onnan. Ami azt jelenti, hogy vele is Dixon gyilkosa végzett. De a maguk története még mindig nem

tetszik nekem. Nem győz meg. Mért nem számolt be nekem arról a lányról, aki keresztüljött az úttesten?

- Meg akartam védelmezni az édesapámat

- Helyes - szögezte le Moraine -, de a puszta tény, hogy véleménye szerint csak úgy védelmezheti meg, ha azt a lányt nem említi, annyit jelent...

- Mondd el neki, Natalie - legyintett fáradtan Rice.

- Amikor leértem az emeletről - kezdte a lány -, és találkoztam apámmal, egy kis barna női kalapot szorongatott. A kalap csupa vér volt. Gyufákat gyújtottunk, és levilágítottunk a földre. Valami küzdelemnek kellett ott lezajlania, mert merő vér volt körös-körül minden. Apám visszadobta a kalapot oda, ahol találta, én pedig olyan izgatott lettem, hogy jóformán gondolkozni sem tudtam világosan. Halott sehol, csak a kalap meg a vérnyomok...

Moraine halkán füttyentett.

- A rendőrség meg tudja, hogy én a maga telefonhívása után a Maplehurst Streetre vittem magam... - Komoran meredt a bőröndre. - Képzeltetik, hogy ez mit jelent. Akinek ez a koffer a birtokában van, gyilkossággal gyanúsítható.

- Akkor égessük el az iratokat - javasolta Natalie.

Moraine a fejét rázta.

- Ha viszont más szempontból nézzük - jelentette ki -, ez a bőrönd a benne levő okmányokkal az egyetlen fegyverünk, amely megvédelmezhet minket attól, hogy ránk süssék a gyilkosságot. - Ránézett Natalie-ra. - Magát is belekeverik majd az ügybe. Beidézik a rendőrségre, és ott aligha fognak kesztyűs kézzel bánni magával. Meg tud majd birkózni velük? Képes lesz megvédelmezni az édesapját meg engem? Elég erősek az idegei, hogy kijelentse nekik: nem hajlandó elárulni üzleti titkokat, és azt sem mondhatja el, hol járt, míg meg nem kapja az én beleegyezésemet?

Natalie nyugodtan nézett Moraine szemébe.

- Igen, megbirkózom velük.

Sam Moraine felkapta a bőröndöt.

- Mi lesz az apámmal? - kérdezte Natalie.

- Róla majd én gondoskodom.

Alton Rice lemondóan legyintett.

- Velem ne törődjön senki. Az az én dolgom. Ha kenyértörésre kerül a sor, beismerem, hogy én gyilkoltam meg Pete Dixont meg a nőt.

Natalie-nek elállt a lélegzete. Moraine kutató szemmel fűrkészte Alton Rice arcát.

- Hát maga ölte meg őket? - kérdezte higgadtan.

- Nem, de nem akarom, hogy a lányomat belekeverjék az ügybe. Az én életem már amúgy is tönkrement.

- Maga szépen velem jön - jelentette ki Moraine.

12

Sam Moraine belökte a bérház lépcsőházának ajtaját. A telefonközpont mellett bóbiskoló néger fiú felriadt, és álmos szemmel méregette a látogatót. Moraine a pult fölé hajolt.

- Lakik itt bizonyos Thomas Wickes? - tudakolta.

A néger bólintott. Moraine néhány bankjegyet vett ki a zsebéből, kisimított egy egydollárost, és a pultra fektette.

- Okos gyerek maga? - kérdezte.

A néger szeme kerekre tágult, biccentett.

- Wickes a lakásában van?

A fiú gépiesen a telefon után nyúlt.

- Várjon egy kicsit - állította meg Moraine. - Ne hívja fel, legalábbis még ne. Arra vagyok kíváncsi, hogy itthon van-e?

A néger töprengve ráncolta a homlokát.

- Igen - mondta végül. - Itthon van, de nem régóta.

Moraine feléje csúsztotta az egydolláros, aztán újfent a zsebébe nyúlt, és gondosan leszámolt még öt darabot.

- Én most felmegyek Tom Wickeshez, hogy beszéljek vele - magyarázta. - Szeretném, hogy amikor visszajövök, gyorsan elintézzon nekem valamit. Mit gondol, lehet szó róla?

A fiú a kapcsolótábla felé intett.

- Nem mehetek el innen, uram. Ilyenkor ugyan nemigen szoktak telefonálni, de ha netán mégis befutna egy hívás, és én nem vagyok itt, a főnökasszony leszedi rólam a keresztvizet.

Moraine biccentett.

- Ez nem probléma, gyerelem. Telefonszakértő vagyok. Ideülök, és vigyázok közben a telefonra.

A fiú habozott. Moraine felvette a pultról az öt dollárt, szépen összehajtogatta, s egy sóhajjal visszacsúsztotta a zsebébe.

- Hát akkor viszlát - mondta. - Nem kel bejelentenie. Mi a száma Mr. Wickes lakásának?

- Hatszázhárom, uram.

Moraine a felvonóhoz ment. A fiú ezalatt elszánta magát.

- Oké, főnök! Elintézem majd a dolgát.

Moraine minden nehézség nélkül megtalálta a 603. lakást, és megnyomta a csengőt. Néhány másodperc múlva megcsikordultak az ágy rugói, és meztelenlábak csoszogása hallatszott. Az ajtó mögül óvatos férfihang érdeklődött:

- Ki az?

- Egy nőtől hozok üzenetet - válaszolt Moraine.

- Kicsoda maga?

- Az az ember, akire a nő az üzenetet bízta.

Rövid csend következett, majd odabenn elhúzták a tolózárát, az ajtó résre nyílt, és egy kéz jelent meg.

- Szóbeli üzenetet hoztam - mondta Moraine, és betaszította az ajtót.

Wickes, aki pizsamában állt mögötte, döbbenetesen meredt Moraine-ra. Aztán összeszedte magát, és felháborodott képet vágott.

- Moraine! - fortyant fel. - Miféle eljárás ez? Ha beszélni akar velem, miért nem jelenti be magát?

- Mert üzenetet hoztam magának. Egy halott nő üzenetét.

Wickes megnedvesítette nyelvével az ajkát.

- Mi az ördög ütött magába? - kérdezte. - Részeg?

Moraine letelepedett egy szék karfájára, és cigarettát vett elő.

- Nem, nem vagyok részeg. Üzenetet hoztam magának egy halott nőtől.

- Miféle üzenetet? - csattant fel fémesen, keményen Wickes hangja.

- Hogy ezt a gyilkosságot nem ússza meg szárazon - tagolta Moraine, miközben mereven figyelte Wickest.

- Miről beszél? A nyavalya törje ki! - dühöngött Wickes. - Nem én gyilkoltam meg. Semmit nem jelentett nekem, és én se neki.

Moraine fenyegetően közeledett hozzá, mintha verekedni készült volna.

- Ezt a sódert nem eteti meg velem.

- Pedig ez az igazság - vágott vissza kemény arccal Wickes, és megfeszítette izmait. - Hébe-hóba összefutottam vele, ennyi az egész. És mindig csak Doris Bender jelenlétében.

- Ann Hartwellre céloz? - kiáltott fellhitetlenkedve Moraine.

- Igen.

- Honnan tudja, hogy én róla beszéltem?

- No, hallja, hiszen azt mondta...

A mondat fennakadt a levegőben. Wickes tekintete elbizonytalanodott.

- Én azt mondtam, hogy egy halott nőtől hoztam üzenetet - csapott le Moraine. - Honnan tudja, hogy Ann Hartwell halott?

- Ezt nem tudtam.
- Hát akkor honnan tudja, hogy őrá célzok?
- Tudom, hogy eltűnt, és arra gondoltam, szerencsétlenség történt.
- Honnan tudta, hogy eltűnt?
- Úristen, hát a rendőrség egész álló éjjel ezzel nyaggatott. Sejtelmem sem volt semmiről. Utána elmentem Doris Benderhez, de ott is csak a rendőrségbe botlottam.
- Doris Bender is eltűnt?
- Igen.
- Akkor miért nem jutott eszébe, hogy a szavaim Doris Benderre is vonatkozhatnak?

Wickes bosszúságot színlelt.

- Mondja, mit képzelsz magáról, kicsoda maga? Kis cserkész, aki jó cselekedeteket akar végrehajtani, és segédkezik a rendőrségnek, vagy mi a fene? Magának semmi köze az üggyhez. A rendőrség már amúgy is jócskán elvette az álmomat. Véleményem szerint maga vagy részeg, vagy elmebeteg, vagy mindkettő egyszerre. Kotródjon innen!

- Igazán kár, hogy elárulta magát, Wickes.

Wickes arca eltorzult a dühtől, ökölbe szorított bal keze előre lendült. Moraine elkapta a fejét, az ütés a levegőbe ment. Wickes káromkodott, és egy jobbkezessel kísérletezett.

- Kérem, kérem, ha mindenáron kötekedni akar velem - dörögte Moraine, és jobb ökle pontosan gyomorszájon találta Wickest.

Wickes az ágynak repült, és háttal ráesett, hogy csak úgy nyögtek a rugók.

Moraine kisurrant a folyosóra, becsapta maga után az ajtót, és lerohant a lépcsőn; így hamarabb ért le a hallba, mintha megvárta volna a liftet. Intett a néger fiúnak, és kivette zsebéből a bankjegyet.

- Arra kérem, hogy menjen ki ide a sarokra, és várakozzék egy kicsit - magyarázta. - Figyelje az utcát mindkét irányban. Néhány perc múlva jönni fog egy férfi, kék öltönyben, kalappal a fején, lehet, hogy taxin, lehet, hogy gyalog. Megkérdi magát, hogy tiszta-e a levegő, amire maga azt mondja, igen. Világos?

A fiú komolyan hunyorgott fehéren villogó szemével.

- Igen, uram, azt mondom, tiszta a levegő. - Megszemlélte a pénzt Moraine kezében. - Biztosan tudja, uram, hogyan kell kezelni a telefont?

- Persze - nyugtatta meg Moraine. - Utóvégre én találtam fel.

A fiú az ajtó felé indult.

- Mennyi ideig kell várakoznom?

- Nem túl sokáig. Hamarosan jönni fog az illető. Ha sokallom az időt, szólok magának. Helyezkedjen el úgy, hogy lásson, ha a kapuba állok.

- Oké, főnök! Bízsa csak rám magát.

Moraine betelepedett a telefon mellé. Kisvártatva felvillan a 603. lakás jelzőgombja.

Moraine igyekezett utánaozni a néger fiú hanglejtését, már amennyire telt tőle.

- Igen, uram. Parancsol, uram?

- Figyeljen ide, Rastus - szólalt meg egy érdes, recsegő férfihang. - Sürgős távolsági beszélgetésem volna. Kérje nekem Colter Cityben Mrs. G. C. Chestert a Rutledge Hotelből. Jelentse be sürgőssre a hívást. Felírta a nevet és a szállodát?

- Igenis, uram. Azonnal, uram.

Moraine elintézte a kapcsolást, és a vonalban maradt. Hallotta, amint Wickes óvatosan a készülékbe szólt:

- Halló, tudod, ki beszél?

Szörnyen álmos női hang válaszolt.

- Nem, kicsoda?

Wickes türelmetlenkedni kezdett.

- Ébredj fel! Nem akarok nevedet mondani telefonon. Atyais-
ten! Dugd a fejedet hideg víz alá, és próbálj figyelni!

A nő a vonal másik végén felnevetett.

- Így már sokkal jobb! Ha dühösködsz, rögtön ráismerek a stí-
lusodra. Mi van, Aranyfiú?

Moraine ekkor jött rá, hogy Doris Bender beszél.

- Vendégem volt az imént - jelentette Wickes.

- Kicsoda?

- Az az ürge, akinek ki kellett volna kaparnia a gesztenyénket.

Rövid csend támadt. Amikor Doris Bender ismét megszólalt,
hangja keményen, óvatosan és már teljesen éberén csengett.

- Mit akart?

- Valami gyilkosságról makogott meg egy halott nő üzenetéről.
Ann Hartwellre célzott. Azt állítja, hogy meggyilkolták, és látható-
lag úgy véli, én vagyok a tettes.

Wickes jelentőségteljes szünetet tartott.

- Megtalálták a holttestet? - kérdezte egy másodperc múlva
Doris.

- Sejtelmem sincs. De alighanem. Az ürge veszettül magabiz-
tosnak látszott.

- A rendőrségnek van már valamilyen elképzelése?

- Nem tudok mást, csak amit az mondott. Csávába akar rántani
minket.

- Csakugyan hozott neked valami üzenetet?

- Dehogyan, persze hogy nem! Ezzel a trükkel próbált beugrat-
ni.

- Aha! És most mit vársz tőlem?

- Küldj pénzt, de okvetlenül - mondta Wickes. - Lehet, hogy
olajra kell lépnem.

- Hülyeség! - jelentette ki Doris. - Semmi okod rá. Ott maradsz!
- Félek. Szeretnék utánad menni.
- Meghibbantál? Semmi bajod sem lehet.
- Pénzre van szükségem, feltétlenül.
- Tőlem egy vasat sem kapsz többet.
- De Dorry, nem mehetnék mégis utánad, és...
- Nem - szakította félbe a nő.

Wickes egy pillanatig hallgatott, aztán meg-kérdezte: - Elérted még a tíz negyvenes vonatot?

- Természetesen.

- Oké, Dorry. Csak értesíteni akartalak. Bárcsak mégis utánad mehetnék...

Doris Bender hangja megkeményedett:

- Ne viselkedj úgy, mint egy csecsemő. Ott maradsz, ahol vagy! Honnan telefonálsz? Csak nem a lakásodról?

- De igen.

- Te agyalágyult! Mért nem mentél le egy utcai fülkébe?

- Túl fontosnak találtam az ügyet, és itt amúgy sem történhet semmi baj.

Doris Bender megvető hangot hallatott, és lecsapta a kagylót. Egy pillanattal később Wickes is letette; Moraine a kapuhoz sétált, és füttyentett a néger fiúnak.

- Senki sem jött? - tudakolta.

A fiú a fejét rázta, Moraine pedig a markába nyomta az öt dollárt.

- Oké - mondta. - Úgy látszik, fuccsba ment az egész. De nem a maga hibája.

A fiú sugárzó képpel vigyorgott.

- Hálás köszönetem, uram - mondta.

Moraine kilépett a hajnali szürkületbe. A sarkon túl állt a kocsi-ja. Alton Rice letekerte az ablakot, és kihajolt.

- Sikerült valamit elérnie? - kérdezte.

- Még nem tudom biztosan - válaszolta Moraine.

13

Sam Moraine James C. Belton és Carlton C. Belton néven jelentette be magukat az olcsó kis szállodába.

- Egy nyugodt, kétágyas szobát szeretnénk a nagybátyámmal - kérte.

A portás levett egy kulcsot.

- Csak egy bőrönd van?

- Igen. És előre fizetünk.

A portás bólogatott, átvette a pénzt, és tenyerével egy csengőre ütött.

Megjelent a boy, fogta a kulcsot meg a bőröndöt, s a negyedik emeleten egy udvari szobába vezette őket. Megkönnyebbült sóhajjal tette le a földre a bőröndöt.

- Téglát tartanak benne, mi? - kérdezte.

- Aranyrudakat - tájékoztatta Moraine, és fél dollárt adott neki.

Miután a boy eltűnt, bezárta az ajtót, és egy székre mutatott.

- Üljön le - mondta Alton Rice-nak. - És lehetőleg ne zavarjon. Dolgom van.

Felrakta a bőröndöt az egyik ágyra, kinyitotta, és kisedett belőle mindent. Több mint egy óra hosszat tanulmányozta az iratokat, közben jegyzeteket készített. Aztán mindent visszarakott, csak négy, egy csomagba kötött jegyzetömböt vett szemügyre még egyszer hosszasan.

- Tudja, mi ez? - kérdezte Alton Rice-től.

- Csak gyanítom - mondta fáradtan az ősz hajú férfi. - Nem állt módomban alaposabban átvizsgálni az anyagot. Amit itt lát, mindezt a bőröndben volt, én meg fogtam és magammal vittem az egészet. Most már világosan tudom, micsoda rettenetes ostobaságot követtem el, de amikor meghallottam Natalie hangját...

- Még kiderülhet, hogy nem is követett el olyan rettenetes ostobaságot - dünnyögte Moraine, miközben mélyen elgondolkozva, szemét a padlóra szegezve járkált fel-alá a szobában. Hirtelen Rice felé fordult.

- Az örültség az volt, hogy este elment Dixonhoz! Ezt igazán tudhatta volna!

- Maga téved - ellenkezett nyugodtan Rice. - Ez volt az egyetlen lépés, amit tehettem.

- Mért? - kérdezte Moraine.

Alton Rice változatlan nyugalommal folytatta:

- Mert nekem most már minden mindegy. Értse meg végre világosan a helyzetemet. Öregember vagyok, vagyonom nincsen. Még a kenyérrevalómat sem tudom megkeresni, legfeljebb, ha felvesznek valahová könyvelőnek. De hát súlyos priuszom van, utóvégre sikkasztásért csuktak börtönbe. Vagyis semmi kilátásom, hogy állást szerezzek, azt pedig nem akarom, hogy Natalie tartson el. Épp elég gondja van neki nélkülül is. Az én életem kész, bevégeztetett!

Moraine komoran figyelte.

- Más szóval öngyilkosságot akar elkövetni?

- Igen - vágta rá Alton Rice -, de úgy, hogy Natalie soha ne tudhassa meg. Higgye csak, hogy véletlen szerencsétlenség ért. De előzőleg gondoskodni akarok arról, hogy visszanyerje a társadalmi pozícióját.

- És mi van a kormányzóval? - tudakolta Moraine. - Nem nyújtott be hozzá fellebbezést?

Alton Rice minden keserűség nélkül felelt a kérdésre:

- Nálunk minden közhivatalt politikusok töltenek be. Az állásokat ők osztogatják szét egymás közt. Engem azért ítélték el, mert

politikai okokból el akartak tenni láb alól. Még az ügyvédem, aki zsebre vágta a pénzemet, aki esküdözött, hogy kiverekszi az igazamat, még ő is tartotta magát az utasításaikhoz. Három hónappal azután, hogy engem leültettek, megkapta a bírói kinevezését. És bíró még ma is.

Moraine megrázkódott, mint aki valami fizikai tehertől próbál megszabadulni.

- Megígérne nekem valamit? - kérdezte.

- Mit?

- Amennyiben beidézik és kihallgatják, nagyon kérem, ne álljon elő rögtön a vallomásával. Várjon, míg jelt adok erre magának.

- Csak akkor ígérem meg, ha maga is szavát adja, hogy nem késik el vele. Vagyis nem akkor értesít, amikor már közismertté vált Natalie szerepe.

- Döntsük el ezt akkor, ha ilyesmire kerülne sor - felelte kitérően Moraine.

- Akkor viszont inkább ne tegyünk egymásnak ígéreteket.

- Megfogadna legalább annyit, hogy lehetőleg kerüli a rendőrséget, a szállodában marad, és a szobájában étkezik?

- Mért, maga hová megy?

- Volna néhány elintéznivalóm - magyarázta Moraine. - Rendkívül fontos ütőkártya került a kezembe, de még nem tudom, hogyan játszhatnám ki.

- Mihelyt felhasználja ezeket a dokumentumokat, vagy akár csak utal arra, hogy a birtokába jutottak, kapcsolatba hozza magát Pete Dixon meggyilkolásával - boncolgatta Rice. - S ezzel egyszermind Natalie-t is magával rántja. Én viszont abban a pillanatban vallomást teszek, és utána végzek magammal. Szeretném, ha ezt világosan megértené.

- Ha itt marad, beletelik némi időbe, míg a rendőrség felfedezi - jegyezte meg Moraine, miközben becsukta a bőröndöt. - Ha cseng a telefon, vegye fel, mert lehet, hogy felhívom. Most feküdjön le és aludjon.

- Vigyázni fog Natalie-re?

- Igen - nyugtatta meg Moraine.

A bőrönddel a kezében a felvonóhoz ment.

- Taxit - vetette oda a boynak, aki átvette tőle a bőröndöt, amikor beszállt a liftbe.

- A főpályaudvarra - utasította a taxisofőrt. De amikor a kocsi elindult, megkopogtatta a sofőr vállát, és újra megszólalt: - Mászt gondoltam. Vigyen a Központi Csomagmegőrzőhöz.

Amikor odaért, beadta a bőröndöt a csomagmegőrzőbe. A róla kapott cédulát felbélyegzett borítékba tette, amelyen a következő címzés állt: „James Charles Fittmore, City, Főposta, poste restante”, és bedobta egy levélszekrénybe.

Időközben reggel lett. Moraine taxiba ült, és a szaunába vitette magát.

14

Natalie Rice hamuszürke volt a kimerültségtől. Várakozva pillantott fel, amikor Sam Moraine végre belépett az ajtón, s a lányra vigyorogva a szekrénybe akasztotta kabátját, kalapját.

- Hol van az apám? - kérdezte.

- Elbújtattam. Okosabb, ha még maga sem tudja, hová.

- Tudott intézni valamit? - tudakolta halkán Natalie.

- Mindent, ami lehetséges, amíg Dixon holttestét meg nem találják. Mennyi pénz van a folyószámlámon?

- Valamivel több, mint négyezer dollár.

- Felveszem az egészet. Kérem, állítson ki készpénzcsekket a teljes összegre.

- Egyetlen centet sem akar a bankban hagyni? Miért?

- Mert el akarok illanni az igazságszolgáltatás elől.

- Sam! - sikoltott fella lány. - Mr. Moraine... ezt nem teheti meg!

- Pedig én tüneményes ötletnek tartom - vigyorgott Moraine. - Ez kecsegtet az elképzelhető legtöbb sikerrel.

- Valóban meg akar szökni?

- Legalábbis ezt a benyomást szeretném kelteni.

Natalie elővett egy csekket az íróasztalfiókból, kitöltötte, és átnyújtotta aláírásra.

Moraine ráfirkantotta a nevét, és biztatóan megveregette a lány vállát.

- Ne aggódjon, kislány - mondta.

Natalie Moraine karjába kapaszkodott, mintha támaszt keresett volna.

- Mondja - könyörgött -, maga hisz az apámnak?

- Mért ne hinnék?

- Mert az apám végsőkéig elszánt ember - motyogta halkán Natalie. - Odáig jutott, hogy azt hiszi, nem ér semmit az élete. Már csak a nevét szeretné tisztára mosni, hogy rám ne nehezedjen semmilyen teher. És nem veszi észre, hogy engem már egy csöppet sem terhel a múlt, hogy már réges-rég átverekedtem magam a nehezén.

Moraine hallgatott.

- Ezért ment el Pete Dixonhoz - folytatta a lány. - Ha valaki, én pontosan tudom, Mr. Moraine, hogy az apám nem rettent volna vissza semmitől. Tudta, hogy az ő szempontjából szükséges bizonyítékok Dixon birtokában vannak, és ha úgy gondolta, hogy Dixon a bőröndben tartotta őket, szerintem bármire képes volt, hogy hozzánk juthasson.

- Azt hiszi, hogy édesapja akár Dixon meggyilkolására is képes volt?

- Igen - jelentette ki Natalie. - Kivált, mert arra a következtetésre jutott, hogy az az ember igazságtalanul bánt velem, s ő ezt az

igazságtalanságot csak úgy tudja megtorolni, ha megöli. Ezért is iparkodtam annyira segíteni magának ebben az ügyben. Ezért sóvárogtam úgy, hogy kiderítsünk valami aljasságot Dixonról. Ezért voltam hajlandó vállalni minden feltételt, és a kellemetlenségeket is, amelyekben maga nem találta a logikát.

- És maga csakugyan azt hiszi, hogy a tulajdon édesapja képes lenne egy gyilkos lányává alacsonyítani magát?

- Előre megfontolt szándékkal soha, de hát apám világéletében hazárdjátékos volt. És eltökélte magát, hogy semmitől sem riad vissza, csak fény derüljön az igazságra. Ha apám ultimátumot adott Dixonnak, akármi megtörténhetett; bár, ha valóban ő gyilkolta meg, szerintem csak önvédelemből tette. A lehetőség viszont tagadhatatlanul fennáll.

- Hm - dűnnyögte Moraine -, ilyesfajta elmélkedésekkel most nem megyünk semmire. Maga is próbáljon meg minél kevesebbet morfondírozni ezen. Beváltom a csekket, és...

Félbeszakította magát, mert az utcáról felcsattant a rikkanások kiabálása: - Meggyilkoltak egy politikust!

Natalie a torkához kapott. Aztán mély lélegzetet vett, és rámosolygott főnökére.

- Ne féljen, megállom a helyem! - mondta.

- Ne idegeskedjen, fegyelmezze magát - intette Moraine. - Nemsokára beállít a rendőrség. Ne válaszoljon a kérdésekre. Vona-kodjon bármit is elárulni a dolgaimról, mielőtt tőlem utasítást kapna, és mondja, hogy tegnap este üzleti ügyeket intézett számomra.

Félretolta a széket, szorosán a lány mellé lépett, és a vállára tette a kezét.

- Ígérje meg nekem, hogy vigyázni fog magára - könyörgött Natalie. - Ne kockáztasson semmit az apám miatt vagy az én kedvemért.

Moraine nevetve hátba veregette.

- Ne felejtse el, hogy jómagam is nyakig ülök a kulimászban. Most megyek.

Alig tette be az ajtót, csörögni kezdett a telefon.

Moraine először a bankba sietett, ahol megszüntette a folyószámláját, s a pénztáros hökkent kérdezősködésére ügyet sem vetve, zsebébe gyömöszölte az ötveneseket meg a százásokat, majd miután távozott a bankból, bement egy eszpresszóba, és felhívta Phil Duncan hivatalát.

- Beszélhetnék Phillel? - kérdezte a titkárnőtől, aki felvette a kagylót.

- Ki keresi?

- Sam Moraine.

Moraine hallotta a titkárnő meglepett kis sikkantását, s egy másodperccel később Phil Duncan hangja szólalt meg a telefonban.

- Phil, beszélni szeretnék magával - mondta Moraine.

- Hol van most. Sam?

- Egy presszóban.

- Már próbáltam hívni az irodáját. olvasta, hogy Pete Dixont meggyilkolták?

- Nagy ég! - szörnyülködött Moraine. - Ismerik már a részleteket is, Phil?

- Az újságok meglehetősen aprólékos beszámolókat közölnek - mondta vontatott hangon Duncan. - Éppen erről szeretnék beszélni magával.

- Mint említettem, én is magával, de csak olyan helyen, ahol senki nem zavar.

- Nem jönne fel a hivatalomba, Sam?

- Inkább nem. Javaslok magának valamit. Odafurikázok a hivatalához, és a sarkon megvárom. Jöjjön le öt perc múlva, és majd az autóban beszélgetünk.

- Oké - vágta rá Duncan. - Öt perc múlva ott leszek.

Sam Moraine beült a kocsijába. Szeme tiszta volt, arcán nyoma sem látszott az álmatlan éjszakának. A szauna, a borotválkozás meg

az arcmasszázs megtették a magukét. Épp akkor kanyarodott a sarokhoz, amikor Phil Duncan kilépett az épület kapuján.

- Mért nem jön fel a hivatalomba, Sam? - kérdezte, miközben Moraine kinyitotta neki a kocsiját.

- Különbő okokból - közölte Moraine. - Most keringélünk egy kicsit, és közben cseveghetünk.

- Volna néhány kérdésem magához, Sam. Tudta, hogy Dixon meghalt? Tudott egyáltalán valamit a haláláról?

- Csak amennyit magától hallottam telefonon. Még nem olvastam a lapokat.

- Ez nem válasz a kérdésekre - mondta Duncan. - Ma hajnalban roppant felelősséget vállaltam magamra, amikor elfogadtam a szavát, hogy a Maplehurst Streeten tett látogatása nincs kapcsolatban Ann Hartwell halálával. Most az újabb fejlemények után Barney Morden eszeveszettül megdühödött rám. Azt mondja, engedélyeznem kellett volna, hogy ő hallgassa ki magát.

- Barney az alárendeltje, nem? - jegyezte meg közönyösen Moraine. - Mért nem hajítja ki, ha pimaszkodik?

- Gyakorlatilag az alárendeltem - mondta halkán Duncan -, de maga elfelejti, hogy közelednek a választások. És tökéletesen mindegy, hogy a választók mint vélekednek a jelölt képességeiről, nincs az az ügyész, akinek volna némi esélye tisztséghez jutni, ha nem áll mögötte valamelyik nagy párt. A helyzetet maga is ismeri. Itt Thorne a barátom.

- Azt akarja mondani, nemde, hogy úgy tesz, mintha a barátja lenne?

- Erről most ne beszéljünk - felelte türelmesen Duncan. - Tény, ami tény, Thorne támogatása nélkül a legcsekélyebb esélyem sincs, hogy megválasszanak. Attól félek, hogy Morden elrohant Thornehoz, és Thorne ellenem fordul.

- Úgy érti, hogy valaki mást fog javasolni a tisztségére?

- Legalábbis éreztette, hogy ilyesmire készül, hacsak nem vezetem megfelelően a nyomozást.

- Milyen tekintetben?

- Úgy rémlik, magával meg a titkárnőjével kapcsolatban - sóhajtott Duncan. - Látja, Sam, én nem köntörfalazok. Talán hibát követek el, de kiterítem a kártyáimat, abban a reményben, hogy maga is ezt teszi. Tudom, hogy maga senkit sem volna képes megölni. Nem olyan fából faragták. De valahogy úgy érzem, mintha fedezni akarna valakit.

- Kit? - kérdezte Moraine.

- Azt még nem tudom - mondta Duncan -, de nehogy azt képzelje, Sam, hogy nem tudnám megállapítani.

- Miután maga már kiöntötte a lelkét, hagyjon most engem is szóhoz jutni - kezdte Moraine. - Emlékszik még, ugye, a „Szép Otthon” építkezési vállalatnál történt eseményekre. Néhány embert le kellett volna sittelni, de még bíróság elé sem kerültek. Mért nem?

- Természetesen ez is azok közé az esetek közé tartozik, amelyeket ellenfeleim a szememre vetnek - legyintett fáradtan Duncan. - Kérdéses egyébként, hogy elítélhették volna-e egyáltalán az illetőket, mert korántsem nyert megállapítást, hogy valóban törvényt sértést követtek-e el, vagy pedig csak szabálytalanságot. Kétségtelen viszont, hogy a bizonyítékok nyomtalanul eltűntek. Ez nyílt titok.

- És ha én most elmesélném magának, Phil, hogy az illetők jócskán több mint szabálytalanul jártak el? Hogy módszeresen fosztogatták a céget, és a pénzt szép csendben zsebre vágták? Továbbá tisztos összegeket fizettek, hogy a bizonyítékok eltűnjenek a maga hivatalából? Akkor mit szólna?

A kerületi ügyész tűnődve nézett rá.

- Azt mondanám, hogy amennyiben ezek a tények nyilvánosságra kerülnek, befellegzett a karrieremnek.

- És ha azt mesélném, hogy tisztelt barátja, Carl Thorne ötvenezer dollárt sajtolt ki magának az útépítkezési szerződésekből?

- Egy szavát sem hinném el.

- És hogy a vesztegetési pénzek útját bizonyíthatóan nyomon lehet követni a maga hivataláig?

Duncan hitetlenkedve nézett rá.

- Elvesztette az eszét! Hogy érti, hogy az „én hivatalomig”?

- Olyan emberekig, akik beosztottjai magának.

- És akiket ezzel a magatartásukban is befolyásoltak?

- Természetesen. És akik egyben a maga viselkedését is befolyásolták. Maga túlságosan könnyen hívó, és rossz tanácsoknak engedett.

- Ez azt jelentené - mondta vontatottan Duncan -, hogy tönkretett ember vagyok. De ez az egész csak afféle badarság. Maga meg azért bolondozik itt, hogy elterelje a figyelmemet, Sam.

- Nem badarság - jelentette ki kurtán Moraine. - És nem árt, ha maga is tisztában van mindezzel. Előbb-utóbb úgyis kiderül. Én nem Dixonról óhajtok társalogni, Phil, magáról akarok beszélni. A barátja vagyok, szeretnék kiutat találni magának. Maga oly hamar kapható arra, hogy engem meggyanúsítson, ugyan miért nem ilyen kételkedő a többi barátjával szemben is? Phil, becsületesemre mondom, magát kihasználják.

Duncan szemlátomást teljesen összeroskadt. Arca beesett, és szinte eltorzult a gyötrelemtől. Moraine a térdére tette a kezét.

- Kegyetlenül tártam maga elé a dolgot, Phil, de ez a valóság. Mégis, bízson bennem. Azt hiszem, tudok olyan helyzetet teremteni, hogy felmentsék magát.

- Nem, ezúttal nem - mondta keserűen Duncan. - A jelenlegi esküdtszéknél legalábbis semmiképpen.

- Mért, mi a baj vele?

- Csupa olyan emberrel van teli, akik ellenzékben állnak az uralmon levő párttal. Politikai baklövés volt engedni, hogy egyáltalán felszínre kerüljenek, voltaképpen nem is tudja senki, hogyan történhetett. És most az a szóbeszéd járja, hogy valamilyen politikai bombát készülnek felrobbantani. Egyébként abban fő a fejük,

hogy reformpártot alakítanak, és nagyarányú tisztogatásokat rendeznek.

- Azt hiszem - jegyezte meg elgondolkozva Moraine -, én tudom, hogy az a bizonyos bomba hol található pillanatnyilag. És az esküdtszéknél egyénileg is ellenszenveznek magával?

- Driver, az elnök, John Fairfield barátja, aki nekem politikai ellenlábasom. Fairfield egyébként Thorne egyik legelkeseredettebb ellensége.

- És ha maga most hátat fordítana Thorne-nak meg a pártjának, Fairfield akkor is támadná?

- Akár igen, akár nem, egyre megy. Carl Thorne támogatása nélkül még utcaseprőnek sem választanak meg.

Moraine megállította a kocsit, és az órájára nézett.

- Erről majd máskor beszélgetünk tovább - mondta. - Nagyon szeretném megtudni, Phil, milyen újabb híreket kaptak Dixon meggyilkolásáról. Nem hívhatná fel az irodáját vagy Barney Mordent?

Duncan fáradtan sóhajtott, bólintott, kiszállt a kocsiból, és elvánszorgott. Tíz perc múlva visszajött, és vizsga szemmel méregette Moraine-t.

- Sam - szólalt meg -, hová ment maga tegnap este az irodájából?

- Találkoznom kellett valakivel. Nem Ann Hartwell-lel, ha erre céloz.

- Nem. De talán Natalie Rice-szal. Valami elintéznivalót bízott rá. Mit?

- Egy üzleti ügyet.

- Hol?

Moraine mosolyogva csóválta a fejét.

- Atyaisten, Phil, hát nincs az a gyilkosság, amit ne akarna rám vagy a tit-kárnőmre kenni?

- Félre a tréfával, Sam - mondta színtelenül Duncan. - Ez nem vicc!

- Mikor gyilkolták meg Dixont? - kérdezte Moraine.

- Tegnap este, körülbelül tíz óra negyvenkor.

- Akkor én aligha jövök számításba - felelte megfontoltan Moraine. - Véleményem szerint ennél később távoztam az irodámból.

- Igen, de mi a helyzet a titkárnőjével?

- Kérdezzék meg talán tőle - jegyezte meg Moraine. - Egyébként hogy tudták ilyen pontosan megállapítani az időt?

- Egy gyertya révén.

- Egy gyertya révén? Hogyhogy? - ámuldozott Moraine.

- Tegnap este viharos szél fújt, csak ma reggelre ült el. Dixon háza előtt letört egy vastag faágat, az pedig kárt okozott a villanyvezetékben. Kénytelenek voltak gyertyákat gyújtani. Mivel két villanyóra is megállt, szerencsére másodpercnyi pontossággal tudjuk, hánykor kezdődött az áramszünet. Ezt követően alig három percen belül az inas gyertyákat gyújtott. Dixon, amikor megölték, nekizuhant egy ablaknak a ház északi oldalán. A betört üvegen akadálytalanul besüvített a szél, és azonnal elfújta a gyertyát. Az egyenletesen lefolyt viasz alapján feltételezhető, hogy a gyertya mindaddig egy teljesen huzatmentes szobában égett. A behatoló szél az első pillanatban eloltotta. Azt már gyerekjáték kideríteni, hogy mennyi ideig égett.

Moraine bólogatott.

- Okos elgondolás.

- Ezenkívül Ann Hartwellt illetően is sikerült valamivel többet megtudnunk - folytatta Duncan. - Dixon házának oldalbejárata előtt végeztek vele. Ann egy kis barna kalapot viselt, de azt nem a holttest mellett találtuk meg. Egy bokor alá esett. Vértókok vannak rajta, és az oldalbejárat előtt a földön bizonyos nyomok arra vallanak, hogy Annt ott verték agyon. Dixon halálának időpontját egyébként még pontosabban is megmondhatom: tíz óra negyvenhét perckor történt

- Miből gondolják ezt?

- Senki nem hallotta a lövéseket, pedig 38-as kaliberű pisztolyból származtak. A menetrend szerint tíz óra negyvenhétkor egy vonat halad el a ház mellett. A sínpár közvetlenül Dixon kertje mögött vezet el. Csak ezzel magyarázható, hogy miért nem hallott senki semmit.

- Doris Bender hol volt tulajdonképpen ebben az időpontban? - érdeklődött Moraine.

- Fogalmunk sincs.

- Nem ártana kideríteni. És Wickes?

- Alibije van. Összeköttetésben állt a rendőrséggel. Nyilván bepörgött az izgalomtól, mikor Doris Bender lakásán egy lelket sem talált.

- Arra tehát nem is gondolnak, hogy Ann Hartwellt esetleg a tíz óra negyvenhetes vonatból dobták ki?

- Elképzelhető, de erősen kétlem. Annyi biztos, hogy az ő gyilkosa végzett Dixonnal is. A ház előtt megleste Annt, és agyonütötte. Aztán bement, és lelőtte Dixont.

Moraine összeráncolta a homlokát.

- Biztos az időpontokban, Phil?

- Egyértelműen. De most én szeretnék megtudni valamit. Hol volt Natalie Rice, amikor Pete Dixon háza mellett elhaladt a vonat?

Sam Moraine szemrehányó tekintetet vetett Duncanra.

- Phil! - kiáltott felléméltatlankodva. - Csak nem arra céloz, hogy Natalie Rice-nak köze lehet a gyilkossághoz?

Duncan bágyadtan legyintett.

- Túlságosan is sokat pókereztem magával, Sam, hogy tudjam már, mikor blöfföl. Rendszerint olyankor szokta védekezésbe kényseríteni a többieket.

Moraine nevetett.

- Miből is az az erkölcsi tanulság származik, hogy sose pókezz államügyésszel, ha később gyilkosságot óhajtasz elkövetni.

- Az erkölcsi tanulság az - vágott vissza Duncan -, hogy még mindig nem válaszolt a kérdésekre.

- Rendben van, de akkor engedje meg, hogy én tegyek fel néhány kérdést. Hol tartózkodott Doris Bender, amikor tovahaladt az a vonat?

- Nem tudom - felelte őszintén Duncan. - De ez még korántsem magyarázza meg, hogy merre járt Natalie Rice.

- És hol volt dr. Hartwell?

- Efelől nincs semmi kétség. Barney Morden hallgatta ki éppen.

- De nem a vonat elhaladásának időpontjában.

- Na, jó, hát két perccel később. És ha maga két perc alatt eljut a Maplehurst Streetről az irodájáig, akkor varázsló.

- És hol tartózkodott Tommy Wickes, Doris Bender kispajtása?

Duncan szemében felvillant az érdeklődés szikrája.

- Vegyük csak sorra - töprengett hangosan. - Wickes este nyolckor csengetett be Doris Bender lakásába. Senkit sem talált otthon. Meglehetősen nagy cirkusz közepette behatolt, aztán felhívta Barney Mordent. Állítólag attól félt, hogy valami baj történt. A látogatásban ugyanis előre megállapodtak Doris Benderrel.

- Nem találja módfelel szokatlannak, hogy egy férfi az ügyészség nyomozójához forduljon, ha felültette egy lány?

- Lehet. De a helyzet is szokatlan volt. Wickes kijelentette, hogy rettentően aggódik a két nőért, mert dr. Hartwell egyszer már kereste őket, és fegyver volt nála.

- Ez tény? - kérdezte Moraine.

- Igen, Barney utánanyomozott és megerősítette.

- Hartwell Carl Thorne-nal is beszélt?

- Igen. Még ott érte Doris lakásán. Ann nem akart találkozni a férjével, s ezért Doris rávette Thorne-t, beszéljen Hartwell-lel. Thorne megeresztett egy atyai prédikációt, és azt tanácsolta neki,

hogy menjen szépen haza, csillapodjon le, aztán, ha akarja, adja be a válópert, de ne verje nagydobra városszerte a problémáit.

- Én pedig feltételezem - jegyezte meg Moraine -, hogy Hartwell tegnap esti látogatását is Thorne-nak köszönhetem.

- Mért?

- Mert nyilván Thorne állította Hartwellnek, hogy én a felesége szeretője vagyok.

- Az is lehet. De most Wickesről beszélünk - mondta Duncan. - Wickes tehát kapcsolatba lépett Mordennal, aki bizalmatlankodott. Utánanézett a dolognak. Úgy festett, hogy a lakásból mindenki elpárolgott, mégpedig igencsak sebtében. Wickes úgy vélte, hogy ez biztos csak a látszat. Azt remélte, hogy talál valahol valami útmutatást, és rögtön el is indult felkutatni a nőket. Nem tudom pontosan, hol töltötte a közbeeső időt, annál jobban viszont, hogy hol volt, amikor a gyilkosságot elkövették.

- Ugyan hol?

- A maga irodájában. Néhány perccel a maga távozása után érkezett, valamicskével a riadóautó előtt, amely elszállította dr. Hartwellt. Ez pedig tizenegy óra körül történt.

- Wickes tizenkét-tizenhárom perc alatt odaérkezhetett a Maplehurst Streetről - számítgatta Moraine.

- Korántsem, ha közben még két gyilkosságot is elkövetett.

- Ha már ilyen szépen sorra veszünk mindenkit, hol volt Carl Thorne? - firtatta Moraine.

- Nem tudom. Carl Barneyval állt összeköttetésben, az egyik telefonhívás, amelyet a maga irodájába kapcsoltak, tőle eredt. A kérdéses időpontban otthon tartózkodott.

- Úgy érti, azt mondta, hogy otthon van?

- Természetesen. De ezekkel a látogatásokkal maga csak a kérdésemet akarja megkerülni, Sam. Ezért még egyszer felteszem: hol volt Natalie Rice tegnap este tíz óra negyvenhét perckor?

Moraine elindította a kocsit.

- Most visszaviszem a hivatalába, Phil - jelentette ki.

- És nem felel a kérdésekre?

- Nem, Phil. Ellenben mondok magának valami mást. Szakítson meg minden kapcsolatot Thorne-nal, mégpedig amilyen gyorsan csak lehet.

- Mért?

- Mert ennél becsületesebb, ennél nyomatékosabb tanácsot nem adhatok.

- Eszerint mondjak le a politikai karrieremről?

- Felőlem csináljon, amit akar, de mindenképpen szakítson Thorne-nal, és ne bízson meg Barney Mordenban. Ő meg Thorne összeszűri a levelet maga ellen. Barney barátságot színlel maga iránt, de mihelyt a legcsekélyebb lehetősége nyílik, hátra fogja döfni. Gondoljon csak arra, hogy fordult ellenem abban a minutában, amikor ezt a saját szempontjából előnyösnek vélte.

- Barney roppan ügybuzgó, talán kissé túlzottan is - mentegette Duncan.

- Barney csaló gazember - válaszolta Moraine -, és Carl Thorne úgyszintén.

- Nem indokolhatná meg ezt valamivel alaposabban?

- Nem tehetem, Phil. Gondolkozzon el a dolgon, de kivált a Dixon-eseten. Ne bízsa rá magát túlságosan a Morden szállította bizonyítékokra. És engedje meg, hogy még egy tanácsot adjak.

- Éspedig?

Moraine megállt Duncan hivatala előtt.

- Vizsgálja ki nagyon tüzetesen a gyilkosság időpontját. Végezze el még egyszer, személyesen is a gyertyapróbát.

- Minek? Mért olyan fontos az időpont?

- Mert Barney Morden csúnyán becsapja magát, akár hiszi, akár nem - közölte Moraine. - Thorne-nal karöltve. Az aktákat Morden lopta el a hivatalából, az ügy pénzügyi részét pedig Thorne intézte el. És ha a gyilkosságot mégsem akkor követték el, ahogy

maga véli, ellenőriztesse, hol tartózkodott Morden a valódi időpontban.

- Hová a fenébe akar kilyukadni? - robbant ki felindultan Duncan. - Az isten szerelmére, Sam! Mégsem dobálhatja meg sárral a legjobb barátaimat, egyszerűen csak azért, mert a titkárnője történetesen gyilkosságba keveredett!

- Megfordult már valaha is az agyában - tudakolta Moraine -, hogy Dixon esetleg összegyűjtött bizonyos anyagot, ami módfelett kínos lehet Thorne szempontjából? És hogy ezeket a bizonyítékokat talán éppen a mai napon akarták benyújtani az ügyészséghez? Továbbá, hogy amennyiben ez bekövetkezett volna, Thorne vád alá kerül? Ha indítékot keres, mérlegelje egyszer ezt a lehetőséget is.

Moraine átnyúlt Duncan lába fölé, és kitárta neki a kocsiját. Phil Duncan kábultan kiszállt, és úgy meredt Moraine-ra, mint akit fejbe vertek.

Moraine indított.

- No, viszlát! - szólt vissza.

15

Sam Moraine gyorsan megkerülte a háztömböt, aztán visszatért majdnem ugyanoda, aholla kerületi ügyészt kitette. Leállította a motort, rágyújtott és várakozott.

Kisvártatva meglátta, hogy a hivatalnak fenntartott parkolóba egy autó kanyarodik be.

A volánnál Barney Morden ült, mellette Carl Thorne. Mindketjük arca komor feszültséget tükrözött.

Moraine kidobta az úttestre a csikket, elindult, és épp a második sebességfokozatba váltott, amikor elhaladt Morden kocsija előtt. Belenézett a visszapillantó tükörbe, aztán teljes erővel a fékpedálra lépett, mintha valami akadályt kellett volna kikerülnie. A kerekek gyötrelmesen felcsikordultak. Moraine elrántotta a kor-

mányt, úgyhogy a hűtő csaknem a szomszédos autó ütközőjéhez csapódott, levette lábát a fékről, és gázt adott.

Tekintete ismét a visszapillantót kereste. Barney Morden kocsija épp akkor lótt ki a parkolóból.

Moraine növelte a sebességet, majd hirtelen elkanyarodott jobbra, és még jobban rátaposott a gázra. Már két utcasarkot hagyott el, amikor a háta mögött felbőgött a sziréna.

Továbbra is végsebességben hajszolta a kocsit. A sziréna nyüszítése fültépő vijjogássá fokozódott, amikor Morden nagy teljesítményű kocsija beérte oldalról, és a járdaszegély felé szorította az övét.

- Álljon meg, Sam! - üvöltötte Morden.

Moraine felpillantott, zavart ábrázatot vágott, levette lábát a gáztól, lassan fékezett és megállt. Morden valamicskével előtte parkolt le, hogy Moraine-nak ne legyen módja visszasorolni a forgalomba.

Morden kikászálódott a kocsiból. Kifeszített vállal, felszegett állal megkerülte Moraine autóját. Thorne a másik ajtón szállt ki, és hátulról közeledett. Épp akkor ért Moraine mellé, amikor Morden jobb kezét zsebre vágva, bal könyökével az ajtóra támaszkodott.

- Hová, hová ilyen sietősen? - kérdezte.

- Hello, Barney! Láttam az előbb, integettem is magának, de nyilván nem ismert meg.

- Ó, persze, látott - gúnyolódott Barney -, és eliszkolt, mint a villám.

Moraine sértődött arcot vágott.

- Figyeljen csak ide! - kezdte fenyegetően Morden. - A főnököt talán befűzte, de nem engem. Szeretnék megkérdezni magától egyet-mást.

- Hogy milyen sebességgel mentem? - tudakolta Moraine.

- Ne hantázzon itt! - mérgelődött Morden. - Tudja maga jól, mit akarok. Én tegnap este tíz óra negyvenhét perckor ott voltam a maga irodájában.

- Szent igaz, Barney. De még mennyire ott volt!

Morden összehúzta a szemét.

- Magát felhívta egy lány. A kagylót én emeltem fel, mint tán emlékszik.

- Rémlik, hogy maga felkapta a kagylót, mielőtt hozzányúlhatam volna egyáltalán - mondta Moraine.

- Felőlem kifejezheti magát, ahogy tetszik. Mindenesetre hallottam a lány hangját.

- Na és?

- Nagyon izgatott volt.

- Sok nő lesz izgatott, ha nekem telefonál, Barney. Ez csak annak a jele, hogy nyilván van bennem valami.

Morden még közelebb nyomakodott a kocsijához. Bal mutatóujjával Moraine mellébe bökött.

- Mellőzze ezúttal a bárgyú megjegyzéseit - figyelmeztette. - Most nem pókerezünk. Itt gyilkosságról van szó!

- Gyilkosságról! - visszhangozta Moraine.

- Tudja maga, pajtikám, miről beszélek. Épp elég közel ültem a telefonhoz, hogy halljam, mit mondott a lány. Azt követelte, hogy maga rögtön szaladjon hozzá. Maga letette a kagylót, aztán ásítózni kezdett, és megjátszotta, hogy haza akar menni. A főnök talán bevette a maszlagot, de én nem.

- Aha! - hümmögte Moraine. - Maga tehát hallotta, amint egy nő megkért, hogy menjek el hozzá, és ebből arra következtet, hogy én csakugyan el is mentem a nőhöz. Okos fiú maga, Barney. Szédítően okos.

Carl Thorne közelebb lépett hozzájuk.

- Az Isten áldja meg, Barney - mondta - vigyük el inkább valahová, ahol komolyan tárgyalhatunk vele.

Morden még habozott.

- Sam, hagyja végre abba a hülyéskedést, és viselkedjen tisztességesen. Hova ment tegnap az irodájából?

Moraine töprenkedve ráncolta össze a homlokát.

- Ha megfeszülök sem emlékszem rá pillanatnyilag, Barney. Később talán majd eszembe jut.

Morden Thorne-ra nézett. Thorne igent intett. Morden felrántotta a kocsiját.

- Szálljon ki!

- Mi baja?

- Kifelé!

Moraine kiugrott, Morden sebesen végigtapogatta.

- Hol a pisztoly, amit a főnöktől kapott?

- Ja, a pisztoly. Gőzöm sincs, Barney. Alighanem otthon, a lakásomon. Csak akkor az egyszer vittem magammal, amikor a váltásdíjat szállítottam le, aztán elraktam valahová.

- Mondani bármit lehet. 38-as kaliberű volt, ugye?

- Igen.

- És azt tudja-e, hogy Pete Dixont is ilyen jószággal durrantották le?

- Mesélték már, hogy meghalt - bólogatott Moraine. - Rémes, mi?

Morden megragadta Moraine karját, és a saját autójához cibálta.

- Beszállni!

- Van letartóztatási parancsa? - érdeklődött Moraine.

- Fölösleges. Csak őrizetbe veszem.

Belökte Moraine-t a kocsiba; Carl Thorne beugrott mellé, és becsapta az ajtót. Morden a kormányhoz ült és indított.

- Fogdába visznek? - kérdezte közönyösen Moraine.

- Fene jól eltalálta - vágta rá Morden. - Már tegnap este se bántam volna, ha megtehetem.

- Ilyen körülmények között - jelentette ki Moraine - ne számítsanak részemről előzékeny közreműködésre.

- Eszem ágában sincs számítani ilyesmire.

Moraine szótlanul hátradőlt.

Morden megkerülte a háztömböt, aztán élesen balra kanyarodott és dudált. Kinyílt egy kapu, a kocsí begurult egy földalatti garázsba, amelynek bejáratánál rendőr ült.

Barney Morden megállt, intett a rendőrnek, és utasította Moraine-t:

- Szálljon ki!

Moraine engedelmeskedett a parancsnak. A rendőr kinyitott egy vasajtót, Morden betaszigálta Moraine-t a hosszú, betonpadlós előtérbe. Az íróasztalnál ülő tisztviselő feléjük fordult.

- Még nem kel felvenni az adatokat, csak kihallgatásra hoztuk - vetette oda Morden.

Végigmentek egy folyosón, majd Morden megállt egy ajtó előtt, amelyen tábla függött: „Bűnügyi rendőrség - Gyilkossági Csoport.”

Morden benyitott, a küszöbről néhány halk utasítást adott az egyik benn ülő embernek, aztán bevezette Moraine-t egy rácsos ablakú helyiségbe, ahol mindössze egy ütött-kopott íróasztal, néhány rozoga szék, egy polc meg egy köpöcsésze állt.

- Üljön le, Sam - mondta Morden.

Moraine leült.

- Hová ment tegnap este, miután az irodájából távozott?

Sam körülnézett.

- Igazán takaros kis szobája van itt, Barney - mondta.

- Hol tartózkodott tegnap este tizenegykor?

- Szeretném felhívni az ügyvédemet - felelte Moraine.

Morden képe paprikavörös lett. Thorne előrehajolt, és Morden fülébe pusmogott valamit, de az a fejét rázta.

- Csak ha már megbizonyosodtunk róla. Nem engedhetünk meg magunknak mulasztásokat. - Néhány másodpercig Moraine-ra meredt. - Jól van, öcsi, akkor most várunk egy kicsit.

- Mire? - érdeklődött Moraine.

- Majd meglátja.

Morden előkotort egy szivart, és nagy körülményesen rágyújtott. Moraine kivett a tárcájából egy cigarettát, s egy pillanattal később ugyanezt tette Thorne is. Némán füstöltek mind a hárman.

- Kártyát persze nem tart itt, mi? - kérdezte Moraine.

Morden nem válaszolt.

Több mint negyedóra telt el így. Moraine elnyomta a csikket, és Mordenhoz fordult.

- Ha azt hiszi, Barney, hogy ezzel a várakozással sikerül kiborítania, téved.

Morden hallgatott. Thorne ismét odahajolt hozzá, és súgott valamit. Morden bólintott.

Kinyílt az ajtó.

- Minden oké, Barney! - szólt be egy férfi.

Morden felállt.

- Jöjjön velem, Sam - szólalt meg.

Moraine követte. Végigmentek egy folyosón, és beléptek egy terembe, amelynek egyik végét valami megvilágított színpadféleség foglalta el. A terem felé nyíló oldalát könnyű gézzelfüggönyözték be, amelyre erős fényszórókat irányítottak. A terem másik felében sötét volt. Egy tisztviselő nyitott be az ajtón.

- Sorolják be - mondta Barney, és fejével Moraine felé intett.

A tisztviselő megfogta Moraine karját.

- Jöjjön - mormolta.

Moraine kilépett az ajtón, s egy hosszú folyosón találta magát, amely a végén keresztfolyosóba torkollt. Ott is állt egy rendőr. Moraine kísérője odakiáltott neki: - Küldj át nyolcat-tízet, Bill.

A kereszteződésben álló rendőr bólintott és eltűnt.

Pár perc múlva csoszánó lépések hallatszottak.

Néhány hajlott hátú férfi jelent meg, libasorban. Koruk, természetük eltérő volt; akadt köztük jól és rosszabbul öltözött. Arcuk apatikus közönyt tükrözött.

Moraine kísérője kitárt egy ajtót, ahonnan vakítóan éles fény vetődött ki.

- Nyomás, fiúk! - mondta.

Az emberek besorjáltak az ajtón. Amikor már a negyedik is benn volt, Moraine-t is belökte közéjük kísérője. Moraine megtorpant.

- Hallja-e, ezt nem tehetik velem - jelentette ki.

- Márpedig megteesszük - felelte a férfi. - Megkap tőlünk minden lehetőséget. Menjen csak be. Ha van esze, végigcsinálja rendesen. Ha nem, a bőre bánja.

A tisztviselő teljesen személytelenül beszélt, s az érzelmeknek ez a tökéletes hiánya valahogy meggyőzően hatott. Moraine fellépett a bemutató emelvényre, a többiek utána csoszogtak.

- Minden rendben, Barney - kiáltott valaki.

Moraine a gézfátyolra meredt. A fény szinte arcul ütötte. A mögötte uralkodó sötétben jóformán még árnyalakokat sem tudott megkülönböztetni.

Barney Morden hangja csattant fel.

- Helyes! Hé, maga ott elöl, kezdje el! Mondja a következő szöveget: „A Sixth Avenue-Maplehurst Street kereszteződéséhez. Mégpedig teljes gázzal.” Közben forduljon arccal a lámpa felé.

A sor elején álló férfi unottan a fény felé fordult.

- A Sixth Avenue-Maplehurst Street kereszteződéséhez. Mégpedig teljes gázzal - darálta lélektelenül.

Következtek a többiek, egyik a másik után.

Sam Moraine figyelte a hanglejtésüket, és amikor ő került sorra, megpróbálta utánozni egykedvűségüket.

Amikor az utolsó is elmondta a mondókát, csend támadt.

- Kész - szólalt meg végül Barney Morden. - Ráismert közülük valakire?

A fátyol túlsó oldaláról izgatott férfihang hallatszott.

- Persze! Az ötödik volt, az a piros nyakkendő. Most persze nem úgy beszélt, mint a taxiban, de megismertem a hangját.

Hirtelen kivágódott egy ajtó.

- Na, fiúk, nyomás! - mondta egy férfi. - Sipirc kifelé!

A csoport megfordult. Amikor Sam Moraine az ajtóhoz ért, kísérelője megfogta a karját, és visszavezette a folyosóra. A teremből kilépett Barney Morden és Carl Thorne.

- Jöjjön - mondta Morden.

Moraine követte őket a szobába, ahol előzőleg várahoztak.

- Hallotta, ugye, mit mondott a taxisofőr - vetette oda Morden.

Moraine ásított.

- Tényleg a taxisofőr volt? - kérdezte. - Nem a maga embereinek egyike, hogy bemárhothassanak?

Morden elvörösödött dühében. Kezét ökölbe szorította, másodpercekig hallgatott, végül megszólalt.

- Én nem fosztom meg magát a lehetőségektől, Sam. Becsületesen játszom. A taxisofőr volt. És magát vitte a Maplehurst Streetre. Most pedig árulja el, miért?

Moraine körülnézett a szobában, és csalódott képet vágott.

- Úgy látszik, itt nincs telefon - jegyezte meg. - Szeretném felhívni az ügyvédemet.

Morden elvesztette a türelmét. Előrehajolt.

- Majd én megmondom magának, miért járt ott - tagolta. - Azért, mert a titkárnője, Natalie Rice felhívta, és arra kérte, menjen oda, amilyen gyorsan csak tud. Ott aztán kiderült, hogy a titkárnője agyonlőtte Pete Dixont. Mrs. Hartwell nyilván sejtette magával, hogy valami dolga van neki Dixonnál. Maga erre odaküldte Natalie Rice-t, hogy szimatoljon körül egy kicsit. Személyesen akart ugyan menni, éppen, amikor Duncan betoppant magához, de aztán megijedt, hogy elárulja magát, ezért Miss Rice vállalkozott a dologra. Elvitte a maga revolverét. Dixon durváskodni kezdett vele. Natalie Rice kétszer rálőtt, aztán telefonon segítségül hívta magát.

Morden elhallgatott, ziháló lélegzettel, mint aki futott. Moraine ásítózott.

- Hadd próbálkozzam meg én, Barney - szólalt meg Carl Thorne, és megfordította székét, hogy szembekerüljön Moraine-nal. Hangja nyugodtan, szinte lágyan csengett: - Figyeljen rám, Moraine - kezdte. - Köztünk nincsenek nézeteltérések. Itt egy gyilkosságról van szó, amelynek a körülményeit feltétlenül tisztázni kell. Magának semmi baja nem eshet, utóvégre valamennyien barátok vagyunk. Hogy abban a szobában pontosan mi történt, egyedül Natalie Rice és Pete Dixon tudják, senki más. Pete Dixon halott. Ha maga valamelyest megközelíthetőbben viselkedik, Natalie Rice nyugodtan előadhatja a sztoriját, és nincs ember a földön, aki megcáfolja. Dixon ocsmány pasas volt. Valószínűleg gyalázatosan viselkedett, talán még fojtogatta is Miss Rice-t, aki önvédelemből lelőtte. Ért engem?

Moraine türelmesen hallgatta Thorne-t.

- Aztán megérkezett maga - folytatta Thorne -, bement a szobába, hogy körülnézzen, miféle nyomok maradtak. Nem tudta, mit csináljon. Natalie idegrohamot kapott. Maga tisztán akarta látni a helyzetet, mielőtt bármire is elszánta volna magát. Talált egy kötegmányt. Lehet, hogy szanaszét heverték, lehet, hogy valami iratrendezőben voltak. Az okmányok anyagát Dixon a vádesküdtszék elé akarta tárni. A mai napon szándékozták beidézni tanúvallomásra, az anyagot pedig már hónapok óta gyűjtötte, magándetektívek segítségével. Jó néhány iratot tőlem lopott el, mert sikerült megvesztegetnie Ann Hartwellt. Birtokába jutottak Ann jegyzettömbjei,

sőt valószínűleg gépírásba tett másolataik is. És azonkívül tömérdek egyéb irat. Moraine, mi ezeket az okmányokat akarjuk és fogjuk is megszerezni. Maga eszes fickó, Moraine. Tudja, hogy Natalie Rice kutyaszorítóba került, de az is igaz, hogy a hatalmában tart valamennyiünket, ha az iratok csakugyan nála vannak. Megmondom magának, mi a szándékunk. Ha megszerzi nekünk az okmányokat, szép csendben elfelejtjük, hogy Natalie Rice meg maga megfordultak egyáltalán Dixon házában. A taxisofőrt elhallgattatjuk, a lapok meg csak törjék a fejüket a megfejthetetlen rejtélyen. Ha pedig mégis becsúszik valami hiba, és kiszagolják a maguk nyomát, a kerületi ügyész elfogadja Natalie Rice verzióját, és áldását adja rá, bárhogy hangzik is ez a verzió.

- Phil Duncanról beszél? - kérdezte Moraine.

Thorne elvörösödött.

- A kerületi ügyészeiről beszélek, lett legyen az bárki, akár most, akár a jövőben.

Moraine az órájára nézett.

- Nem használhatnám egy percre a telefonjukat?

- Kit akar felhívni?

- Az ügyvédemet - mondta Moraine.

Thorne felugrott, arca csak úgy lángolt.

- Maga azt a Rice lányt próbálja védelmezni. De ne képzelje, hogy mi tökkel-ütött hülyék vagyunk, és alvással töltöttük az időt. Maga voltaképpen a lány apját, Alton Rice-t fedezi, akit elbocsátottak a börtönből, és most elrejtőzködött valahol. Először a lánya lakására ment, és maga is járt ott, sőt elvitte onnan az öreget, s közben egy súlyos bőröndöt cipelt! No, próbálja csak letagadni!

Moraine megint ásított egy hatalmasat.

- Ne üvöltözzön ennyire, Thorne. Anélkül is jól értem magát.

- Csukják le ezt a nyavalyást - utasította. - Aztán állíttassa elő a Rice lányt, és dolgozza meg.

Morden bólintott, hátratolta a széket, és felállt.

Moraine harsányan elröhögte magát.

- Mit talál ezen olyan mulatságosnak? - dühöngött Morden.

- Csak elmélkedem - felelte Moraine. - Tegyük fel például, hogy a sztori, amit elmondtak, igaz, és maguk most dutyiba zárnak engem, hogy ezalatt átkutassák a lakásomat, a kocsimat és így tovább, holmi iratok után, és nem találnak semmit... És aztán a vád-esküdtszék értesül, hogy engem őrizetbe vettek mint gyanúsítottat, és megidéz... Milyen érdekes helyzet alakulna ki, ha ezt követően az okmányok valahogy mégiscsak az esküdtszék elé kerülnének...

Barney Morden arca megremegett. Mondani akart valamit, de aztán inkább csak az ajtót rántotta fel, és kiordított valamit a folyosóra:

- Frank, lakat alá a pasast! Senki nem beszélhet vele. Ne engedjétek telefonhoz. Ha érdeklődnének felőle, ne válaszoljatok. Utasításokat csak személyesen tőlem fogadtok el, senki mástól. Világos?

A rendőr bólintott.

- Kövessen! - szólította fel Moraine-t. Moraine utánament a folyosón egy íróasztalig, amelynél egy tisztviselő ült, és újságot olvasott. Mögötte páncélszek-rény terpeszkedett.

- Ürítse ki a zsebeit - mondta a rendőr.

Barney Morden vészjósló képpel Moraine mellé lépett.

Moraine az íróasztalra rakta zsebkendőjét, kulcsait, cigaretta-tárcáját, öngyújtóját, bicskáját meg az óráját.

- Motozza meg! - adta ki a parancsot Morden.

A rendőr átkutatta Moraine-t, és elképedten kiáltott fel, amikor belső zsebében kitapintotta a bankjegyköteget. Halk füttyentéssel húzta elő.

Morden közelebb lépett, kitépte a rendőr kezéből a pénzt, és számolni kezdte.

Szemrehányó pillantást vetett Moraine-ra.

- Egyszóval bebiztosította magát szökés esetére - jegyezte meg.

Moraine az íróasztal mögött ülő tisztviselőhöz fordult.

- Bocsásson meg, nem hívhatnám fel az ügyvédemet?

A tisztviselő kérdő arccal nézett Mordenra.

- Nem! Hogy a nyavalya törje ki! - szitkozódott Morden. - Vállalom a felelősséget a pasasért.

- És ki vállalja a felelősséget a pénzért? - tudakolta Moraine.

- Ne féljen, úgyis visszaadjuk.

Moraine az íróasztalnál ülő tisztviselőhöz fordult.

- Szeretnék nyugtát kapni róla.

A tisztviselő az egyik fiókból jókora papírzacskót vett elő, jegyzéket készített az átvett tárgyakról, aztán a zacskóba gyömöszölte, és lepecsételte az egészet.

- Itt jó helyen lesz a pénze - mondta.

Moraine-t bevezették egy cellába, rácsukódott a vasajtó. Moraine leoldotta nyakkendőjét, kigombolta a gallérját, és a vaságyra heveredett. Olyan kimerült volt testileg-lelkileg, hogy szinte átmenet nélkül erőt vett rajta a nyugtalan álom.

Körülbelül két óra elteltével a zár csikorgására riadt fel. Az ajtó kitérült, a küszöbön Barney Morden állt.

- Sam - szólalt meg -, még egy esélyt kap tőlem. Szabadon bocsátom.

Moraine elvigyorodott.

- Más szóval, Barney, miután eredménytelenül kurkászott az iratok után az irodámban, a kocsimban, a lakásomban meg ahol még az eszébe jutott, most futni enged, persze, árnyékkal a sarkamban. Igaz?

Morden arca elsötétült.

- Hordja el magát a jó édesanyjába! - ordított fel.

Sam Moraine széles vigyorral, halkán bekopogott Colter Cityben a Rutledge Hotel 306-os szobájának ajtaján.

- Ki az? - kérdezte egy női hang.

- Üzenetet hoztam - felelt Moraine.

- Kinek, kérem? - kérdezte a hang egy másodperces csend után.

- Annak a hölgynek, aki itt a szállodában C. C. Chester néven jelentkezett be, egyebet én sem tudok.

- Kitől hozta az üzenetet?

- Attól a barátjától, akivel ma kora hajnalban interurbán beszélgetése volt.

A kulcs elfordult a zárban. Az ajtó kitárult. Meztelen női kar nyúlt ki a résen.

- Adja ide...

A nő lélegzete is elállt, amikor megpillantotta Moraine-t.

- Maga?! - sikított fel. - Mit keres itt?

- Üzenetet hoztam - felelt Moraine.

A nő be akarta csapni az ajtót, de Moraine a résbe csúsztatta a lábát.

- Okosabb, ha beenged - mondta.

- Látni sem akarom magát. Takarodjon innen, vagy hívom a rendőrséget!

- Ragyogó ötlet! - mondta Moraine. - Hívjuk mindketten a rendőrséget. Háromig számolok, aztán egyszerre kiabálni kezdünk: Rendőr! Rendőr!... Egy... kettő...

- Hagyja abba! - lihegte a nő. - Megőrült? Mit akar?

- Beszélni magával.

- De én nem akarok.

- Majd akar, ha megtudja, mi a mondanivalóm.

- Például?

- Hogy a maga nyakába szándékozzák varrni Ann Hartwell meggyilkolását.

- Ezt nem tehetik.

- Pedig ezt teszik.

A nő tétovázott egy másodpercig. Moraine felemelte a hangját.

- Ide figyeljen, Mrs. Bender! A holttestet a sínek mentén találták meg, és maga persze a tíz óra negyvenes vonattal jött ide, álnév alatt jelentkezett...

Az ajtó sarkig tárult.

- Atyaisten! - kiáltott fel Doris Bender. - Muszáj magának teli torokból ordítani kinn a folyosón, hogy az egész szálloda meghallja? Jöjjön be!

Szorosabbra vonta magán a pongyolát, és becsukta Moraine mögött az ajtót.

- Megkínál egy korty itallal? - kérdezte fesztelenül Moraine.

- Ami engem illet, szívem szerint ciánkáliból meg némi arzénből kevernék magának koktélt. - Boris Bender éles tekintettel vizsgálgatta látogatóját. - Na, ki vele, mit akar?

- A rendőrség feltételezése szerint - kezdte Moraine - Ann Hartwellt abból a vonatból dobták ki, amely tíz óra negyvenkor indul és tíz óra negyvenhétkor halad el a Maplehurst Street mellett.

- Ann nem volt a vonaton.

- De maga igen.

- Na és?

- A rendőrség szerint Annt a vonatból lökték ki.

- Ez nem igaz. És mi köze magának ehhez egyáltalán?

- Ó, semmi - legyintett közönyösen Moraine. - Én csak az igazságszolgáltatás elől léptem meg.

- Igazán? És mért?

- A rendőrség mindössze azzal gyanúsít, hogy én gyilkoltam meg Pete Dixont.

Doris Bender feszülten, összehúzott szemmel méregette.

- Eszerint maga kereket oldott? Hogy került erre sor?

- Alkalmasint elkövettem egy csomó ökörséget. Rájöttem ugyanis, hogy Pete Dixont nagyon érdeklik bizonyos dolgok, és beszélni akartam vele. Sajnos, elkéstem kicsit.

- Hogy érti ezt?

- Holtan találtam - tudatta Moraine. - No persze, mindezt csak úgy bizalmasan mondom el magának. Ha megkérdeznék, esküt teszek, hogy soha életemben ki nem ejtettem a számon ilyesmit.

Cigarettát vett elő, és megkínálta Dorist.

- Belátom, illetet volna állva maradnom, míg maga le nem ül, de iszonyúan fáradt vagyok. Az utóbbi napokban meglehetősen sok izgalomban volt részem.

Doris a fotel karfájára ült, a gyufa fölé hajolt, aztán hátradőlt.

- Hogy jutott be a házba? - kérdezte.

- Itt követtem el a hibát, mármint hogy egyáltalán bementem. Az ajtó ugyanis nyitva volt.

Doris biccentett, és egy pillanatnyi hallgatás után megkérdezte:

- Tudja ezt a rendőrség?

- Azt hiszem, igen. Azt mindenesetre tudják, hogy a cuccot magammal vittem, ha már egyszer Dixon jobblétre szenderült.

- Miféle cuccot?

- A bőrönd pukkadásig volt vele.

Doris mozdulatlaná dermedt, az ujjai közt füstölgő cigarettáról is megfeledkezett.

- A házban vaksötét volt - mesélte Moraine. - A vezetékre egy letört ág zuhant...

- olvastam az újságokban.

- Ez volt a pechem - folytatta Moraine. - Természetesen eszembe sem jutott volna felmenni az emeletre, ha nem hallom, hogy fenn mocorog valaki. Persze azt hittem, Dixon. De nem ő volt.

- Hát ki?

- Na, igen - nyögte ki Moraine. - Szóval Thorne volt, a maga barátja. Ő császarkált odafenn, pisztollyal a markában.

Doris táguló orrcimpákkal hajolt feléje.

- És mi történt?

Moraine ásítva hátradőlt.

- Jesszuskáám, de fáradt vagyok! Nincs valami innivalója?

Doris felpattant, és indult a teakonyha felé.

- Jöjjön velem és segítsen - mondta.

Moraine kelletlenül feltápászkodott.

- Tart itt valamit egyáltalán?

- Persze, lakosztályt vettem ki. Egy kis teakonyha tartozik hozzá, ahol főzőcskézhetek. Hűtőszekrény is van benne, abban pedig egy üveg whisky.

- Tüneményes! - jelentette ki Moraine.

Doris kinyitotta a hűtőszekrényt, jégkockákat és whiskyt vett elő.

- Szolgálja ki magát.

- Iszik egy kortyot velem?

- De csak nagyon keveset.

- Szerintem még a duplája sem lenne most sok.

- Thorne látta magát?

- Azt hiszem, igen, de nem valószínű, hogy felismert.

Moraine a szódavizes szifon alá tartotta poharát.

- Gondolom, elég alaposan megrémíthettem - mesélte. - Hallotta a lépteimet, de nem tudta, ki lehet az. És kirohant a szobából, mielőtt megszerezte volna, amit el akart vinni.

Doris is a szifon alá tette poharát, de a keze annyira remegett, hogy az üveg csak úgy kocogott a fémen.

- Carl rohant?

- Látja, ezt bizvást állíthatom. Soha a bűdös életben nem láttam még embert így begyulladni. Hallotta, hogy végigmegyek a folyosón, és úgy vágódott ki az ajtón, mint a futballcsatár a labda után.

- És akkor mi történt?

Moraine kedélyesen koccintott.

- Istenkém, hogy maga milyen kíváncsi! Ülünk le inkább.

Visszatelepedtek a fotelokba. Doris gondolkodás nélkül felhajtotta a fele whiskyt, és mereven bámult Moraine-ra.

- Maga tehát bement a szobába, és holtan találta Dixont?

- Igen, és az asztalon egy bőrönd feküdt, telis-tele iratokkal meg más egyébbel, többek közt például négy jegyzetömb is volt benne.

- Négy jegyzetömb - ismételte meg suttogva Doris Bender. - Értésítette a rendőrséget?

- Nem én - közölte Moraine. - Körülnéztem, és megállapítottam, hogy Dixonért már nem tehetek semmit. A legcsekélyebb kedvem sem volt belekeveredni az ügybe, de úgy képzeltem, a kutyának se jut eszébe, hogy én itt járhattam. Átlapozgattam a bőröndben levő papírokat, és rájöttem, hogy szerfelett érdekes dolgokat tartalmaznak.

- És akkor mit csinált?

- Szerencsét próbáltam - vágta rá Moraine -, és magammal vittem a bőröndöt mindenestül.

- Thorne látta ezt?

- Nemigen hinném. Hiszen már árkon-bokron túl volt.

- Talán ő maga akarta elvinni az iratokat - jegyezte meg Doris.
- Lehet, hogy épp ezért voltak a bőröndben.

- Nem - vágta rá Moraine -, épp ez a röhejes az egészben. Dixonnak ma kellett volna megjelennie a vádesküldtszéknél, már minden elő volt készítve. A korrupcióról szándékozott kitergetni egyet-mást, és ezek az iratok voltak a bizonyítékai. Ezért rakosgatta be olyan szép takarosan, a bőröndbe valamennyit.

- Akkor meg Thorne miért nem vitte magával a bőröndöt?

- Nem volt rá érkezése - kedélyeskedett Moraine. - Miközben felmentem a lépcsőn, épp egy vonat haladt el a ház mellett. Ezért nem hallottam én sem a lövéseket, Thorne pedig szintén emiatt nem vette észre a jelenléteimet, csak akkor, amikor már fenn jártam az emeleti folyosón.

- És maga mit csinált az iratokkal?

- Természetesen itt vannak velem - felelte Moraine. - Ekkora értékeket nem tárolhatok akárhol.

- Ha viszont elcsípi magát, megtalálják az iratokat is.

- Úgy ám - mondta Moraine -, és pont ez az oka, hogy beállítottam magához.

- Honnan tudta, hogy itt vagyok?

- Ez maradjon az én titkom. Szeretek néha detektívesdit játszani.

Doris gyors, mély lélegzetet vett.

- Őszinte leszek magához. Én azért jöttem ide, mert el akartam rejtőzni.

- Mindjárt gondoltam, ha már egyszer Mrs. G. C. Chester néven jelentkezett be.

- De ha maga rájött, hogy itt vagyok - folytatta Doris -, mások is kitalálhatják.

- Á, dehogy! Akkor én sem volnék itt.

- Végül is miért jött éppem hozzám?

- Mert ez volt a legbiztosabb rejtekhely, ami hirtelenében eszembe jutott. Ki gondolna arra, hogy engem itt keressen?

- Csak nem akarja azt mondani, hogy itt óhajt maradni nálam?

- De bizony - jelentette ki Moraine. - Kiadhatom magam a bátyjának, és kiveszem a szomszéd szobát. Maga úgyis főz, tehát még a lábamat sem kell kitennem. Fogadni mernék, derekasan ellátta magát készletekkel, hogy ne kelljen sokat mutatkoznia - a nagyvilágban.

- Igaz. Legalább egy hónapra való élelmiszerem van. De mondja, nem volna kicsit gyanús, ha másik szobát venne ki?

Moraine ivott egy kortyot, s egy kézlegyintéssel elintézte a problémát.

- Ahogy gondolja - adta beleegyezését.

Doris minden átmenet nélkül felállt, és letelepedett a kanapéra Moraine mellé.

- Tudja, maga már első pillantásra is iszonyúan tetszett nekem - csacsogta, és mosolyogva emelte fel poharát. - Kettőnkre! Csak mi kettőnkre!

Moraine fenékgig ürítette a poharat, és megnyalogatta a szája szélét.

- Mit szólna még egy eresztéshez?

Doris bólintott, és máris felállt.

- Azok az okmányok szörnyen értékesek, ugye? - kérdezte lassan. - Hová tette a bőröndöt?

- Biztonságban van - büszkélkedett Moraine. - Leadtam a portásnál, az majd vigyáz rá.

Doris Moraine vállára hajtotta fejét.

- Egyre jobban tetszik nekem - mondta. - Csuda klassz fiú maga. Mindjárt az első pillanatban elcsavarta a fejemet... Jaj, ezt talán nem is lett volna szabad megmondanom. Biztosan a whisky a hibás...

- Imádok effélét hallani - válaszolta Moraine. - Igyunk még egy kortyocskát, hátha a fülemben még több ilyen cuki dolgot is.

Doris egy pillanatig habozott, aztán hirtelen bólintott, és felkapta a poharakat.

- Maradjon csak itt. Majd én töltök - mondta.

Eltűnt a konyhaajtó mögött; egy-két másodperccel később halkán felsikoltott. Moraine felpattant, de Doris máris megjelent a küszöbön tágra nyílt szemmel, csacska mosollyal.

- Jaj, de buta vagyok! - csipogta. - Rosszul fogtam meg a szifont, és tetőtől talpig lefröcsköltem magam! Sürgősen át kell öltöznöm, de csak egy perc az egész.

Besietett a hálószerobába, ledobta áttetsző pongyoláját, s közben a válla fölött hátramosolygott Moraine-ra.

Moraine rágyújtott, de még félig is alig szívta el a cigarettát, amikor Doris ismét megjelent, ezúttal testhez simuló fekete ruhában. Észre is vette, hogy - Moraine elismerő tekintettel méregeti.

- Tetszik? - kérdezte.

- Bámulatos!

Doris a telefonhoz lépett.

- Kérem a szobaügyeletet... Itt Mrs. Chester, a 306-osból. Megérkezett a férjem, szeretnénk egy kis ünnepséget csapni. Sajnos, elfogyott a szódavizünk. Nem küldhetnének fel sürgősen egy másik szifont?

Letette a kagylót, és rámosolygott Moraine-ra.

- Nem akarja felhozatni a poggyászát? - kérdezte.

- Személyesen megyek majd le, és szólok a háziszolgának. Megmondtam ugyanis, hogy a bőröndöt illetően csak egyenesen tőlem fogadhatnak el utasítást.

- Persze, persze, értem - helyeselt Doris vontatottan, és az ajtó közelébe húzódott - Nagyon bánt, hogy várnia kell az itálra, de a fiú bizonyára hamarosan hozza a szifont... Már hallom is a liftet... Ez valószínűleg ő lesz...

Kinyitotta az ajtót, és kinézett.

- Igen, megjött. - Ezzel kisurrant a folyosóra.

Moraine elnyújtózott a kanapén, és nyugodtan szívta tovább cigarettáját. Néhány másodperc múlva visszajött Doris, egy újabb szódavizes szifonnal a kezében.

- Így ni, most már iszogathatunk - mondta.

Kisietett a konyhába, és nyomban vissza is tért két jókora pohárral. Egyiket átnyújtotta Moraine-nak, aztán az ölébe telepedett.

- Szép nagy fiú maga, igaz? És biztosan jó erős is?

- Állagfelmérést végez? - tudakolta Moraine.

Doris nevetve emelte fel a poharát, előrehajolt, és megcsókolta Moraine-t.

- Igyunk még egyszer kettőnk egészségére.

Ittak. Moraine a kanapé mellett álló asztalra tette félig kiürített poharát.

- Úgy érzem, mintha becsíptem volna - jegyezte meg.

- Hallja-e, mielőtt végleg becsíp, felhozhatná azt a bőröndöt - idegeskedett Doris.

Moraine kimerülten sóhajtott, és gyengéden letolta térdéről a nőt.

- Helyes, lemegyek érte. De nehogy kiigya közben az egész whiskyt.

- Nem marad sokáig, ugye? - kérdezte aggódva Doris.

- Négy-öt perc múlva itt vagyok.

Moraine becsukta maga után az ajtót, lement a hallba, és megkereste a háziszolgát.

- Ki vette fel az imént a rendelést a 306-os szobából? - kérdezte.

- Én - felelte a háziszolga. - Mért?

- A hölgy megkért, hogy változtassak néhány szót a távirat szövegén - magyarázta Moraine. - Még nem adta fel, ugye?

A háziszolga bizalmatlanul pislogott rá.

- Vendégünk van odafenn ugyanis, akinek fölösleges tudnia a dolgról - folytatta Moraine. - A hölgy is azért ment ki a folyosóra, hogy az illető ne vegyen észre semmit. És tudja, milyenek a nők, most elfogta az aggodalom. - Kivett a zsebéből egy bankjegyet. - Azonkívül a poggyászatot is felviheti.

- Ön itt lakik? - kérdezte a háziszolga.

Moraine elnevette magát.

- Az istenért, én Mr. Chester vagyok.

- Az más - engedett fel a háziszolga, és átadott Moraine-nak egy papírlapot, amelyre néhány sort firkáltak.

A távirat Thomas Wickesnek szólt, a következő szöveggel:

VÁLTSÁGDÍJÁTADÓJA IRATOKKAL EGYÜTT BELEÉRTVE JEGYZŐTÖM-BÖKET IS NÁLAM VAN STOP HA ÜGYESEK VAGYUNK ELADÁS NEM BIZONYÍTHATÓ STOP GYERE MINÉL SÜRGŐSEBBEN STOP NEVEZETTEL SZOROSABB SZEMÉLYES VISZONYT TERVEZEK VISELKEDJ MEGFELELŐEN

Az aláírás mindössze ennyi volt: „Gertrude”.

Moraine lassan átolvasta a szöveget. A háziszolga a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsította.

- Nem értem, mit akar a feleségem - dünnyögte Moraine. - Nincs itt semmi hézag. Felvinné most a bőröndömet a 306-os-ba?

- Azonnal - ígérte meg a háziszolga.

Moraine beszállt a felvonóba, és visszament Doris Bender lakosztályába. Mikor benyitott, Doris arcán felragyogott a megkönnyebbülés.

- Már attól féltem, hogy elpárolog - mondta.

- Mért illannék el ilyen búbajos kis búvóhelyről?

- Felküldik a poggyászát?

- Mire újra megtölti a poharainkat, itt lesz.

Néhány másodperccel később bekopogott az ajtón a háziszolga. Moraine beengedte, Doris Bender pedig kimeredt szemmel figyelte, amint a súlyos bőröndöt nagy csattanással lehuppantotta a földre. Az utazótáskát meg a kabátot is mellé rakta.

- Parancsolnak még valamit? - tudakolta.

- Pillanatnyilag semmit, de körülbelül egy óra múlva hozzon még egy üveg whiskyt.

A háziszolga vigyorogva bólintott és kiment.

Moraine a kanapéra vetette magát. Doris Bender odavitt neki egy teli poharat, de szeme a terebélyes bőröndre tapadt.

- Ez mind csupa irat?

- Emelje csak meg.

Doris megragadta a bőrönd fogóját, megpróbálta felemelni, és arcára kiült az elképedés.

- Te jó Isten!

Moraine önelégülten bólogatott.

- Politikai dinamit! - mondta.

- Mit szólna, ha most ennénk valamit?

- Kiváló ötlet. A barátja egyébként hol volt, amikor maga vonatra szállt?

- Miféle barátom?

- Az a minekhíjják... Wickes.

- Ó - nevetett fel Doris -, az nem az én barátom, hanem Anné. Azt hiszem, kedvel engem is, de csak mintha a húga lennék.

- Még nem mondta meg, hol volt, amikor maga elindult.

- Sejtelmem sincs. Nem is említettem neki, hogy elutazom.

- És hol volt Ann?

- Azt sem tudom. Ann különben meglehetősen csúnyán elbánt velem.

- Mennyiben?
- Most, hogy meghalt szegény, nem szeretném felhánytorgatni a múltat.
- Taxin ment ki a pályaudvarra?
- Nem, autóbusszal.
- A lakásáról?
- Egyáltalán nem is voltam otthon. Már nyolc óra körül elmentem hazulról.
- Mért?
- Nagyon kiéleződött a helyzet.
- Hogyan?
- Jaj, hagyja már abba ezt az undok kérdezősködést - kiáltott fel Doris. - Atyaúristen! Igyuk le magunkat inkább.
- Nem - ellenkezett Moraine. - Előbb enni kellene.
- Jó, főzök valamit.

Doris magára csukta a konyhaajtót. Moraine elégedetten sóhajtott egyet, és boldogan elszundikált.

17

Sam Moraine a kanapén hevert. Zakóját, ingét kigombolta, szeme vérekes volt, arca vörös.

Doris Bender egy fotel karfáján kuporgott, pohárral a kezében. Sötét szeme már egészen üveges volt, de időnként fitymáló tekintetet vetett Moraine felé.

Megcsörrent a telefon.

Doris összeráncolta a homlokát, és Moraine-ra bámult.

- Tudja valaki, hogy itt vagy?

Moraine minden erejét megfeszítve töprengett, mintha a kérdés meghaladná értelmi képességeit, aztán lassan megrázta a fejét.

Doris a telefonhoz támo­lygott és felemelte.

A kagylóból valami kuruttyolásféle hallatszott.

- Honnét tudod, hogy itt vagyok? - kérdezte Doris. - Nem, nem, nem jöhetsz fel. Nem akarlak látni! Persze hogy egyedül vagyok... Nem, nem akarom... Halló, halló, halló...

Leejtette a kagylót, és döb­bent ré­műlettel meredt Moraine-ra.

- Ki volt az? - kérdezte Moraine.

- Tom Wickes. Sejtelmem sincs, hogyan bukkant rám. Beszélni akar velem, és most feljön.

- Ha nem akarsz találkozni vele, egyszerűen kihajítom.

- Nem, nem, hát nem érted? A gyilkosság miatt jön ide. Úgy próbálja menteni a saját bőrét, hogy befeketít másokat. Ha itt talál, bejelenti a rendőrségnek.

- Legurítom a lépcsőn.

- Persze, persze. De utána mégiscsak elrohan a rendőrségre. Bújj el inkább a gardrósze­k­rényben. Én pedig kiállok az ajtó elé, és megpróbálom eltávolítani.

Moraine nagy nehezen felült, és gondolkozni próbált.

- Azt hittem, a húgod barátja volt, vagy nem?

- Dehogyanem, éppen azért akar kifürkészni valamit a gyilkossággal kapcsolatban. És idejön. Bújj a gardrósze­k­rénybe!

Moraine feltápá­szkodott, és hagyta, hogy a szekrénybe tuskolják. Doris belökte a ruhák közé, és rászólt: - Maradj itt szépen, és várj. Én kimegyek a folyosóra, és elkapom.

Az ajtóhoz rohant, és már éppen nyitotta, amikor odakinn megszólalt Tom Wickes óvatos hangja: - Hello, Dorry!

- Tom, mondanom kell valamit - hadarta Doris, kilépett a folyosóra, és félig betette maga mögött az ajtót.

Sam Moraine macskaszzerű gyorsasággal mozgott. Előbújt a szekrényből, gondosan becsukta, keresztülfutott a szobán, és a konyhaajtó mögé állt.

Néhány másodperc múlva visszajött Doris Bender, Tom Wickessel a nyomában.

Moraine a résre nyitott konyhaajtón át világosan látta és hallotta őket.

Doris Wickesre nézett, majd ujját ajkára téve, nesztelenül a faliszekrényhez lépett, és megfogta a zárban levő kulcsot. Aztán intett Wickesnek.

- Mi történik itt, az istenfáját?! Te egy férfit rejtegetsz! Ki az? Valami hekus? - zendített rá Wickes emelt hangon.

- Megőrültél? - vette át a végszót Doris, szintén jó hangosan. - Mit keresne itt egy hekus? Utóvégre senki sem üldöz minket.

- Nem hát, mivel te Mrs. Gertrude Chester vagy. Téged nem keresnek. Hanem az az átkozott Moraine itt tekereg valahol a környéken. Őt bezzeg körözik. Az a hibbant agyú beleártotta magát a politikába, most aztán ki akarják nyírni. Pocsékabb időpontot nem is választhattál volna, hogy pártját fogd annak az ütődöttnek, de hát te nem bírod ki, hogy ne üsd bele valamibe az orrododat. Eressz csak, hadd nézzek be a szekrénybe!

- Menj a pokolba!

Doris elfordította a kulcsot, és kirántotta a zárból.

- Próbáld csak meg elvenni tőlem a kulcsot - sikította, és közben Moraine bőröndje felé intett.

Wickes felkapta a bőröndöt, és mindketten a folyosóra nyíló ajtó felé osontak lábujjhegyen.

Sam Moraine sarkig tárta a konyhaajtót, belépett a szobába, és nyájasan megszólalt: - Kitűnő! Ennél mesteribben nem is játszhatták volna a szerepüket!

Doris Bendernek elállt a lélegzete, halottsápadtan fordult hátra. Wickes elejtette a bőröndöt, és jobb kezével farzsebe felé kapott. Moraine előreszökkent.

Wickes hasztalanul próbálta előráncigálni pisztolyát. Moraine ökölcsapása az állát érte, teste hátrabicsaklott, amitől a revolver kicsúszott a zsebéből, és nagy ívben a szőnyegre esett. Wickes káromkodva lendült előre, elkapta Moraine zakójának kihajtóját, és az altestébe rúgott. Moraine gáncsot vetett neki, de maga is a hanyatt vágódó Wickesre zuhant.

Doris Bender megkísérelte elkaparintani a pisztolyt, de Moraine megragadta a bokáját, és elrántotta, hogy elesett. Doris azonban kiszakította magát Moraine kezéből, és cipője sarkával az arcát rugdosta.

Miközben Moraine Doris rúgásai ellen védekezett, Wickes lehengette magát.

Moraine kúszni kezdett a padlón.

- Vigyázz, a pisztolyt akarja! - sivalkodott Doris Bender.

Wickes előrevetődött, és belecsimpaszkodott Moraine lábába, de az már felvette a pisztolyt, és hirtelen megfordulva alaposan fejbe kólintotta az agyával Wickest. Wickes azonmód elengedte Moraine lábát, aki felült, és ráfogta a csövet.

- Így ni, most már cseveghetünk.

- Meg ne mukkanj - visított Doris. - Veszedelmes pasas! Csapdába ejt, akármit mondasz!

Moraine Wickesre vigyorgott.

- Olvastam a táviratot, amit Doris küldött magának. Vagyis fölösleges hazudozni, hogy mit keres itt.

Doris Bender zokogásba tört ki.

Moraine továbbra is Wickesre irányította a pisztolyt, aki Moraine ütésének nyomát dörzsölgette a feje búbján.

- Hol tartózkodott, amikor Ann Hartwellt meggyilkolták? - kérdezte Moraine.

- Semmi köze hozzá!

- A körút felől egy autó jött - kezdte szinte álmodozó hangon Moraine -, és Dixon házától nem messze megállt. A kocsiból Ann Hartwell szállt ki, és bement Dixon házába. Ha ezt a kocsit maga vezette, ne hallgassa el, mármint ha bizonyítani is tudja.

- Na, igen - lihegte Wickes -, hogy rám süssék: én voltam az utolsó személy, aki élve látta és így tovább.

- Szó sincs róla - felelte vidáman Moraine. - Tanúk vannak, akik hallották, amint a kocsit megállt, és látták, hogy Ann kiszáll, a kocsit pedig továbbhajt. Következésképpen magáról teljesen elhárul Ann Hartwell meggyilkolásának gyanúja. És amennyiben csakugyan továbbhajtott, a Dixon-féle gyilkosságért sem vonhatják felelősségre.

- Ez amúgy is lehetetlen!

- Ó, maga csak hüledezne, ha sejtené, hogy manapság mi mindent képes lehetővé varázsolni egy ügyes politikus, aki a markában tartja a kerületi ügyészt! De vegyük csak szemügyre a dolgot a másik oldaláról is. Maga, Doris meg Ann eladták Thorne-t Dixonnak. Dixon vallomást akart tenni a vádesküldtészék előtt. Mivel maguk jól tudták, hogy a bomba ezzel feltétlenül felrobban, mindenáron el akartak tűnni, nehogy Thorne megtalálhassa magukat. Először Doris oldott kereket. Aztán maga értesült tőlem, hogy Annt meggyilkolták. Mire végképp az inába szállt a bátorsága, és sürgősen felhívta Dorist.

- Hazugság! - ordított fel Wickes.

Moraine csak a fejét csóválta.

- Mielőtt felszedte volna a sátorfáját, tudomására jutott Dixon halála, és morfondírozni kezdett, hogy mi történhetett az iratokkal. Úgy döntött, hogy megvárja, mi lesz. Utóvégre Thorne magára aligha gyanakodna az árulással kapcsolatban, legalábbis egyelőre nem.

Thorne csak Annre és Dorisra gyanakodott. Doris pedig abban a hiszemben, hogy az iratok nálam vannak, isteni ötletnek vélte megszerezni őket tőlem, mert így Thorne észre sem venné a csalást.

- Hazugság! - sikította Doris.

- Jesszuská, hát nem jut eszükbe néha valami egyéb kifejezés is? - esett kétségbe Moraine. - Lassacskán elkoptatják az egész szókincsüket. De beszéljünk értelmesen, már ameddig futja az időnkből. Wickes, ha bevallja, hogy maga ölte meg Dixont, talán megúszhatja halálbüntetés nélkül. A kerületi ügyész jó barátom. Persze, azt is bizonyítania kell, hogy a kocsit maga vezette, mert akkor nem vádolhatják Ann Hartwell meggyilkolásával.

Wickes kétségbeesetten pillantott Doris Benderre.

Kivágódott az ajtó, Barney Morden és Carl Thorne rontottak be, egy magas, széles vállú férfi kíséretében.

- Nocsak! - jegyezte meg Morden, aki első pillantásra áttekinthette a helyzetet.

Moraine felsóhajtott.

- Maga csakugyan sokat nyüzsög, Barney. Mért nem marad veszteg a saját körzetében?

- Most végre a kezünkbe került - lépett előre Carl Thorne.

- Senki sem került a kezükbe - vágott vissza Moraine. - Maguknak itt semmiféle joguk nincsen. Ha csak egy ujjal hozzám mernek érni, én...

- Ne legyen már ilyen hígvelejű, Sam - mondta Morden. - Ez itt George Stevens, a helyi rendőrfőnök. Annyi a felhatalmazásunk, hogy akár a falat kitapétázhatnánk vele.

Doris Bender felugrott, és kitárt karral Thorne nyakába vetette magát.

- Carl - kiáltotta -, Carl, védj meg!

Thorne ellökte magától.

- Te utolsó, álnok kis...

- Nem, nem! - sikította Doris. - Nem tudsz semmit! Ez az ember lopta el tőlem az iratokat!

- Miféle iratokat? - kérdezte Thorne.

- Ann jegyzettömbjeit meg a többi okmányunkat. Először eladta az egészet Dixonnak, aztán megölte Dixont, és elrabolta tőle a papírokat. Itt vannak ebben a bőröndben.

Thorne a bőrönd felé ugrott. Moraine eléje állt.

- Ne merészeljen hozzányúlni házkutatási parancs nélkül - jelentette ki. - A bőröndöt eljuttatják majd illetékes helyre, és...

Barney Morden előbbre jött egy lépéssel, végigmérte Moraine-t, majd öklével az arcába csapott.

Moraine hátratántorodott, kezéből kihullott a pisztoly.

- Be van zárva - szólalt meg Thorne, aki csak a bőrönddel foglalkozott. - Nem lehetne valami álkulcsot szerezni?

- Fel is vághatjuk - mondta Morden.

- A bőröndöt magammal viszem a rendőrparancsnokságra - jelentette be Stevens.

Thorne sokatmondó pillantást vetett Mordenra, aki sürgősen helyesbített.

- Persze, nagyon helyes, jobb is, ha nem itt nyitjuk ki. De az én irodámba kell szállítani, tudniillik a bőrönd bizonyíték egy gyilkossági ügyben. Semmi köze ehhez a letartóztatáshoz, Stevens.

Moraine zsebkendőjével törölgette felrepedt ajkát.

- Ezért még keservesen megfizet, Barney - mondta.

- Fogja be a száját - vetette oda közönyösen Morden -, vagy kaphat még egyet. Magát vád alá helyezték.

- Milyen alapon?

- Pete Dixon meggyilkolásáért. Úgy viselkedett, mint egy agyalágyult hülye; túl sokat kockáztatott, és mindent elvesztett. A bőrönd meg az iratok fényesen bizonyítják a bűnösségét.

- Az iratokat is bizonyítéknak kívánja felhasználni? - tudakolta Moraine.

- Már az üres bőrönd is elég, hogy magát felakasszák.

- Jobb volna, ha mégis megnéznénk, mi van benne - jelentkezett ismét Stevens -, mielőtt valaki babrálni találna benne, és a pasas ügyvédje aztán még azt állítja, hogy mi akartunk rászógni mindenfelét...

- Erről majd mi gondoskodunk - sietett leszögezni Thorne. - Most már valószínűleg csak ruhanemű van benne, de maga a bőrönd azonos azzal, amelyet Dixon lakásáról elraboltak. Abban az időpontban pedig iratokat tartalmazott. A pasas az iratokat nyilván kihajította, és a saját holmiját rakta bele.

- Nem kellene mégis kinyitni és megnézni?

- Nem - jelentette ki nyomatékosan Thorne. - Szó sem lehet róla. - Felkapta a bőröndöt, és elindult vele az ajtó felé. - A rendőrpáncsnokságon majd találkozunk. Jöjjön, Barney.

Az ajtó kinyílt, Phil Duncan állt a küszöbön.

- Jó napot, uraim! Átveszem önöktől az ügy vezetését.

Thorne szitkozódva ejtette ki kezéből a bőröndöt. Morden tárt szájjal meredt Duncanra. Stevens érdeklődő szemmel méregette a kerületi ügyészt.

- Maga úgy vezeti ezt az ügyet, Phil, ahogy utasítom - jelentette ki Thorne.

A kerületi ügyész a fejét ingatta.

- Roppantul sajnálom, Carl, de én az igazságszolgáltatás érdekeit képviselem, és úgy végzem a kötelességemet, ahogy a magam részéről helyesnek látom.

Thorne rikácsolni kezdett:

- Úristen, már az idegeimre megy ezzel a locsogással a kötelességéről! Magát én állítottam erre a posztra, és az a dolga, hogy végrehajtsa, amit mondok magának. Megértette?

- Nem, egyáltalán nem - felelte higgadtan Duncan. - Eddig túl gyakran hallgattam magára, Carl. Ebben az esetben a kötelességemnek fogok eleget tenni, és teljesen mindegy, hogy ki látja kárát.

- Na, hallja, főnök... - dadogta Morden.

- Nem vagyok többé a főnöke - közölte Duncan. - El van bocsátva, Barney.

- Ki bocsátja el? - kérdezte Thorne.

- Én. Én vettem fel, én bocsátom el. Nem tudok többé egyetérteni a módszereivel.

- Én meg a maga módszereivel nem! - vágta oda Thorne. - Maga egyébként sem rendőrségi tisztviselő, hanem választott ügyész. Itt Stevens a rendőrfőnök, és ebben az ügyben csak neki van szava: márpedig Stevens az én emberem.

- Mi van a bőröndben? - kérdezte nyugodtan Duncan.

- Maga félkegyelmű! - bődült rá Thorne. - Hát nem érti, hogy magát védem? Ebben a bőröndben csupa olyasmi van, ami mindannyiunkat érint, magát is beleértve!

- Nyissuk ki - mondta egykedvűen Duncan -, vizsgáljuk át mindjárt itt helyben a tartalmát, akkor legalább fel sem merülhet később a vád, hogy elsikkasztottunk belőle valamit.

- Én is ezt javasoltam - helyeselt Stevens.

Thorne odalépett hozzá, és a fülébe súgott valamit.

Stevens kétkedő arcot vágott, és gondolkodott egy kicsit.

- Hát jó - mondta aztán -, így elejét vehetjük minden vádaskodásnak. A bőröndöt én veszem át. Ha egyszer csakugyan olyan fontos, majd vigyázok rá én.

Thorne átadta neki a bőröndöt. Stevens az ajtó felé indult, Duncan útját állta.

- Ebből a szobából pedig nem viszi ki a bőröndöt, míg át nem vizsgáltuk - jelentette ki.

- Ki tiltja meg? - kérdezte Stevens.

- Én.

- Hülyeség! - dühöngött Thorne. - Maga csak ügyész, nincs joga lefoglalni semmit...

- Nos, rendben van - - mondta Duncan fagyos mosollyal, és néhány papírlapot vett elő a zsebéből -, maga volt az, aki kiprovokálta. Tessék, mindnyájuknak hoztam egyet.

- Micsodát?

- Idézést - felelte Duncan -, hogy kötelesek haladéktalanul megjelenni a vádesküdtszék előtt, amely már összeült. Kötelesek továbbá magukkal hozni a birtokukban álló iratok és okmányok összességét is. Most pedig, miután a vádesküdtszék nevében hivatalosan is átnyújtottam az idézéseket, ezennel elkobzom a bőröndben található dokumentumokat.

19

Egy rendőr bevezette Sam Moraine-t a szobába, ahol az íróasztal mögött Phil Duncan ült. Moraine megnedvesítette felhasadt ajkát, és vigyorogni próbált, de aztán letett róla, mert túl fájdalmasnak találta.

- Hajaj! - szólalt meg. - Azt hiszem, Phil, mégiscsak igaza volt. Kötzni való örült, aki bűntényekkel foglalkozik, ha nem muszáj. Igaz, hogy engem diliház helyett legfeljebb csak dutyiba zárnak.

Duncan intett a rendőrnek.

- Köszönöm, végeztem. Távozhat. - Az órájára pillantott és folytatta: - Sam, tíz perc múlva a vádesküdtszék elé kell lépnem, hogy tisztázzam ezt az egész disznóságot. Ami annyit jelent, hogy eltemethetem politikai ambícióimat.

- Akkor hát mért vállalkozik rá mégis? - kérdezte Sam.

- Mert ez az egyetlen, ami tisztességes. Annak idején esküt tettem, hogy legjobb képességeim szerint teljesítem feladatomat, és én tartom is magam ehhez.

Moraine bólintott.

- És ehhez kapcsolódik az a kérdés is, Sam, hogy magának voltaképpen mi a szándéka?

Moraine felhúzta a szemöldökét.

- Nekem ne játssza meg magát - mondta Duncan. - Hol vannak az okmányok?

- Hogyhogy, hát nincs magánál a bőrönd?

- Sőt, ki is nyitottuk - közölte Duncan. - Életemben nem láttam még annyi képeslapot, amennyi abban volt. Szerintem maga egy egész újságárudát felvásárolhatott. Milyen céllal tette?

- Gondoltam, hátha lecsuknak, és a börtönben szükségem lesz egy kis olvasmányra.

- Most már elég volt, Sam, nyissa ki végre a száját.

Moraine a fejét rázta.

- Azt szeretném, ha először maga terítené ki a kártyáit.

- Nem tehetem.

- Hol van Natalie Rice?

- Őrizetben.

- Őt is tanúnak idézték a vádesküldtszék elé?

- Igen.

- Szerepel olyasvalaki is, akiről nem tudok?

- Ha ezzel burkoltan Natalie apjára céloz, csak annyit mondhatok, hogy eddig még nem találtuk meg, de számításunk szerint ez minden pillanatban bekövetkezhet. Nos tehát, hol vannak az iratok, Sam?

- Amennyiben nálam lennének, Phil, ütőkártyának tekintem őket, amelyet az utolsó pillanatig a kezemben tartok.

- Hogy érti ezt?

- Ajánlanék magának egy egyezséget. Maga mindenáron meg akarja szerezni ezeket az okmányokat. Jó, én elárulom magának,

hol a bőrönd, hogy letehesse a vádesküdtszék elé, cserében viszont azt kérem, engedje meg, hogy kérdéseket intézhessenek a tanúkhöz.

- Hogy gondolja ezt? - kérdezte meglepődve Duncan.

- Szeretném kikérdezni a tanúkat, akiket Dixon és Ann Hartwell meggyilkolása ügyében beidéztek.

- Erre nincs mód, Sam. Nem törvényes...

- No, se baj - ásított egyet Moraine. - Akkor keresgélje csak szépen azokat az okmányokat.

Duncan idegesen dobolt az íróasztalon.

- A tanúkat nekem kell kikérdeznem, az az én feladatom.

- És nem engedhetné meg, hogy én pótkérdéseket tegyek fel nekik?

- Esetleg. - Duncan felállt, járkálni kezdett a szobában, aztán hirtelen Moraine-hoz fordult. - Sam, maga titokban forrall valamit, vallja be nekem. Barney igazán nem ölhetette meg Dixont, hiszen a kérdéses időpontban együtt volt velünk. Maga szintén nem tehetette, ellenben Natalie Rice vagy az apja annál inkább.

- És mi a helyzet Thorne-nal? - tudakolta Moraine.

- Hát igen, Thorne is. Sejtelmem sincs, hol volt aznap este, de igenis elkövethette a gyilkosságot, hogy meggátolja az iratok betérjesztését a vádesküdtszékhez. Ne felejtse el viszont, hogy maga is gyanúsítható. Ha azért küldte oda Natalie Rice-t, hogy lopja el az okmányokat, s a lány eközben megölte Dixont, akkor mindketten vétkesek a gyilkosság büntetében. De én látom magán, hogy tervel valamit, és mielőtt a vádesküdtszék elé lépek, tudni szeretném, mi az.

- Nem árulhatom el magának, ugyanis még magam sem tudom - felelte Moraine. - De azt hiszem, rájövök, miközben kikérdezem a tanúkat.

- Ha azok az iratok csakugyan magánál vannak - mondta vontatott hangon Duncan -, és azt is megmondja, hol, nagyon ocsmány helyzetbe kerül...

- Hogyhogy?

- Mert ilyesformán kapcsolatba hozza magát Dixon meggyilkolásával. Bárki volt is a tettes, az indítékot a dokumentumok szolgáltatják. Amennyiben az iratok a maga birtokában vannak, az arra utal, hogy a gyilkosságot vagy Natalie Rice vagy az édesapja követte el, maga pedig a cinkostársuk volt, akár a bűntény előtt, akár utána.

- Tudom, Phil.

- És ennek ellenére állja az alkut? Miért?

- Különféle okokból. Talán, hogy igazoljam kiváló nyomozói képességeimet, talán, hogy megvédelmezzek valaki mást.

- Natalie Rice-ra céloz?

- Lehetséges.

- Sam - mondta halkán Duncan -, elfogadom az ajánlatát, még ha blöff volna is.

- Küldje el valamelyik beosztottját a főpostára - mondta hangsúlytalanul Moraine. - Hozassa el vele a James Charles Fittmore-nak címzett poste restante levelet. A borítékban egy cédulát talál, amellyel a Központi Csomagmegőrzőben kiválthatja a bőröndöt, és leteheti a vádesküdtszék elé.

Duncan az ajtóhoz lépett.

- Nehogy a fejemre olvassa, Sam, hogy nem figyelmeztettem - mondta. - Vádat emelek maga ellen, gyilkosságban való bűnrészeség miatt.

- De megengedi, hogy kérdéseket intézzek a tanúkhhoz?

- Igen.

Eaton Driver, a vádesküdtszék elnöke izmos, zömök ember volt, egyszerű származású, aki önerejéből, egészen alulról küzdötte

fel magát. Városszerte tudták róla, hogy elszánt ellensége Phil Duncannak, Carl Thorne-nak és annak a tömérdek, sötét mesterkedésnek, amit az ő nevük fémjelzett.

Éber szemmel fürkészte Duncant.

- Igaz-e valóban, hogy ön kész világosan és minden részletében feltárni a Dixon-féle ügyet a vádesküdtszék előtt?

- Igen.

- Tudomása van önnek arról, hogy miért gyilkolták meg Dixont?
- kérdezte Driver olyan hangon, mint aki csapdát készít elő.

- Igen - nézett vele farkasszemet nyugodtan Duncan. - Dixont azért gyilkolták meg, mert a kezében voltak bizonyos okmányok, amelyeket a vádesküdtszék elé szándékoztak terjeszteni. E dokumentumok roppant politikai jelentőséggel bírnak, és befolyásolhatják a legközelebbi választások eredményét.

Driver arcára kiült a meglepetés.

- És ha jól sejtem, ön most azt óhajtja előadni, hogy az iratokat megszerezte, és elénk is terjeszti, továbbá, hogy hiánytalanul megvannak, és tökéletesen ártalmatlanok.

Duncan továbbra is Driver szemébe nézett.

- Azt hiszem, kezeskedhetem, hogy valamennyi okmány előterjesztésre kerül.

- Valamennyi? - kérdezte enyhe gúnnyal Driver.

- Valamennyi - felelte Duncan -, köztük azok is, amelyek az én hivatalom integritására vonatkoznak.

- Mit akar ezzel elérni? - kérdezte Driver.

- Hogy fény derüljön az igazságra.

- Arra számít, hogy a vádesküdtszék tisztára mossa önt annak fejében, ha kiadja a munkatársait?

- A munkatársaim kijátszottak. Semmiről nem volt tudomásom, sőt még most sincsenek konkrét elképzeléseim, mivel a dokumentumok tartalmát nem ismerem részletesen. De tekintet nélkül

arra, hogy milyen bizonyítékok kerülnek elő, teljesíteni szándékom kötelességemet.

Driver tünődve simogatta az állát.

- Hogy az okmányokhoz hozzájuthassak - folytatta Duncan -, kénytelen voltam bizonyos engedményeket tenni. Azzal a kéréssel folyamodom a vádesküdtszékhez, adja támogatását, hogy eleget tehessek vállalt kötelezettségemnek.

Driver arcán világosan látszott a megkönnyebbülés.

- Vagy úgy! Tudtam előre, hogy vala...hol valami bökkenője lesz a dolognak. Nos, mit ígért?

- Hozzá kellett járulnom, hogy a tanúk egyikének szintén jogában legyen kérdéseket intéznie a többi tanúhoz, mielőtt én végezem velük.

- És ki ez a tanú?

- Samuel Moraine.

- Nem áll valamilyen kapcsolatban a bűnténnyel? - kérdezte élesen Driver.

- Uraim - válaszolta Duncan -, eszemben sincs megtéveszteni önöket. Sam Moraine a barátom volt. Mindazonáltal attól tartok, a sorra kerülő tanúvallomások alapján az fog kiderülni, hogy Sam Moraine gyilkolta meg Pete Dixont, illetve, hogy a gyilkosságot titkárnöje, Natalie Rice vagy annak édesapja, Alton Rice követte el Moraine segédletével; továbbá félek, hogy Moraine most különféle manipulációk révén megkísérli megvédelmezni két cinkosát. Ennek ellenére kénytelen voltam vállalni ezt az engedményt Sam Moraine-nal szemben, minthogy a páratlan fontosságú okmányokat ő rejtegette. Egyezsége léptem vele, s ezért teljes mértékben vállalom a felelősséget. De előre figyelmeztetni kívánom a vádesküdtszéket, hogy mire kell felkészülnie.

Eaton Driver végignézett társain, akik vele együtt ültek a hosszú asztal mellett. Majd vontatottan megszólalt:

- Ennél tébolyultabb dolgot még soha életemben nem hallottam... Nos, szólítsa be az emberét.

Duncan a terem másik végéből nyíló ajtóhoz ment, kitárta, és intett Sam Moraine-nak.

- Jöjjön be, Sam.

Moraine belépett a tárgyalóterembe, és meghajolt az esküdt-szék előtt. Duncan bemutatta.

Driver kíváncsian mustrálta, aztán odaszólt Duncannak:

- Folytassa, kerületi ügyész úr. Szólítsa be az első tanúját!

- James Tucker - jelentette be Duncan.

A tanúk szobájának ajtaja kinyílt, s a rendőr bevezetett egy megtermett, kifejezéstelen arcú férfit, aki letette az esküt, majd leült.

- Maga ugyebár James Tucker, és inas volt Pete R. Dixon alkalmazásában? - kérdezte Duncan.

- Igen, uram.

- Mikor halt meg Pete Dixon?

- Múlt kedden.

- Hány órakor?

- Mint értesültem, éjfél felé, tizenegy és tizenkét óra közt.

- Mikor találták meg a holttestét?

- Másnap reggel.

- Hol?

- Fenn a szobájában.

- A szobájában páncélszekrény is állt?

- Igen.

- Dixon fontos iratokat őrzött a páncélszekrényben?

- Igen, uram.

- Milyen állapotban volt a szoba, amikor a holttestet megtalál-ták?

- Mr. Dixont agyonlőtték. Estében valószínűleg az ablakhoz ütődött, mert alatta is, zakóján is üvegcserépeket láttunk. Aznap szeles éjszaka volt. A törött ablakon besüvítő szél szétrepítette a papírokat, és elfújta a gyertyát. A páncélszekrény nyitva állt.

- Mért égett gyertya a szobában?

- Elromlott a villany, uram. Egy ág zuhant a vezetékre.

- Tudja, hány órakor?

- Igen, mert amikor az áramszolgáltatás megszűnt, két villanyóra megállt. Kilenc óra negyvenhét percet mutattak.

- Maga mit csinált ekkor?

- A szekrényhez mentem, amelyben a gyertyákat tartottuk, és elővettem kettőt.

- Az elsőt, amelyet meggyújtott, természetesen Mr. Dixon szobájában állította fel, ugye?

- Nem, uram. Az első ahhoz kellett, hogy feltaláljak Mr. Dixon szobájába.

- Mr. Dixon szobájában is saját kezűleg gyújtotta meg a gyertyát?

- Igen, uram.

- Tudja, mekkorák ezek a gyertyák?

- Igen, uram, megmértem őket. A hosszuk huszonegy centiméter, és másfél centiméter vastagok.

- Miután kialudt a villany, mennyi időbe telt, míg felállította a gyertyákat?

- Két percnél tovább semmi esetre sem tartott. Ellenőriztem, mennyi időre van szükségem, hogy a szekrénytől, amelyben a gyertyákat tartjuk, feljussak Mr. Dixon szobájába.

- Ez a kijelentés roppant fontos - jelezte Duncan -, mivel ennek alapján állapíthatjuk meg a gyilkosság időpontját. Az azonos minőségű gyertyákkal azonos körülmények közt elvégzett kísérletek eredménye szerint a bűntettet háromnegyed tizenegy körül követték el. Bizonyos okokból, amelyekre hamarosan bővebben kitérek,

az időpontot tíz óra negyvenhét percben határoznom meg pontosan. Semmi kétségünk nem lehet viszont afelől, hogy a gyertyát a törött ablaküvegen behatoló első szélroham azonnal elfújta. Ha a gyertya ilyen erős szélben tovább égett volna, a viasz csupán az egyik oldalán csurog le. A gyertya itt van nálam. Még ha ketyegett volna is, mint egy óra, sem jelezhetné pontosabban az időt.

A vádesküdtszék tagjai előrehajoltak, hogy alaposabban szemügyre vehessék a gyertyát.

Duncan a tanú elé tartotta.

- Ez volt az a gyertya, amely a szobában állt? - kérdezte.

- Igen, uram, annak látszik.

- Nos, menjünk tovább - mondta Duncan. - Mr. Dixon vendéget várt. Igaz?

- Igen uram.

- Honnan értesült erről?

- Valamivel este tíz óra után beállított egy fiatal hölgy, aki azt mondta, hogy újságíró, és interjút akar készíteni Mr. Dixonnal. Felmentem Mr. Dixonhoz, és megkérdeztem, óhajt-e beszélni vele.

- Dixon mit válaszolt?

- Elutasította, de ugyanakkor szólt nekem, hogy az oldalbejáratot hagyjam nyitva, mert egy másik fiatal hölgyet vár.

- Korábban is találkozott már azzal a hölgygel, aki újságírónek mondta magát?

- Nem, uram.

- Hol tartózkodott tíz óra és éjfélközött?

- A házban.

- Pontosabban hol?

Az inas habozott.

- Őszintén szólva, uram, egy kis bulit rendeztünk.

- Ki volt jelen?

- A szobalány, a sofőr, a házvezetőnő meg én.

- Hol?

- A konyhában.

- Zajos mulatság volt?

- Nem, uram, nagyon is halk.

- Milyen alkalomból rendezték?

- Mivel Mr. Dixon hölgyet várt vendégségbe, nem akarta, hogy zavarják, ami azt jelentette, hogy ő sem zavart volna bennünket. Nos, az igazat megvallva, megiszogattunk egy kis whiskyt, és csöndesen elszórakoztunk.

- Nem hallották az üvegcsörömpölést?

- Nem, uram.

- A lövéseket?

- Azokat sem, uram.

- Hallani lehetett volna a konyhából ezeket a zajokat?

- Igen, uram, az utóbb elvégzett kísérletek során jól hallottunk mindent.

- De a ház egy vasútvonal közelében fekszik, nem? - kérdezte Duncan.

- Igen, uram.

- És tíz óra negyvenhétkor egy gyorsvonat halad el mellette, meglehetősen nagy dübörgéssel?

- Így van, uram.

Duncan az esküdtszék felé fordult.

- Egyelőre ez minden kérdeznivalóm a tanútól. Vallomása alapján pontosan megállapíthattuk a tett időpontját. Más tanúvallomások alapján bizonyítani szeretném, hogy Natalie Rice valószínűleg a helyszínen tartózkodott a gyilkosság elkövetésekor; bizonyítani tudom továbbá, hogy a lövések leadása után néhány másodperccel telefonon felhívta Sam Moraine-t. - Duncan ekkor mód-

felett hivatalos hangon Moraine-hoz fordult. - Kíván kérdéseket intézni a tanúhoz?

Moraine biccentett, az inasra szegezte szemét, és megkérdezte:

- A maguk házibulija tíztől tizenkettőig tartott?

- Nem egészen, uram. Tizenegy körül befejeztük, én pedig felmentem a szobámba.

- A maga szobája a második emeleten van, az utcai fronton? El kellett haladnia Mr. Dixon szobája előtt is, ahol a holtteste hevert?

- Nem, uram.

- Mióta áll Pete Dixon szolgálatában?

- Meglehetősen régen, hét-nyolc éve.

- Mivel tartotta a markában Dixon? - csapott le minden átmenet nélkül Moraine.

- Nem értem, uram.

- Dehogyan! - mondta Moraine. - Dixon soha senkit nem túrt volna meg ilyen hosszú ideig ebben az állásban, hacsak nem tartja valahogy markában az illetőt. No, szóval hogy is volt?

Az inas megnedvesítette kiszáradt szája szélét. Orrcimpái kisé kitégultak, de egyébként arcizma sem rezdült.

- Még mindig nem értem önt, uram.

- De mennyire, hogy ért. Elítélték már valaha valamilyen bűntettért?

Az inas kérdő tekintetet vetett a kerületi ügyészre.

- Köteles vagyok válaszolni az úr kérdéseire? - tudakolta.

Duncan igent intett.

- Feleljen.

- Egyszer elítéltek, urain,

- Miért?

- Sikkasztásért és okirat hamisításért.

- Hogyan követhetett el sikkasztást?

- Könyvelő voltam, uram.

- És Dixon tudott erről?

- Igen, uram.

- Gyakorlatilag tehát ezzel tartotta a hatalmában magát - állapította meg Moraine. - Ha netán elbocsátja, és vonakodik bizonyítványt adni magának, vajmi nehezen talált volna másik állást, ugye?

A tanú hallgatott.

- Ha jól tudom, megmutatták magának Ann Hartwell holttestét, vagyis azt a nőt, akit a vasúti sínek mellett holtan találtak. Igaz?

- Igen, uram.

- És nem ismerte fel?

- Nem, uram, előzőleg soha nem láttam.

Moraine felállt, szemét nem vette le a tanúról.

- Eszébe ne jusson azt képzelni, hogy átejthet - mondta. - Maga is ott volt azokkal a pasasokkal a jachton, amikor átadtam a tízezer dollár váltságdíjat Ann Hartwellért.

Az inas idegesen kulcsolta össze a kezét.

- Ne hazudjon - folytatta Moraine, és továbbra is mereven nézte az inast -, mert különben börtönbe kerülhamis tanúzásért. Most már minden nehézség nélkül megtalálhatjuk a többieket is, akik a hajón voltak.

A tanú lesütötte a szemét.

- És ha tényleg a hajón voltam? - kérdezte.

- Akkor emberrablás büntettét követte el - közölte Moraine. - És tudja, hogy az mivel jár.

- Mrs. Hartwellt egyáltalán nem rabolták el. Az egész csak megtévesztés volt. Ő maga adta a tanácsot.

- De a mostohatestvére mégis kifizette érte a tízezer dollárt - makacskodott Moraine. - Maga ellen pedig vádat emelnek, emberablás címén.

A tanú kimerülten sóhajtott.

- A pénz nem Doris Bendertől származott, hanem Dixontól. Nem is váltságdíj volt, csak így akarták álcázni.

- Más szóval - kezdte Moraine -, Dixon meg Ann Hartwell nem akarták, hogy Carl Thorne megtudja, hol tartózkodott Ann azalatt, míg hivatalosan eltűntnek tekintették; ezért agyalták ki az emberablás históriáját. Engem pedig azért választottak közvetítőnek, mert tudták, hogy barátom a kerületi ügyész, aki a maga részéről viszont Thorne barátja volt. Ha én adom át a tízezer dollárt, a kerületi ügyész elhiszi minden szavamat, és eszébe sem jut, hogy az egész emberrablás csak színház. Így képzelték?

Tucker összeszorította a száját, de aztán lassan bólintott.

- Dixon aznap este, amikor megölték - folytatta Moraine -, utasítást adott magának, hogy hagyja nyitva az oldalajtót, mert egy fiatal hölgy látogatását várja. Maga tudta jól, hogy Ann Hartwellről van szó, nem igaz?

Az inas alig kapott levegőt.

- Igen, uram.

- A maga jólétesültsége, meg a tény, hogy Dixon nem akarta, hogy zavarják, kétségtelenül azt bizonyítja: a maga meggyőződése szerint Dixon és az ifjú hölgy viszonya korántsem volt plátóinak nevezhető.

- Pénzügyi jellegű kapcsolat volt.

- Állítják a lapok. Csakhogy Ann Hartwell szép teremtség volt, és ezt tudta is magáról; élvezte, hogy hatalma van a férfiakon. És maga, Tucker, pontosan felmérte, hogy míg Ann Dixon házában tartózkodott, nem csupán pénzügyi, hanem más egyéb viszony is kialakult köztük.

A tanú dadogni kezdett.

- Ezzel bírta Mr. Dixon engedelmességre a hölgyet. Együtt hál-
tak. Mr. Dixon valami éjjeli mulatóban szedte fel.

Moraine jegesen mosolygott.

- Alighanem épp fordítva történt. Ann kezdett ki vele egy éjjeli
mulatóban.

- Ahogy ez lenni szokott, uram...

Moraine egy kézlegyintéssel elbocsátotta a tanút.

- Ennyit akartam csak kérdezni - mondta.

- Álljunk meg egy pillanatra - vetette közben Duncan. - Engem
nem elégítenek ki a tanú válaszai. Lehet, hogy ő is közreműködött a
gyilkosságban. Mit gondol, Sam... Mr. Moraine?

- Még nem vagyok hajlandó felfedni a kártyáimat, Phil - vetet-
te oda közönyösen Moraine. - Tudtam, hogy Ann Hartwell eltűnése
alatt Dixon házában tartózkodott. Ez az ember azért volt kénytelen
hazudozni. Ráadásul azt is sejtettem, hogy Dixon valamilyen okból
a markában tartja, és ha logikusan gondolkozunk, ez az ok csak egy
régibűntény lehetett. Nem csodálkoznék, ha megállapítanák, hogy
ő követte el azokat a könyvelési csalásokat is, amelyeknek alapján
Alton Rice-t jogtalanul elítélték sikkasztás miatt.

Tucker ádáz pillantást vetett rá.

- Ezt nem tudja rám bizonyítani!

Moraine elmosolyodott.

- Ne felejtse el, Tucker, hogy én tüzetesen át is vizsgáltam
azokat az okmányokat, amelyeket Dixon halála után elvittem a szo-
bájából. No, vallja be, ugye maga segédkezett Dixonnak a csalás-
ban?

Tucker az ajkát rágta, és úgy nézett körül, mint aki azt kutatja,
merre menekülhetne el.

A terem ajtaján kopogtattak. Egy rendőr nyitott be.

- Itt a bőrönd, amiért elküldtek - jelentette.

Duncan méltóságteljesen a vádesküdszék felé fordult.

- Uraim - mondta -, feltételezésem szerint ezek az okmányok bizonyítani fogják, hogy munkatársaim némelyike törvénybe ütköző cselekményeket követett el. Csupán azt szavatolhatom, hogy a magam részéről, mihamarabb lehetőségem nyílt, azonnal biztonságba helyeztem az iratokat, és minden előzetes átvizsgálás nélkül terjesztettem őket önök elé.

Átvette a rendőrtől a bőröndöt, az asztalra tette és kinyitotta.

Moraine futólag belenézett.

- Rendben van, Phil. Ugyanígy volt minden, amikor utoljára láttam.

A bíró Moraine-ra meredt.

- Maga tehát elismeri, hogy ezek az okmányok a birtokában voltak?

- Szó szerint - nyilatkozott Moraine. - Titkárnömet, Natalie Rice-t elküldtem Dixonhoz, hogy készítse interjút vele. Körülbelül háromnegyed kilenckor távozott az irodámból. Pontosan tíz óra negyvenhét perckor felhívott, és arra kért, hogy siessek hozzá. Amikor kiléptem az ajtón, Ann Hartwell férje rám tört, elég kellemetlen módon. Ez valamelyest feltartóztatott, így csak tizenegykor indultam el, és mintegy tíz perc múlva érkeztem Dixon házához. Itt tíz-tizenöt percet töltöttem el, bementem Dixon szobájába, láttam a holttestet, aztán távoztam. Titkárnököm velem jött, és ezt követően ismerkedtem meg édesapjával. Alton Rice szintén járt Dixon házában, és ő helyezte biztonságba a bőröndben található dokumentumokat. Azt állította, hogy amikor bement a házba, már holtan lelte Dixont. Ezután elrejtettem Rice-t egy olyan helyen, ahol nem bukkanhatnak rá mindaddig, míg én jónak nem látom.

Driver csak a fejét rázta, mint aki szeretné elhessegetni a szeme előtt táncoló, kusza, zavaros filmkockákat.

Phil Duncan elképedésében felkiáltott:

- Bevallja, hogy járt a halott szobájában, Sam? - hüledezett.

Moraine vidáman bólogatott.

- Szólítsa be a következő tanúját, Phil - kérte.

Duncan egy másodpercig hallgatott.

- Uraim - szólalt meg végül -, bármilyen sajnálatosnak tartom is, de bizonyos pontok igazolására Mr. Barney Mordent kell felszólítanom. Ebben az ügyben ő vezette a nyomozást. Utólag jutott tudomásomra, hogy minden tekintetben félrevezetett, mindazonáltal kénytelen vagyok tanúként kihallgatni. - Az ajtóban posztoló rendőrhez fordult. - Szólítsa be Barney Mordent.

Az ajtó kitárult. Barney széles válla szinte az egész nyílást be-töltötte. Tekintete végigsiklott a jelenlevőkön, szívélyesen rájuk mosolygott, majd a tanúk emelvényére lépett, és letette az esküt.

Duncan hangja jegesen, acélosan csengett.

- Neve Barney Morden? Ön volt a kerületi ügyészség nyomozó-csoportjának vezetője, és ön foglalkozott a Dixon-féle gyilkosság ügyével?

- Igen.

- Számoljon be a vádesküdtszék tagjainak mindarról, amit megállapított.

Barney Morden keresztbe vetette lábát, kedélyesen elvigyoro-dott, és beszélni kezdett.

- Nos hát, amikor megérkeztünk, Mr. Dixon holtan hevert a padlón. 38-as revolverrel lőtték le, és az ablak felé esett. Alatta és a zakóján üvegszilánkok voltak, ami azt bizonyítja, hogy miközben hátrahanyatlott, betörte az ablakot. A szobában egy gyertya égett, amelyet kétségtelenül a törött üvegen behatoló szél oltott el.

- Ez az a gyertya? - kérdezte Duncan.

- Igen, ez az.

- Ellátta bizonyos ismertetőjellel annak idején?

- Igen. Az oldalába karcoltam a nevem kezdőbetűit.

- Végzett-e a későbbiekben ugyanilyen gyertyákkal kísérleteket, hogy megállapítsa, mennyi ideig égett ez a gyertya, s ily módon meghatározhassa a bűntett elkövetésének időpontját?

- Igen.

- Mit eredményeztek a kísérletek?

- Hogy az eltérés legfeljebb plusz-mínusz öt perc lehet - számolt be Morden. - Eszerint a gyilkosságot tíz óra negyvenhét perckor követték el, helyesebben tíz óra negyvenkét perc és tíz óra ötvenkét perc között.

- Ismeri a jelenlevő Sam Moraine-t? - kérdezte Duncan.

- Igen, uram.

- Láta őt a gyilkosság estéjén?

- Igen, valamicskével tíz óra negyvenhét perc előtt, az irodájában.

- Mi történt ott?

- Mr. Moraine-t telefonhoz kérte egy nő. Hangjából ítélve úgy véltem, hogy a titkárnője, Natalie Rice beszél. Miután Mr. Moraine átvette a kagylót, néhány világosan érthető szó ütötte meg a fülemet. A nő arra kérte Mr. Moraine-t, hogy jöjjön, amilyen gyorsan csak tud.

- Aztán mi történt?

- Mr. Moraine várt még egy kicsit, aztán előadta, hogy haza akar menni, lefeküdni. Mi azonban kiderítettük, hogy taxiba ült, és Dixon házához vitette magát.

- Azt hiszem, ez minden, amit kérdezni akartam. - A bíróhoz fordult. - Tekintettel az okmányok várható tartalmára, talán megérte, hogy bizonyos vonakodással hallgatom ki a tanút.

Barney Morden láthatólag megriadt, amikor ráeszmélt, hogy mit jelentenek az asztalon heverő iratok. A mosoly eltűnt ábrázatáról. Fel akart ugrani, de Sam Moraine rászólt: - Még egy pillanat. Szeretnék kérdezni egyet-mást Mr. Mordentól.

- Nem vagyok köteles válaszolni a kérdéseire - tiltakozott Morden. - Magának itt semmilyen hatásköre nincs!

- Nincs is rá szükség - vágott vissza Duncan. - Mr. Moraine pusztán segédkezet nyújt a vádesküdtszéknek a nyomozásban. Ön is

köteles felelni a kérdéseire, különben elmarasztalják a bíróság megsértése miatt.

Moraine rávigyorgott Mordenra.

- Ez a viszonzás a balegyenesért, Barney!

Morden pulykavörösen feszengett, topogott ültében.

- Maradjon csak szépen a helyén - intette Moraine -, és számoljon be, milyen sérüléseket találtak Pete Dixon testén.

- Két lövés érte, egyik a mellén, másik a halántékán. A mellkasán a szív fölött kissé balra hatolt be a golyó, amelyet feltehetőleg akkor lőttek ki, mikor Dixon felállt; a halántékát pedig akkor lyukasztották át, amikor már a földön feküdt. A gyilkos teljesen biztosra akart menni. A második lövés helye körül lőpor okozta égési sérülések észlelhetők.

- Egyéb sérülés nem volt rajta, például vágott sebek a fején, nyakán vagy a kezén, amelyeneket az eltört üveg szokott okozni?

- Nem, semmi ilyet nem találtunk - felelte - vontatottan Barney Morden.

- És maga pusztán a gyertyamaradék hosszából rekonstruálta a bűntett elkövetésének pontos idejét?

- Nem, ezenkívül számításba vettem azt a tény is, hogy a lövéseket csak akkor adhatták le, amikor a ház mellett tovahaladt a vonat. Ebben az időszakban pedig az egyetlen járat a tíz óra negyvenhetes gyors volt.

- Igen - helyeselt Moraine. - De mi a helyzet a tíz óra tízessel, a tehervonattal?

Morden lekicsinylően mosolygott.

- A gyertya ennél sokkal hosszabb ideig égett - magyarázta.

- Szemügyre vette már egyszer az alsó végét is? - érdeklődött Moraine.

- Természetesen nem. Az alsó végének semmi köze nincs a dologhoz.

- Dehogyan nincs! - jelentette ki Moraine. - Nézze csak meg jó alaposan ezt a gyertyát alulról is. Maga is láthatja, hogy ebből levágtak. A gyertya kívülről narancsszínű, de alul kilátszik egy kicsit a fehér belseje. Valaki tehát fogott egy forró kést, és lenyiszált belőle egy darabot. Ha tüzetesen megvizsgálja, maga is felfedezheti a kés nyomát.

Morden előrehajolt, és üveges tekintettel a gyertyára meredt.

- Atyaúrsten, magának alighanem igaza van!

Moraine diadalmas mosollyal visszalépett.

- Ilyesformán tehát megállapodhatunk abban - fejtegette tovább -, hogy a gyilkosságot vagy tíz óra negyvenhétkor, vagy tíz óra tízkor követték el, mivel ebben a két időpontban haladt el vonat a ház mellett. És most nem árulná el itt a vádesküdtszék előtt, hogy maga hol tartózkodott tíz perccel tíz óra után?

Morden holtsápadt lett.

- Hogy hol tartózkodtam? - hebegte.

- Bizony, hol? - folytatta Moraine. - Magának bőven volt oka megölni Pete Dixont. Dixon tanúvallomást akart tenni a vádesküdtszék előtt. És maga, Barney Morden, csalárdul kijátszotta a kerületi ügyészt, összeszúrta a levelet Carl Thorne-nal, s a fizetőképes bűnözőknek büntetlenséget biztosított. Különféle aktákat suvasztott el az ügyészségről úgy, hogy egy csomó esetben pert sem lehetett indítani. Pete Dixon pedig megtalálta erre a bizonyítékokat, amelyek jelenleg itt fekszenek a vádesküdtszék asztalán, a többi dokumentum között. Mi sem természetesebb, mint hogy maga, politikai cinkostársával, Thorne-nal együtt útját akarta állni Dixon vallomásának. Magyarán: kiadós indítéka volt a gyilkosságra. Hol tartózkodott tehát a kérdéses estén tíz óra tíz perckor?

Mordennak torkán akadt a szó a rémülettől. Éppen csak pislogni tudott.

- Carl Thorne-nal voltam együtt - nyögte ki végül nagy nehezen. - Meg kellett beszélnünk valamit.

Moraine mosolygott.

- Azt hiszem, most már ki van egyenlítve a balegyenes. A tanúk emelvényét elhagyhatja, de nehogy megpróbálja elpárologni az épületből.

Duncan felugrott.

- Ezt nem hagyhatjuk annyiban! Végére kell járnunk a dolognak.

Moraine a fejét rázta.

- Mi volna, ha most dr. Hartwellt szólítanánk be?

Duncan hökkenten bámult Sam Moraine-ra.

- Nem tájékoztatná a vádesküdtszéket, hogy mi a szándéka?

- Nem. Én csak kérdezősködni akarok, és igyekszem megállapítani, hogy mi is történt voltaképpen, van ugyan egy elképzelésem, de mielőtt konkrétan megvádolnék bárkit is, szeretnék megbizonyosodni a dologban. Amikor dr. Hartwellt beszállították, nyilván az ő személyes holmiját is belerakták egy olyan zacskóba. Ha behívjuk dr. Hartwellt tanúskodni, nem lehetne felhozatni a fogdából azt a zacskót is? Alighanem egy bicska is lesz benne. Nem ártana, ha megnéznénk egy kicsit a pengéjét.

- Beletelik néhány percbe, míg ideér - mondta némi kétellyel Duncan. - Ezt az időt talán felhasználhatnánk arra, hogy egy-két kiegészítő kérdést intézzünk Mr. Moraine-hoz.

- Szerintem a vádesküdtszék tagjai szívesebben vizsgálnák meg az okmányokat ezalatt - vélekedett Moraine.

Duncan elcsigázott tekintetet vetett az asztalra, ahol az iratok heverték.

- Kérem, ahogy óhajtják - mondta.

De a vádesküdtszék korábbi érdeklődése az okmányok iránt szemlátomást tetemesen megcsappant. Inkább Moraine-t figyelték tisztelettel vegyes álmélgodással; Driver bíró pedig, Carl Thorne politikai uralmának elszánt ellensége, aki mindenáron John Fairfieldet akarta az ügyészi tisztségbe segíteni, tűnődve méregette Duncant.

Dr. Hartwell letette az esküt, és helyet foglalt a tanúk emelvényén. Meglehetősen idegesnek látszott, tekintete nyugtalanul röp-ködött.

- Tegye fel maga a kérdéseket - mondta Duncan Moraine-nak. - Utóvégre a maga tanúja.

Moraine bólintott, és a fogorvoshoz fordult.

- Maga Ann Hartwell férje volt, ugye? - kérdezte.

- Igen, uram.

- A felesége tíz-tizennégy napra eltűnt, ha jól tudom.

- Igen.

- És maga, ugye, gyanúsnak tartott valamit ezzel az eltűnéssel kapcsolatban? - kérdezte Moraine.

- Nem hittem abban, hogy elrabolták, ha erre céloz.

- Annál inkább, hogy valami férfi lakásán tartózkodik?

Hartwell krákogott, lesütötte szemét, és halkán válaszolt:

- Ann már halott, nem szeretnék rosszat mondani róla.

- Maga azonban annak idején beszerzett egy pisztolyt, és megpróbálta kinyomozni az illetőt, hogy agyonlője, nem?

- Nem, uram.

- Az én irodámba is beállított, mégpedig pisztollyal a zsebében.

- Ez igaz, uram, de nem azért, hogy lelőjek bárkit is.

- Mi más egyébért?

A tanú hosszú másodpercekig hallgatott.

- De hát maga amúgy is elvette tőlem a pisztolyt, és a töltényeket a papírkosárba dobta - nyögte ki végül.

- Mi tagadás - ismerte el Moraine. - De a gyilkosság estéjén, körülbelül tíz óra negyvennyolc vagy negyvenkilenc perckor, ami-

kor kiléptem az irodám ajtaján, és el akartam menni, ismét rám támadt, és agyon akart löni. Talán nem így volt?

- Valóban megfenyegettem egy revolverrel, csak hogy az a revolver üres volt - jelentette ki dr. Hartwell. - Ez pedig nem tekinthető bűnténynek, vagyis halált okozó fegyverrel történt támadásnak. Üres pisztollyal nem lehet embert ölni, legfeljebb, ha leütik az agyával.

- Amikor tehát nekem rontott a folyosón, nem követett el törvénybe ütköző cselekedetet?

- Szerintem nem, és ez az ügyvédem véleménye is.

- Pazar - jegyezte meg Moraine. - Sőt, egyben kiváló alibit is jelent magának, doktor úr. Úgy értem, vitathatatlanul bizonyítja, hol tartózkodott tíz óra negyvenkilenc perckor, illetőleg két perccel azután, hogy a vonat tovarobogott Dixon háza mellett.

- Úgy érti, azt bizonyítja, hogy én nem ölhettem meg Dixont?

- Igen.

- Nos, csakugyan - jelentette ki dr. Hartwell némi töprengés után. - Igaz, hogy ilyen szempontból még nem mérlegeltem a dolgot, de kétségtelenül alibit jelent.

- Bizony - helyeselt Moraine. - És mondja, mennyi ideig várt rám kinn a folyosón?

- Elég sokáig. Pontos időt nem tudok mondani, de láttam, hogy Mr. Duncan is bement az irodájába. Valamivel előtte érkeztem meg, és vártam az alkalmat, hogy beszélhessek magával.

- Várta az alkalmat, hogy végezhesen velem?

- Nem, hanem hogy egy üres revolvert nyomjak a bordái közé, ha így óhajtja kifejezni - vágott vissza Hartwell.

- Pontosan - ismerte el Moraine. - És akkor is ott volt, amikor Barney Morden megérkezett?

- Igen.

- De a rendőrség, abban az időben már körözte magát, nem?

- Azt hiszem, igen.

- Csakhogy amikor Phil Duncan odaért - tűnődött Moraine -, a ház előtt egy rendőrnyomozó rostokolt a kocsijában, és árgus szemekkel figyelte, ki mindenki lép be a kapun. Hogy sikerült elosonnia mellette?

- Valószínűleg nem vett észre - felelte idegesen dr. Hartwell.

- Amikor viszont Barney Morden megjött, a nyomozó már nem volt ott - folytatta Moraine. - Ami azt jelenti, hogy röviddel a kerületi ügyész megérkezése után távozott. Ha tehát maga valamicskével Barney Morden előtt toppant volna be, a nyomozót már nem találja a megfigyelőhelyen, és észrevétlenül besurranhat a házba. Mondja, doktor, nem téved maga véletlenül a jövetele időpontjában?

- Nem.

Moraine könnyedén elmosolyodott.

- Vegyük szemügyre most másfelől a dolgot, doktor úr. Maga azért jött be a városba, hogy kinyomozza, hol a felesége. Eleinte rám gyanakodott, de a nap folyamán többekkel is találkozott, és más benyomás kezdett kialakulni magában. Nos, doktor úr, nem azt fedezte fel történetesen, hogy Tom Wickes aznap este Pete Dixonhoz szándékozza vinni a feleségét? Nem fordulhatott elő, hogy maga is od-ment, és várakozni kezdett Dixon háza előtt a sötétben? Nem lehetséges, hogy amikor a felesége megérkezett, maga azonmód leütötte, aztán felment Dixonhoz, és beleeresztett két golyót? Elképzelhetetlen, hogy utána a kocsijába rakta a felesége holttestét, elvitte a sínekhez, és ott kidobta?

Fogalmazzuk meg másként, doktor úr: amikor maga elment Dixonhoz, őrrjögött a féltékenységtől. Mindenáron végezni akart a feleségével meg Dixonnal is. Hogy utána mi lesz, akkor még nem érdekelte. De miután leadta a gyilkos lövéseket, észrevette, hogy a házban senki sem riadt fel, s úgy vélte, alibit tud teremteni magának. A lángon megtüzesítette a bicska pengéjét és három-négy centimétert lenyisszantott alul a gyertyából. Maga mindössze azt a látzatot akarta kelteni, hogy a gyilkosságot körülbelül fél órával később követték el. De a véletlen a segítségére sietett, mert pontosan akkora darabot talált meghagyni, amekkorából arra következtethet-

tek, hogy a lövések tíz óra negyvenhétkor, vagyis a vonat elhaladásával egyidejűleg dördültek el. Így van, doktor úr?

- Nem! - mondta dr. Hartwell, akinek homlokát csillogó verítékcseppek lepték el.

Moraine azonban megátalkodottan folytatta.

- Márpedig én mégis csak úgy vélem, doktor úr. Tudniillik maga az egyetlen, akinek volt oka megölni Dixont anélkül is, hogy sejtelve lett volna a bőröndben található okmányok politikai értékéről. A gyilkosnak bőven jutott ideje arra, hogy levágja a gyertya végét, hogy beverje az ablakot, hogy üvegcserepeket dugdosson Dixon holtteste alá meg fölé, és mégsem nyúlt hozzá ezekhez a politikai szempontból olyan páratlan értékű dokumentumokhoz. Következésképpen halvány fogalma sem lehetett a jelentőségükről. A maga kivételével mindenki más azért követte volna el ezt a gyilkosságot, hogy megkaparintsa az iratokat. Egyedül és kizárólag magának volt csak más indítéka. Aztán kiürítette a pisztolyt, megjelent az irodám előtt, és megrendezte az arénát, mert tudta, hogy ilyesmiért feltétlenül letartóztatják, továbbá biztosíthatja vele az alibijét. Az a brutalitás, amellyel a feleségét meggyilkolta, nem előre kitervelt bűntényre, hanem a roppant érzelmi felindulásra vall. Dixon esetében világosan kiderül, hogy a gyilkos az első lövés után letérdelt, és még egyszer fejbe lőtte áldozatát, mert biztosra akart menni. Itt már könyörtelen, megtervezett bosszúcselekményről van szó. Ámde maga a két gyilkosság végrehajtása után már korántsem akart megfizetni értük. Csaknem biztosra veszem, doktor úr, hogy ha megnézzük a bicskáját, narancsszínű viasznyomokat fogunk találni rajta. Ráadásul valószínű, hogy a lemetszett gyertyadarabkát egyszerűen zsebre vágta, s a szöveten szintén felfedezhetők a viasznyomok.

Sam Moraine előrelépett, és felemelte a zacskót, amelybe dr. Hartwelltől elvett holmit helyezték a letartóztatás után. Felnyitotta, kirázta belőle a különféle tárgyakat, kicsattintotta a bicskát, megvizsgálta a pengét, és győzedelmesen mosolygott. Odafordult Phil Duncanhoz.

- Ez volt az egyetlen meggyőző magyarázat - közölte -, éppen csak bizonyítani nem tudtam semmivel az elméletemet. De a bicska önmagáért beszél. A pengére ugyanaz a narancsszínű viasz tapadt rá, és bármelyik szakértő...

Dr. Hartwell félbeszakította, hangja nyugodtan csengett:

- Fölösleges fárasztani a szakértőket. Amúgy sem akarok tovább élni. Az volt a szándékom, hogy megölöm Annt meg Dixont, és aztán végzek magammal. Ann aljas, csalárd, hazug kis ringyó volt, Dixon pedig gazember. - Az orvos röhögött. Most, hogy már tudta, lebukott, valósággal hetvenkedett bűntettével. - Annt agyonütöttem, Dixont agyonlőttem. Két golyót eresztettem bele, egyet, amikor felállt, és aztán még egyet, mert egészen biztosra akartam menni. Ekkor támadt csak az az ötletem, hogy hogyan teremthetnék magamnak kifogástalan alibit.

22

A mosoly, amely lopva mindig is ott játszott Natalie ajka körül, végképp előbújt rejtekéből. A lány szeme ragyogott, mozgása feszitelenné, harmonikussá vált.

Apja az íróasztal előtt ült, szemközt Moraine-nal. Arcáról nyugalom, megfontoltság sugárzott.

Halk kopogással az egyik gépirónő lépett be, és becsukta maga után az ajtót.

- A kerületi ügyész van odakinn - suttogta.

Natalie rémülten felszisszent, és az apjára nézett.

Moraine elvigyorodott.

- Vezesse be - utasította a gépirónőt. - Nem, Natalie, az édesapja igenis itt marad. Szeretném, ha Duncan megismerkedne velem. Utóvégre nem gyanúsítják már gyilkossággal, és látni akarom, mit tehetnénk az érdekében.

Phil Duncan lépett be. Mintha kissé megöregedett volna, kiábrándultabbnak, de valahogy sokkal érettebbnek látszott. Meghajtotta fejét Natalie Rice felé, szemével üdvözölte Moraine-t, majd Alton Rice felé vetett egy pillantást.

- Azt hittem, egyedül találom, Sam - mentegetőzött. - Különben nem zavartam volna.

- Ha megengedi, bemutatom Alton Rice-t - mondta Moraine. - Épp most hoztam el a búvóhelyéről.

Duncan az idős férfi felé fordult, és rámeredt.

- Maga Alton Rice!

Rice felállt, és szemlátomást tétovázott, hogy kezet nyújtson-e.

Duncan odalépett hozzá, és melegen megrázta a kezét.

- Jó híreket hoztam magának - mondta. - Sikerült teljes beismerő vallomást kizsednem James Tuckerből. Látszatra inas volt csak Dixonnál, de valójában rengeteg piszkos munkát végzett el neki. Nemcsak hogy tud a magával szemben elkövetett csalásról, de a végrehajtásában is részt vett. Épp most írtam levelet a kormányzó-nak, amelyben tudomására hozom mindazt, aminek nyomára bukkantam. A kormányzó feltétlenül gondoskodni fog arról, hogy maradéktalanul visszakapja polgári jogait.

Duncan Moraine-hoz fordult.

- Sam, most már árulja el végre, hogy az ördögbe tudta mindent kideríteni? Mennyi volt ebben a blöff, és mennyi a detektív-munka?

Moraine, aki felállt, amikor bemutatta egymásnak vendégeit, most az íróasztal szélére kuporodott, és fülíg elvigyorodott.

- Egyáltalán nem vagyok detektív - jelentette ki -, de nem is kellett detektívnek lennem, hogy rátaláljak az igazságra. Mindössze egy kis józan emberi észre volt szükségem hozzá! Először is tudtam, hogy a bűntényt nem követhették el tíz óra negyvenhét perckor, mivel Natalie Rice pontosan ekkor telefonált nekem. Miután a ház felriasztása nélkül csak egy vonat elhaladásakor adhatták le a lövéseket, ebből világosan következett, hogy egy korábbi vonatról lehet

szó csupán. Ráadásul meglehetősen szemet szűrtak nekem a holttest alatt meg a zakóján elszórt üvegszilánkok, amelyek arra utaltak, hogy Dixon az ablaknak esett. De ha ez csakugyan így lett volna, akkor az arcán, a nyakán, a kezén is találnak vágott sebeket. Ilyesminek viszont halvány nyoma sem volt.

Ami azt bizonyította, hogy Dixon nem esett az ablaknak, hanem az ablakot szántszándékkal törte ki valaki. Ennek egyetlen észszerű oka csak az lehetett, hogy az illető olyan látszatot akart kelteni, mintha a gyertyát a szél fújta volna el. Ami viszont pusztán azt a célt szolgálhatta, hogy a gyilkos alibit teremtsen vele magának.

Valamennyi gyanúsítottnak egyetlen logikus indítéka volt a gyilkosság elkövetésére, mégpedig, hogy a kérdéses okmányok birtokába jusson. A gyilkosnak, mint látjuk, bőven volt ideje a hamis alibi megszervezéséhez, az iratokat azonban ennek ellenére sem vitte magával. Nyilvánvaló volt tehát, hogy más okból ölt; ezért aztán fogtam magam, és keresgélni kezdtem, kit lehetne még gyanúsítani.

Minthogy a gyertya hosszúsága sehogy sem vágott össze a bűntény elkövetésének időpontjával, biztosra vettem, hogy manipuláltak vele.

Ezenkívül szilárdan meg voltam győződve arról is, hogy Ann Hartwell Dixon házában tartózkodott állítólagos elrablása idején. Következésképpen az inasnak ismernie kellett.

Tucker hazudozása viszont félreismerhetetlenül arra utalt, hogy védekezni próbál, mégpedig - logikus módon - az emberrablás vádja ellen. Amennyiben ugyanis valóban Ann meg Dixon agyalták ki az emberrablást, kettőjük halála után cudar helyzetbe kerültek mindazok, akik részt vettek benne.

Számomra az egész emberrablás-história már akkor fura volt, amikor láttam, milyen szörnyen tengeribeteg Ann; meg aztán arra sem találtam magyarázatot, hogy mért éppen engem választottak ki közvetítőnek, hacsak nem amiatt, mert ezzel magát akarták meggyőzni, Phil, hogy a váltságdíjat valóban átszolgáltatták.

- Ez a logika egy elsőrendű mesterdetektívnek is dicsőségére válna, Sam - szólalt meg halkán Duncan. - Nagyon valószínű, hogy néha megkérem majd, segítsen megoldani nekem egy-egy esetet.

- Elfelejt, Phil, hogy néhány hét múlva röpül a hivatalából - jegyezte meg vigyorogva Moraine.

- Nem, erről már szó sincs - felelte a kerületi ügyész. - Volt egy hosszú, őszinte beszélgetésem az esküdtszék elnökével. A reformpártnak szüksége van valakire, aki távol tartaná az ügyészséget a politikától. Most, Dixon halála után Fairfield nem futhat be a választásokon, ha a reformpárt nem támogatja, a reformpárt viszont a bírói testület tanácsait fogja követni.

Sam Moraine felkapott néhány ügyiratot az íróasztaláról.

- Hja, Phil - vetette oda -, most alkalmasint gratulálnom kellene magának, de egyelőre eszem ágában sincs. Mint már maga is többször említette, a bűntények kinyomozása vesződéses robotmunka. Dehogyan ártom magam a jövőben ilyesmibe! Ráadásul, hogy pótoljam az elpocsékolt időt, jó darabig éjt nappá téve dolgoznom kell. Ma például...

- Várjon, várjon - vágott közbe Duncan egy kacsintással. - Csak nem akarja azt állítani, hogy ma este is dolgozni fog?

- Ma este is, holnap este is, minden áldott este...

- És mit szólna egy csöndes kis partihoz?

Moraine vigyorogva söpörte félre az iratokat.

- Az persze egészen más.

Natalie Rice szemrehányó pillantást vetett rá.

- De hát Mrs. Grantland telefonált, és...

- Vidéken vagyok - szakította félbe Moraine.

- Csakhogy kell ám keresnünk egy harmadikat is - jegyezte meg Duncan. - Barney Morden a dutyiban ül.

Sam Moraine Alton Rice felé fordult, és rávigyorgott.

- Tud pókerezni? - tudakolta.